

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ

ΨΗΦΙΔΕΣ ΛΟΓΟΥ

ανθολόγιο ποίησης, διηγήματος, δοκιμίου

ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑ

arxigramma.wordpress.com

ΨΗΦΙΔΕΣ ΛΟΓΟΥ – ανθολόγιο ποίησης, διηγήματος,
δοκιμίου

ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΟΙΚΤΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ
ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑ
arxigramma.wordpress.com

Το έργο Ψηφίδες Λόγου διατίθεται υπό την [Άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές](#).

Το ανθολόγιο “Ψηφίδες Λόγου” στοιχειοθετήθηκε σε ηλεκτρονικό βιβλίο το οποίο δύναται να διαμοιραστεί ελεύθερα στο διαδίκτυο με αναφορά δημιουργού, όχι για εμπορική χρήση. Δεν επιτρέπεται η παραποίηση του έργου. Τα πνευματικά δικαιώματα ανήκουν στους δημιουργούς των εκάστοτε κειμένων.

Οδυσσέας Νασιόπουλος

~ <http://odysseasnasiopoulos.blogspot.gr/> ~

ὄνειρα αἰσθήματα

*Κι εἶναι που σὲ βάζουν τὰ φεγγάρια
νὰ θεμελιώνεις χρώματα εὐχές,
νὰ βλέπεις παντοῦ σώματα φωτίες,*

*κάθε τόσο νὰ φτιάχνεις ψευδαισθήσεις
καὶ προαισθήματα ζωές,
ὅλο μακρύτερα νὰ σὲ πᾶνε,
γιὰ χώρες δίχως σύνορα νὰ σοῦ μιλάνε,
για γειτονίες που δὲν τους πιάνει
ἡ μαύρη σκόνη τῶν καιρῶν,
δεν τους ἀγγίζει ὁ φόβος τῶν
ἀνέραστων καρδιῶν,*

*και σὲ βάζουν τὰ φεγγάρια
νὰ λατρεύεις χρώματα ψυχές
νὰ βλέπεις παντοῦ σώματα χαρές,*

*κάθε τόσο ποῦ περιδιαβένεις
τὰ στενὰ δρομάκια, νὰ διαβάζεις
τῶν ἐρωτευμένων χαραγμένα ραβασάκια,
τῆς πρώτης νιότης σου το ἀγνό ἄρωμα
ποῦ πιάνεις στο ἄερα,
ἀγιόκλημα και ἀγάπη, ὄνειρα αἰσθήματα
τραγούδια τῶν ματιῶν ἀτελειώτα,*

*και εἶναι που σὲ βάζουν τὰ φεγγάρια
νὰ λατρεύεις χρώματα ψυχές,
νὰ βλέπεις παντοῦ σώματα φωτίες.*

Ψηφίδες λόγου - Συλλογικό

Νίκος Μεντζίνης

~ <http://keimenaI.blogspot.gr/> ~

Οι τέσσερις όψεις του τραπέζιού

Από τα αριστερά:

Το τραπέζι, γεμάτο από πιάτα, μπολ, ποτήρια και όλα τα χρειαζόμενα ενός πλούσιου, γευστικού, «δυτικού πρωινού». Με την επιστροφή τους, από τις 3ήμερες διακοπές που κέρδισαν στον διαγωνισμό, καθιερώθηκε: «Ο οργανισμός μας, χρειάζεται καύσιμα για όλη την ημέρα», «Ένα καλό πρωινό είναι απαραίτητο στην ηλικία μας». Αυτός, δεν αντέδρασε ιδιαίτερα έντονα. Περιφρονούσε συστηματικά, τα αυγά μάτια, μόνο το ασπράδι παρακαλώ κι αυτά κάθε τρίτη ή τέταρτη μέρα, το γάλα, τους χυμούς, τις μαρμελάδες, τα φρούτα μα εκεί που σήκωσε τη φωνή του, ήταν, όταν αντί για τον ελληνικό βαρύ γλυκό του, βρήκε μια κανάτα με γαλλικό καφέ. «Στο διάολο», είπε μέσα από τα δόντια του. Σηκώθηκε, πήρε το μπρίκι και έφτιαξε τον καφέ του. Την άλλη μέρα βρήκε τον καφέ του, διπλό και περιποιημένο. Είχε κερδίσει. Συνέχιζε όμως να περιφρονεί τα υπόλοιπα πιάτα, που συνεχώς βρισκόταν μπροστά του, σαν να μην είχε προηγηθεί τίποτα. Τσιμπολογούσε μόνο μια φρυγανιά. Άνοιξε την εφημερίδα του. Τεράστια, κάλυπτε τα πάντα εμπρός του. Μόνος διάβαζε με μια συνέπεια κι ένα σύστημα καταπληκτικό: Από την πρώτη, ως την τελευταία σελίδα. Δεν παρέλειπε, ούτε τα μνημόσυνα. Τα πάντα, τα πάντα. Για σχεδόν μian ώρα, βρισκόταν αλλού. Εκεί που ήθελε να είναι, μακριά της. Πήρε μάλιστα κι ένα ειδικό μπαστούνιακι όπου την τοποθετούσε και μπορούσε με το ένα χέρι να την φυλλομετρά, χωρίς να κουράζεται και χωρίς να είναι αναγκασμένος να την απλώνει στο τραπέζι. Κάποιες στιγμές, ιδίως στην αρχή, κοίταζε διακριτικά. Την είδε να συνεχίζει να τρώει το πρωινό της με μια διακριτικότητα και με μια ευγένεια που τον τάραξε λίγο. Λίγο όμως. Δεν μπορούσε να ελέγξει το πόδι του, που ακολουθώντας τους δικούς του δρόμους, ταρακουνούσε το τραπέζι. Αν εκείνη, άρχιζε να παίζει με τα δάχτυλα της το ρυθμό του, εκνευρισμένος το περιόριζε. Η ματιά του έπεσε στη στήλη με την αναγγελία των κηδείων. Μέσα σε πλαίσιο τα ίδια λιτά και πολλές φορές συνηθισμένα λόγια, μόνο που αυτή την φορά αναφέρονταν σε αυτόν. Η αναγγελία της κηδείας του. Αν είναι δυνατόν!! Τι κακόγουστο αστείο. Ξαναδιάβασε: «Τον λατρευτό μας σύζυγο και πατέρα Αλκιβιάδη Χατζηδάκη...ετών 74,..... εξόδιος ακολουθία στον Ιερό ναό Αναπαύσεως...» Πέταξε πέρα την εφημερίδα και σηκώθηκε οργισμένος. Τώρα θα δουν!! Συνωνυμία, αποκλειόταν. Όλα τα στοιχεία αναφερόταν στον ίδιο. Ακόμα και η εξόδιος τελετή προβλεπόταν στο εκκλησάκι που

είχε από καιρό επιλέξει. Σηκώθηκε από το τραπέζι οργισμένος και κατακόκκινος. Σήκωσε το τηλέφωνο μανιασμένος. «Ναι το τμήμα αγγελιών», ούρλιαξε σχεδόν στην αδιάφορη τηλεφωνήτρια. Στα αυτιά του τυμπάνισε η ηρεμιστική μουσική από την αναμονή. Την ένιωσε πίσω του, σχεδόν τον άγγιζε στην πλάτη. Τραβήχτηκε μα μετανιώνοντας για την απότομη κίνηση επανέφερε το κορμί του στην πρότερη στάση. Συνέχισε να νιώθει το απαλό σχεδόν αδιόρατο άγγιγμά της και σαν αστραπή ο πανικός, η έκπληξη, η οργή του καταλάγιασε. Η μουσική της αναμονής συνέχιζε το μονότονο ταξίδι της στο περίπλοκο δίκτυο του ακουστικού του πόρου, αλλά δεν τον ενοχλούσε πια τόσο. Σε λίγο ακούστηκε ο επαναλαμβανόμενος ήχος της κλεισμένη γραμμής. Άφησε το ακουστικό και γύρισε αργά, προσπαθώντας να μην χαλάσει την προηγούμενη αίσθηση. «Ακούς εκεί. Νεκρός και αγγελτήριο θανάτου μάλιστα. Οι βρομιάρηδες. Στο διάολο». Οι λέξεις σκληρές σαν και πρώτα, μα ο τρόπος εκφοράς είχε αλλάξει. Είχε μαλακώσει. Της άνοιξε την εφημερίδα και προσπάθησε να βρει στα γρήγορα την αγγελία. «Εδώ, εδώ κοίτα να δεις!!» Τα χέρια του ξεφύλλιζαν την εφημερίδα τρέμοντας, πήγαιναν μπρος πίσω, αναζητώντας την κατάλληλη σελίδα. «Ποιος να το βαλε άραγε. Θέλουν το θάνατό μου, οι βρομιάρηδες κι έβαλαν κιόλας και αγγελτήριο». Η φωνή του κοφή λαχανιασμένη, μα με μίαν υποψία τρυφερότητας και αναζήτησης παρηγοριάς. Το δάχτυλό του καρφώθηκε στα μαύρα στοιχεία της αγγελίας. Έκρυβε σχεδόν το κείμενο της αγγελίας και το συνειδητοποίησε σχεδόν αμέσως γιατί το απομάκρυνε και αρκέστηκε να το δείχνει. «Άκου νεκρός, οι αλήτες.... ποιος κακοήθης το έστειλε...δεν θα το αφήσω έτσι...». Οι λέξεις χείμαρρος, γέμισαν με την οργή τους το χώρο. Γύρισε προς το μέρος της ζητώντας παρηγοριά για το ανήκουστο. Τα χέρια του απομακρύνθηκαν από το χαρτί και ακολουθώντας την κίνηση του κορμιού του στράφηκαν προς το μέρος της. Όχι κατηγορώντας την όπως πάντα αλλά με μίαν τρυφερότητα και ανημπόρια ανήκουστη...την άγγιξαν. Σαν να είχαν δικοί τους ζωή κι έλεγχο άγγιξαν τα δικά της χέρια. Δάχτυλα με δάχτυλα, παλάμη με παλάμη, καρπό με καρπό, μέχρι που έφτασαν στους ώμους κι εκεί αδιαφορώντας τυλίχτηκαν γύρω από το λιπόσαρκο κορμί. Όχι για να στηρίξουν αλλά για να στηριχτούν. Όχι για να δώσουν αλλά για να πάρουν. Όχι για να παρηγορήσουν αλλά για να παρηγορηθούν. Και το κεφάλι έσκυψε κι αυτό στον ώμο και τα λευκά μαλλιά ανακατεύθηκαν κι έγιναν ένα. Και τα δάκρυα, δάκρυα πολλά με αναφιλητά κύλησαν κι αυτά για ώρα πολύ και του έκρυψαν την πονηρή λάμψη στην ματιά της.

Από τα δεξιά:

Το τραπέζι, γεμάτο από πιάτα, μπουλ, ποτήρια και όλα τα χρειαζόμενα ενός πλούσιου, γευστικού, «δυτικού πρωινού». «Τι μεγαλοπιάσματα είναι αυτά;» της

πέταξε μωτρωμένος. Αφού του πέταξε στα μούτρα τα περί υγιεινής διατροφής, συνέχισε να το κάνει καθημερινά. Προμηθευόταν πάντα τα πιο φρέσκα, τα πιο ντελικάτα τρόφιμα. Σηκωνόταν μια ώρα νωρίτερα, για να είναι όλα στην ώρα τους: Ζεστά, καλοψημένα, λαχταριστά. Η μόνη παραχώρηση στον καφέ του: Μετά το ξέσπασμά του, υποχώρησε. Όμως τον τιμωρούσε με πιο μυρωδικά, πιο καλοφτιαγμένα πιάτα. Συνήθως, άνοιγε την εφημερίδα του, με το που καθόταν. Τεράστια καθώς ήταν, (περιφρονούσε τα tabloid), χωνόταν πίσω της και γινόταν άορατος. Στην αρχή την τάραξε. Γρήγορα όμως, κράτησε μια αδιάφορη, ψυχρή στάση. Στύλωνε το βλέμμα της στην κουζίνα ή στο πιάτο μπροστά της. Την βοηθούσε αυτή η ψυχρότητα να σκεφτεί, να κουρνιάσει μέσα της. Πολλές φορές όταν ήθελε να τον εκνευρίσει, άρχιζε με τα δάχτυλά της να ακολουθεί το ρυθμό της κίνησης του τραπεζιού, τον θόρυβο που προκαλούσε το πόδι του. Σταματούσε σχεδόν αμέσως, σχεδόν πανικόβλητος. Αργότερα, ξεχνιόταν και ξανάρχιζε.

Όταν αυτός πέταξε την εφημερίδα, ήταν απροετοίμαστη και χαμένη στο χτες. Συγκλονίστηκε από τη βιαιότητα της αντίδρασής του, δεν το περίμενε. Έμεινε ακίνητη για δυο τρία λεπτά. Δεν έπρεπε να δείξει ότι κάτι περίμενε. Η εποχή της αντίδρασης στα συμβαίνοντα για αυτόν, είχε περάσει εδώ και πολλά χρόνια. Θυμόταν τις πολυσέλιδες επιστολές με τις οποίες κατάκλυζε τις εφημερίδες και αργότερα τα κανάλια για ζητήματα που ήταν στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας. Κρατούσε σαν κόρη οφθαλμού τις τυπωμένες (πετσοκομμένες είναι η αλήθεια) επιστολές του και πολλές φορές τις έβγαζε και τις μελετούσε. Μα με τα χρόνια τούτη η λόξα του είχε περάσει και δεν έγραφε σχεδόν τίποτα. Μόνο μέσα από τα δόντια του όταν κάτι τον ερέθιζε πέταγε: «Στο διάολο...στο διάολο». Σηκώθηκε αργά ερευνητικά. Η πλάτη του γυρισμένη, σκυφτή, το πρόσωπό του, όπως το έβλεπε από το πλάι κόκκινο και οι λεπτές φλεβίτσες διογκωμένες το διέτρεχαν στο μάγουλο. Πλησίασε σχεδόν αθόρυβα. Πώς να αντιδράσει. Σχεδόν τον ακούμπησε και ετοιμάστηκε να τον ρωτήσει. Μα κείνος τραβήχτηκε, και έκλεισε και πάλι το στόμα της. Μα στην στιγμή τον ένιωσε που σχεδόν την άγγιξε και πάλι. Σχεδόν την άγγιξε τρυφερά και την παρέσυρε στην απλωμένη εφημερίδα. Δεν καταλάβαινε τι της έλεγε. Η φωνή του κομμένη από το λαχάνιασμα, σαν τότε που είχε περάσει βρογχικά, δυσκολευόταν να βγει και να ακουστεί καθαρά. Αυτή παρατηρούσε τα χέρια του. Βουτηχτές τυφλοί στην τεράστια επιφάνεια του χαρτιού αναζητούσαν τα μυστικά. Πάντα λάτρευε τα χέρια του. Μακριά δάχτυλα λεπτά, χωρίς κόκαλα και περιττά λίπη, άτριχα από πάντα. Με το πέρασμα του χρόνου πλήθυναν οι αποικίες των φλεβών που διακρίνονταν και το χρώμα τους κατά τόπους σκούρηνε, μα ήταν τα ίδια. Αυτά τα χέρια, τα δάχτυλα κοιτούσε χωρίς να ακούει σχεδόν λέξη από τα λεγόμενά του. Και δεν μπορούσε να κάνει κι αλλιώς, γιατί τούτα τα δάχτυλα έκρυβαν κάθε λέξη και τα γυαλιά της αναπαύονταν στο κομοδίνο της. Άκουγε όμως τη σφυριχτή φωνή του που καταριόταν κάποιους αλήτες και άθλιους. Προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει τα συμβαίνοντα δεν κατάλαβε την κίνησή του. Κολλημένη σχεδόν στην πλάτη του δεν πρόλαβε να αντιδράσει και τα

χέρια του σαν πλοκάμια άρχισαν να την αγγίζουν, πρώτα στα χέρια στους ώμους και ξάφνου την φυλάκισαν στην αγκαλιά του. Η ανάσα της ακανόνιστη προσπαθούσε να την διατηρήσει στην πραγματικότητα...αδυνατούσε...μα το αγκάλιασμά του την κρατούσε όρθια κι ανίσχυρη. Ως την ώρα που τον ένωσε να βυθίζεται στον ώμο της και τα δάκρυά του να ανακατεύονται στα μαλλιά της. Το κορμί του ολάκερο τρανταζόταν από κύματα κύματα που φούσκωναν και χάνονταν και ξαναχυμούσαν κι απλώνονταν και την συντάραζαν ολόκληρη και την ίδια για ώρα πολύ. Έχοντάς τον στην αγκαλιά της σαν πρώτα, δεν μπόρεσε να κρύψει την ικανοποίησή της και μια πονηρή λάμψη ήρθε και φώλιασε στη ματιά της.

Από πάνω:

Το τραπέζι, γεμάτο από πιάτα, μπολ, ποτήρια και όλα τα χρειαζόμενα ενός πλούσιου, γευστικού, «δυτικού πρωινού». Δυο κεφάλια με άσπρα μαλλιά, δυο ώμοι σκυμμένοι κι ένας χάρτινος τοίχος που χωρίζει το ζωτικό τους χώρο σε περιοχές απολύτως ξεκάθαρες. Τα χέρια κινούνται σποραδικά. Είτε να γυρίσουν σελίδες, είτε να σερβιριστούν, είτε για να παρακολουθήσουν -διακριτικά είναι η αλήθεια- το τρεμούλιασμα του τραπεζιού. Η εφημερίδα πλατειά σαν τον κόσμο που περιέγραφε, απλώθηκε πάνω στο τραπέζι σκεπάζοντας τον καφέ του και αρκετά από τα πιατάκια. Το κορμί του για μια στιγμή θαλερό και σίγουρο, ορθώθηκε. Αυτή, αμήχανη, ξαναγύρισε στο σήμερα απότομα. Η θέση του κενή. Απουσία οριστική και σωματική. Σε λίγο κενώθηκε και η δική της θέση. Τα απομεινάρια του πρωινού απλωμένα περίμεναν...Η παρουσία των δυο κορμιών μερικά μέτρα μακριά έριχνε τον ίσκιο της στο ορφανεμένο ξαφνικά τραπέζι. Τα δυο σώματα πλησίασαν και πάλι. Σκυφτά κεφάλια με άσπρα μαλλιά το ένα κοντά στο άλλο. Οι ώμοι σχεδόν αγγίζονταν. Αν είναι δυνατόν!! Τα χέρια του έψαχναν απεγνωσμένα κάτι στην απλωμένη επιφάνεια της εφημερίδας που σκέπαζε θαρρείς όλα το τραπέζι. Το ένα χέρι της άγγιζε την άκρη του τραπεζιού σαν για να βοηθήσει την άβολη στάση του κορμιού της. Το άλλο τραμπαλιζόταν επικίνδυνα και στιγμές , στιγμές άγγιζε το κορμί του. Κινήσεις των χεριών του αμήχανες και ασύνδετες . Από το χαρτί στα χέρια της και από κει στο κορμί της. Δυο σώματα αγκαλιασμένα. Το δικό της κορμί μικροσκοπικό κι όμως σαν να τον στήριζε. Δυο λευκά κεφάλια κοντά το ένα στο άλλο. Ένα σύμπλεγμα δυο ανθρώπων σε ένα. Ο ένας απαρηγόρητος ως μικρό παιδί και η άλλη κυρίαρχη και πάλι σε τούτο το παιχνίδι που κρατούσε τόσα χρόνια.

Από κάτω:

Το τραπέζι, σκεπασμένο με το άσπρο λινό τραπεζομάντιλο, στη μέση του δωματίου: Οι δυο καρέκλες, η μια αριστερά, η άλλη δεξιά. Δυο ζευγάρια πόδια: Αυτός με τις

πιτζάμες του(αυτές με τις ρίγες τις μπλε), τις πάνινες, χνουδωτές παντούφλες του. Συνήθως, απλωμένα πλάγια. Η μόνιμη, επαναλαμβανόμενη κίνηση του αριστερού γόνατου, δημιούργησε μια ανεπαίσθητη κίνηση, σε όλο το τραπέζι, προκαλούσε κυματισμούς στο περιεχόμενο των ποτηριών. Το άλλο ζευγάρι, χωμένο μέσα σε μάλλινες κάλτσες, γαλάζιες, ζεστές. Μαζεμένο κάτω από την καρέκλα, με μια σεμνότητα κερδισμένη από τα χρόνια. Το νυχτικό μακρύ, αγγίζει σχεδόν τις κάλτσες και κυματίζει από το συνεχές τρέμουλο του τραπεζιού. Τα αδύναμα πόδια του, υποχρεώθηκαν να στηρίξουν το γέρικο κορμί του. Κτύπησαν στη γωνιά του τραπεζιού, μα υπάκουσαν και απομακρύνθηκαν προς την άλλη άκρη του δωματίου. Τα άλλα, μένοντας μοναχά, αλαφιάστηκαν, ξεδιπλώθηκαν και μην ξέροντας τι να κάνουν, απόμειναν καρφωμένα. Για λίγη ώρα αμήχανα πηγαινοέρχονταν. Σαστισμένα προσπαθούσαν αν προσδιορίσουν τη θέση τους με βάση μίαν απουσία. Αδύνατον. Στήριξαν το ανάλαφρο γέρικο κορμί και αποχώρησαν κι αυτά. Μία παντούφλα αναποδογυρισμένη, κείτονταν, αναμένοντας και αναπολώντας τη ζεστασιά. Βεβιασμένα και ασταθή βήματα. Ξυπόλητοι και οι δυο τους. Η μια της κάλτσα είχε ξεσκαλώσει από το λιπόσαρκο πόδι και έπλεε αγκαλιάζοντας τον αστράγαλό της. Δίπλα , δίπλα. Λίγο ποιο πίσω τα δικά της. Μετά από λίγο, ανασήκωσε το ένα πόδι, για να ξεμουδιάσει άραγε; Και έτριψε με αυτό την άλλη κάθετη γάμπα. Δυο ζευγάρια πόδια στην ίδια πλευρά. Ανήκουστο. Μία παντούφλα παρατημένη ανέμενε..... Ξάφνου μια κίνηση απρόσμενη και τα πόδια ακολουθώντας ίσως κινήσεις αθέατες ήρθαν αντιμέτωπα και μπλέχτηκαν με τρόπο πρωφανή. Τα δικά του ένα μπρος και ένα πίσω. Το μπροστινό χωμένο ανάμεσα στα δικά της , η νυχτικιά της το σκέπαζε ως το γόνατο. Για μια στιγμή φάνηκε να λυγίζουν τα αδύναμα πόδια της μα μόνο για μια στιγμή , γιατί σε λίγο, αν είναι δυνατόν φάνηκαν να παίρνουν νέα δύναμη και να στηρίζουν ολόκληρο το βάρος του. Άλλωστε είχε προετοιμαστεί για τούτη τη στιγμή.

Διώνη Δημητριάδου

~ <https://www.facebook.com/profile.php?id=100009056885191&fref=nf> ~

Η σωσίβια λέμβος της γραφής

Διαβάζω από τον Αχιλλέα Κυριακίδη:

«Σε όλες τις έρευνες που έχουν δει το φως της δημοσιότητας κατά καιρούς, κανένας συγγραφέας δεν τόλμησε να απαντήσει με ειλικρίνεια στην ερώτηση: ‘Γιατί γράφετε;’ Κακά τα ψέματα: γράφουμε για να μην τρελαθούμε»

(Σημειώσεις για μια ιδιωτική θεωρία της λογοτεχνίας, εκδόσεις Κίχλη)

Και με αφορμή τη εύστοχη παρατήρηση του Αχιλλέα Κυριακίδη σκέφτομαι:

Ο αναγνώστης της λογοτεχνίας μπορεί να απαντήσει στην ερώτηση ‘γιατί διαβάζετε;’ πολύ πιο εύκολα. Διαβάζει, γιατί, ας πούμε, έτσι έμαθε από τη μικρή ηλικία να απασχολεί τον καιρό του και το μυαλό του. Ή γιατί αναγνωρίζει την αξία της κατάθεσης σε γραπτό λόγο μιας ιδέας, μιας ανάμνησης, κάποιας ενδόμυχης πτυχής του συγγραφέα που τόσο κοντά στα δικά του εσώτερα βρίσκεται (δεν θα ασχοληθώ φυσικά εδώ με αυτούς που ‘αδειάζουν το μυαλό τους’ με τα ποικίλα ευπώλητα παραλογοτεχνικά, γιατί αυτοί καμία σχέση δεν έχουν με το θέμα μας εδώ). Ο αναγνώστης της αληθινής λογοτεχνίας ξέρει να διασώζει τη σκέψη του και κατ’ επέκταση τη ζωή του μέσω των άλλων που επιχειρούν την προσωπική τους διάσωση γράφοντας, προσδένοντας, κατά παράδοξο και μη αναμενόμενο τρόπο, τον εαυτό του στην αλυσίδα της δημιουργίας. Κι ας μην του αναγνωρίζεται το δικαίωμα να θεωρεί το βιβλίο που διαβάζει ‘δικό του’, όχι βέβαια με την έννοια της ιδιοκτησίας αλλά με αυτήν της ιδιαίτερης σχέσης που αναπτύσσει με το περιεχόμενό του. Σχέση δύσκολη στην απόκτησή της, περίεργη στις απαιτήσεις της και εύκολα αμφισβητούμενη από τους άλλους, κυρίως από τον ίδιο τον δημιουργό. Είναι πρωτίστως αυτός που δεν δέχεται τον ‘παρείσακτο’, όπως τον θεωρεί, στα δικά του μονοπάτια, είναι αυτός που δεν αντιλαμβάνεται την εξάρτηση που έχει απ’ αυτόν, τον φυσικό αποδέκτη του έργου του, του οποίου την παρουσία αρνείται, την ώρα που δημιουργεί. Τουλάχιστον αυτή την εντύπωση έχουν οι περισσότεροι.

Ο συγγραφέας, από την άλλη, μπορεί να κρύβεται, συχνά με επιτυχία, πίσω από τα προφανή: γράφει γιατί νιώθει την ανάγκη της δημιουργίας, γράφει γιατί του είπαν

πως αξίζουν τα γραφτά του (δηλαδή το κάνει για τους άλλους που αρέσκονται να τα διαβάζουν), ίσως γιατί επιζητά την αναγνώριση (αυτό ελάχιστοι το αναφέρουν έτσι ξεκάθαρα), ή καλύτερα γιατί το ξέρει βαθιά μέσα του πως έχει ταλέντο, άρα η ζωή του χρωστάει την παραπάνω αναγνώριση. Όλα αυτά όμως απέχουν από μια και μοναδική αλήθεια.

Η σχέση του συγγραφέα με το δημιούργημά του είναι έτσι κι αλλιώς καταξιωμένη και αποδεκτή στους ευρύτερους κύκλους των ασχολουμένων με 'τα της διάνοησης', σαν μια σχέση αίματος, θα μπορούσαμε να πούμε. Θεωρείται φυσική, ένα γέννημα του μυαλού του. Σχέση και νοητική αλλά και σωματική. Το έργο προξενεί πόνο κατά τη γέννησή του, δημιουργεί στον γεννήτορά του την αίσθηση του σωματικού πόνου αλλά και την ανακούφιση της 'απαλλαγής' από αυτό μετά τη διαμόρφωσή του. Εδώ, ωστόσο, βρίσκεται και η ουσία του όλου εγχειρήματος. Τι θα συμβεί, αν δεν φτάσει ποτέ ο δημιουργός στο ποθητό αποτέλεσμα; Αν δεν κατορθώσει να βάλει σε μια άδεια κόλλα χαρτί (έστω σε μια φωτισμένη οθόνη) γραμμή τη γραμμή και λέξη τη λέξη αυτό που αισθάνεται να πιάνει από τη μέσα και την έξω περιδίνηση; Αίσθηση του ανολοκλήρωτου, απουσία μιας απόδειξης ζωής, κενό που αναπληρούται με κενό; Άρα, σωστά ειπωμένο το παραπάνω: Γράφει για να μην τον τρελάνει η υπαρκτή ζωή γύρω του αλλά και η ανυπάκουη σε κοινότοπες ρυθμίσεις εσωτερική ζωή που πάλλεται μέσα του.

Και, θα μου πείτε, σώζεται; Ειλικρινά δεν το ξέρω αυτό. Πάντως η απόπειρα διάσωσης είναι ίσως η μόνη του πιθανότητα να πιαστεί από τη σωσίβια λέμβο, που ο ίδιος οπωσδήποτε εφευρίσκει στη θάλασσα που βρίσκεται ριγμένος. Γιατί η λογοτεχνία δεν παύει να θεωρείται ένα παιχνίδι του μυαλού, με όλες τις εμπνεύσεις της, την παιδική σχεδόν επινοητικότητα της για δημιουργία του μη αισθητού.

Ωστόσο, για να ξαναγυρίσω στην αρχική αφορμή όλου αυτού, δηλαδή στη σκέψη του Αχιλλέα Κυριακίδη, «αν η λογοτεχνία δεν είναι παιχνίδι, την έχουμε όλοι πολύ άσχημα».

Γκουγκουλιάννης Ιωάννης

~ <http://oasis.pblogs.gr/> ~

Μαριονέτες.

Μαριονέτες, μαριονέτες σ' ένα θέατρο εξπρές
πορευόμαστε στην ζωή μας γεμάτοι στρες.
Ελεγχόμενοι από ανώτερες δυνάμεις εξ' άνωθεν
δεμένοι με σχοινιά κάνουμε κινήσεις μηχανικά.
Κούκλες σε ένα πολύχρωμο κουκλοθέατρο
με θεατές, παρατηρητές και δυστυχώς και νεαρές ψυχές.
Μαριονέτες,μαριονέτες παίζουμε την ύπαρξή μας
χωρίς να παίρνουμε πρωτοβουλία
αλλά εκτελώντας μηχανικά κάθε επιθυμία.
Όταν σβήσουν τα φώτα και πέσει η αυλαία
σε μια γωνία θα μείνουμε σκονισμένες
όμως τα χέρια μας θα είναι ακόμα δεμένα
μην και ξυπνήσουμε ξαφνικά και το σκάσουμε στα κρυφά.

Μαίρη Καντά

~ <http://www.best-news.gr/news/%CF%84%CE%BF-%CE%BA%CE%BB%CE%B5%CE%B9%CE%B4%CE%AF/> ~

Το κλειδί

Μετά από μία κουραστική μέρα στη δουλειά, η Ναταλία έφτασε στο σπίτι της. Με γρήγορες κινήσεις έβγαλε τη αστυνομική της στολή και φόρεσε ένα ροζ κοντό φόρεμα. Θα πήγαινε μία βόλτα μέχρι το κοντινό πάρκο. Συνήθιζε να περπατάει μέχρι εκεί, μετά το τέλος της δουλειάς της γιατί την χαλάρωνε από την πίεση. Δεν ήταν και εύκολο πράγμα, να ασχολείται καθημερινά με παλιές ανεξιχνίαστες ανθρωποκτονίες στο αστυνομικό τμήμα. Αυτή την φορά όμως είχε και ένα ακόμα λόγο να θέλει να πάει στο πάρκο. Είχε ραντεβού με τον Αντώνη. Έναν πολύ όμορφο άντρα που είχε γνωρίσει πριν μερικές μέρες. Όταν της μίλησε για πρώτη φορά, ήταν αμήχανος και διστακτικός. Το κατάλαβε από τις κινήσεις του. Είχε ένα κλειδί στο χέρι του που το κοιτούσε και το χαίδευε συνεχώς.

Ο Αντώνης είχε πάει νωρίτερα στο πάρκο από το προγραμματισμένο τους ραντεβού. Η Ναταλία του άρεσε από την πρώτη στιγμή που την είδε. Ήταν πολύ όμορφη, αν και εντελώς άβαφη. Την παρακολουθούσε μέρες πριν της μιλήσει. Όταν πια της μίλησε, ήταν σίγουρος πως θα γινόταν η μέλλουσα γυναίκα του. Αυτό ήταν το μεγάλο του όνειρο: να παντρευτεί σύντομα και να κάνει οικογένεια. Δεν το είχε αποκαλύψει ακόμα στη Ναταλία, αλλά πίστευε πως θα δεχόταν να γίνει γυναίκα του. Γιατί άλλωστε να μη δεχόταν; Υπήρχε μεταξύ τους χημεία. Περνούσαν πολύ καλά μαζί, αγαπιόντουσαν. Γρήγορα θα της έκανε πρόταση γάμου. Είχε δει νωρίτερα σε ένα κατάστημα το δαχτυλίδι που θα της αγόραζε. Όσο για το νυφικό, ένα λιτό λευκό φόρεμα θα ήταν ό,τι πρέπει. Αυτά σκέφτονταν όση ώρα περίμενε την Ναταλία. Όταν φάνηκε στο πάρκο η αγαπημένη του, ο Αντώνης χάρηκε πολύ. Μέχρι και τα σκοτεινά του μάτια φωτίστηκαν στη στιγμή.

Οι συναντήσεις τους στο πάρκο συνεχίστηκαν για μέρες. Η Ναταλία με το που έφευγε από το αστυνομικό τμήμα, έτρεχε να συναντήσει τον αγαπημένο της. Ήταν τρελά ερωτευμένη μαζί του. Ίσως γι αυτό και δεν είχε ανησυχήσει με κάποια σημάδια. Αν δεν ήταν ο έρωτας, θα είχε προσέξει τα σκοτεινά μάτια του Αντώνη γεμάτα από κακία, κάθε φορά που δεν συμφωνούσε για κάτι μαζί του. Θα είχε προσέξει το

συνεχιζόμενο σφύριγμα του κάθε φορά που του μιλούσε. Η ανεξήγητη εμμονή του με το κλειδί θα ήταν εύκολα αντιληπτή, αν η Ναταλία μπορούσε να δει καθαρά. Σε όλες τις συναντήσεις τους, ο Αντώνης δεν άφηνε από τα χέρια του, το συγκεκριμένο κλειδί ούτε για μία στιγμή. Άλλες φορές το έκρυβε μέσα στη παλάμη του, σαν να ήθελε να κρύψει ένα μυστικό και άλλες φορές το έτριβε με τόση μανία σαν να ήθελε να σβήσει κάτι. Το παρελθόν του ίσως; Ποιος ξέρει; Η Ναταλία σαν έμπειρη αστυνομικός θα το είχε ανακαλύψει αν δεν την είχε τυφλώσει ο έρωτας για τον συγκεκριμένο άτομο.

Θα περνούσε αρκετός καιρός μέχρι να γίνουν αντιληπτά κάποια σημάδια από την Ναταλία. Άρχισαν να την ενοχλούν οι εκρήξεις θυμού του Αντώνη εάν καθυστερούσε λίγα λεπτά στο ραντεβού τους και η υπερβολική του ζήλια. Ακόμα και οι κινήσεις του με το κλειδί της έκαναν πια εντύπωση. Μία φορά που πλησίασε κοντά του για να το δει καλύτερα, ο Αντώνης την απομάκρυνε τόσο βίαια μακριά του που η Ναταλία έπεσε κάτω. Φοβήθηκε πολύ. Ο Αντώνης της ζήτησε συγγνώμη και εκείνη τον συγχώρησε γιατί τον αγαπούσε. "Όλοι έχουμε τις παραξενιές μας" σκέφτηκε. Κάποιο απόγευμα, την ώρα που ο Αντώνης αποχαιρετούσε την Ναταλία, του έπεσε το κλειδί χωρίς να το καταλάβει. Η Ναταλία το είδε αλλά δεν του είπε τίποτα. Περίμενε να φύγει, μέχρι να το σηκώσει από το έδαφος. Ήθελε να το επεξεργαστεί καλύτερα από κοντά, να δει γιατί ήταν τόσο σημαντικό για τον Αντώνη. Ήταν ένα απλό κλειδί. Δεν ήταν κλειδί σπιτιού, ούτε αυτοκινήτου. Τι να ξεκλείδωνε αυτό το κλειδί; Ήταν περίεργη. Αποφάσισε να πάει στο σπίτι του Αντώνη. Ήξερε πως εκείνη την ώρα θα έλειπε ο ίδιος. Ήξερε επίσης πού έκρυβε το κλειδί της εξώπορτας του διαμερίσματος του.

Όσο πλησίαζε στο σπίτι του Αντώνη, η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Τι θα έβρισκε εκεί; Τι έκρυβε τόσο καλά ο Αντώνης και σε ποιο σημείο; Και άλλες φορές η Ναταλία είχε επισκεφτεί το σπίτι του αγαπημένου της, αλλά δεν είχε δει κάτι περίεργο. Όταν έφτασε, άρχισε να ψάχνει το σπίτι. Πήγε σε όλα τα δωμάτια, μέχρι που κάποια σκαλοπάτια την οδήγησαν στη αποθήκη. Άνοιξε την πόρτα και βρέθηκε μπροστά σε ένα μεγάλο ψυγείο. Ήταν κλειδωμένο. Έβγαλε το κλειδί του Αντώνη από την τσάντα της και προσπάθησε να το βάλει στη κλειδαριά. Ταίριαζε απόλυτα και ξεκλείδωσε το ψυγείο. Έβαλε τις φωνές όταν αντίκρυσε αυτό που κρυβόταν μέσα στο ψυγείο.

Ήταν το πτώμα μίας γυναίκας. Η γυναίκα είχε μακριά ξανθά μαλλιά, φορούσε ένα νυφικό και στο δάχτυλο της είχε μία βέρα. Στο καρπό της ήταν ζωγραφισμένο με αίμα το γράμμα Α. Ήταν μαχαιρωμένη στο μέρος της καρδιάς. Το πρόσωπο της ήταν γεμάτο με πολλές χαρακίες που καθιστούσε αδύνατον την αναγνώριση του πτώματος. Έκλεισε με τρεμάμενο χέρι το ψυγείο, έσκυψε και έκανε εμετό. Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ο άντρας που λάτρευε είχε δολοφονήσει μία γυναίκα. Της έλεγε "σε αγαπώ" και εκείνη τον πίστευε. Σκεφτόταν να περάσει την ζωή της μαζί του. Και τώρα τι θα έκανε; Έπρεπε να βγει από το σπίτι προτού να επιστρέψει ο Αντώνης.

Δεν πρόλαβε όμως να φύγει. Ο Αντώνης είχε επιστρέψει, άκουσε τις φωνές της Ναταλίας και κατευθύνθηκε στη αποθήκη. Η Ναταλία τον είδε άξαφνα. Ο Αντώνης άρχισε να την χαστουκίζει, μέχρι που έχασε τις αισθήσεις της. Όταν ξύπνησε, κοίταξε γύρω της. Προσπάθησε να σηκωθεί και τότε διαπίστωσε πως τα πόδια της ήταν δεμένα με αλυσίδα, δίπλα στο ψυγείο. Προσπάθησε να φτάσει στη πόρτα της αποθήκης σέρνοντας. Δεν τα κατάφερε. Άρχισε να φωνάζει τον Αντώνη. Ζητούσε βοήθεια. Δεν της απαντούσε κανείς. Πέρασαν ώρες, μέχρι να ακούσει την πόρτα της αποθήκης να ανοίγει. Ήταν ο Αντώνης που της έφερε φαγητό και νερό. Τότε τον παρακάλεσε να την αφήσει να φύγει. Του υποσχέθηκε πως δεν θα μιλούσε πια για ό,τι είχε δει. Ο Αντώνης δεν την πίστεψε. Φοβόταν πως θα τον κατέδιδε, αν την άφηνε να φύγει.

Την πλησίασε και με δάκρυα στα μάτια της ζήτησε συγγνώμη. Δεν θα της έκανε κακό, την αγαπούσε πολύ. Έκατσε δίπλα της και άρχισε να της μιλάει. Της είπε για την νεκρή γυναίκα. Την έλεγαν Δανάη και ήταν πολύ όμορφη. Την αγαπούσε πολύ. Και αυτή τον αγαπούσε. Όλα άλλαξαν όταν της έκανε πρόταση γάμου. Αυτή του ζήτησε λίγο χρόνο για να το σκεφτεί. Τότε θόλωσε το μυαλό του. Ήθελε πολύ να την παντρευτεί και η άρνησή της τον θύμωσε πολύ. Έχασε την ψυχραιμία του. Πήρε ένα μαχαίρι από την κουζίνα και την μαχαίρωσε στη καρδιά. Ήθελε να την πονέσει όπως τον πόνεσε και αυτή. Την χαράκωσε γιατί δεν ήθελε να θυμάται το πρόσωπο που τον πλήγωσε. Έπειτα της φόρεσε το νυφικό και τη βέρα που είχε αγοράσει για αυτήν. Η Ναταλία έπρεπε να σκεφτεί γρήγορα και έξυπνα τις επόμενες κινήσεις της. Χάρη στη δουλειά της, ήξερε πως έπρεπε να φερθεί σε άτομα όπως τον Αντώνη. Θα δραπέτευε από την αποθήκη, αν κέρδιζε την εμπιστοσύνη του. Αυτό έβαλε σαν στόχο, τις μέρες που ακολούθησαν. Δύο φορές την μέρα, ο Αντώνης κατέβαινε στη αποθήκη. Τότε η Ναταλία του μιλούσε τρυφερά, του έλεγε πόσο πολύ τον αγαπούσε, πως ο φόνος που είχε διαπράξει δεν ήταν ικανός να χαλάσει την όμορφη σχέση που είχαν. Σιγά-σιγά ο Αντώνης μαλάκωνε. Άρχισε να φέρνει στη αποθήκη τα αγαπημένα της φαγητά και έτρωγαν μαζί. Το σχέδιο της Ναταλίας προχωρούσε κανονικά. Κάποια μέρα της έλυσε τα πόδια. "Δεν θέλω να σε πονάω" της είπε και αυτή τον γέμισε με φιλιά. Έπρεπε ο ίδιος να πιστέψει πως τον αγαπούσε αληθινά. Ακόμα και αν μέσα της τον μισούσε με όλη της την καρδιά.

Είχε έρθει η στιγμή που η Ναταλία θα έβαζε σε εφαρμογή το δεύτερο μέρος του σχεδίου της. Το επόμενο μεσημέρι όταν ο Αντώνης κατέβηκε στη αποθήκη για να φάνε μαζί, η Ναταλία του ζήτησε ένα μπουκάλι λευκό κρασί. Άρχισαν να τρώνε και να πίνουν. Όταν ο ίδιος άρχισε να ζαλίζεται, η Ναταλία βρήκε την τέλεια ευκαιρία. Τον πλησίασε περισσότερο. Άρχισε να τον χαιδεύει και να τον φιλάει σε όλο το σώμα. Προσπάθησε να αντισταθεί ο Αντώνης, μα μάταια. Την ποθούσε τόσο. Έτσι, της έβγαλε γρήγορα τα ρούχα και της ψιθύρισε "σ'αγαπώ". Έκαναν έρωτα. Όταν

τέλειωσαν, ο Αντώνης αποκοιμήθηκε στη αγκαλιά της. Με αργές και προσεκτικές κινήσεις, η Ναταλία σηκώθηκε άρπαξε τα κλειδιά από το παντελόνι του Αντώνη και βγήκε από την αποθήκη. Πριν να φύγει από το σπίτι, τηλεφώνησε στη αστυνομία. Έδωσε τα στοιχεία της, την διεύθυνση του σπιτιού όπου βρισκόταν και κατήγγειλε την δολοφονία που διέπραξε ο Αντώνης.

Βγήκε έξω και άρχισε να τρέχει. Τα μάτια της, συνηθισμένα στο σκοτάδι της αποθήκης, δεν άντεχαν τον δυνατό ήλιο και δάκρυζαν. Τα πόδια της ήταν αδύναμα από την αλυσίδα που ήταν δεμένα τόσες μέρες και πονούσαν. Μα αυτή συνέχιζε. Έπρεπε. Έπρεπε να ξεφύγει από τον εφιάλητη που ζούσε. Δεν τα κατάφερε. Ο Αντώνης ξύπνησε και οργισμένος για την απουσία της Ναταλίας, άρχισε να την αναζητάει στο δρόμο με ένα μαχαίρι. Τον είχε προδώσει με τον χειρότερο τρόπο. Θα την σκότωνε μόλις την έβρισκε. Την βρήκε να πίνει νερό σε μία βρύση. Την έπιασε από τα μαλλιά και την έσυρε πίσω στο σπίτι. Η Ναταλία ένοιωθε να πλησιάζει το τέλος. Πάλεψε μαζί του για να του αρπάξει το μαχαίρι. Ή θα την μαχαίρωνε ή θα τον μαχαίρωνε. Ο Αντώνης όμως ήταν πιο δυνατός από αυτήν. Την μαχαίρωσε στο πόδι. Η Ναταλία έκλαιγε και αυτός γελούσε. Μετά την μαχαιριά στο πόδι, ακολούθησε και άλλη, αυτή τη φορά στο χέρι.

Πολύ σύντομα η Ναταλία θα ήταν νεκρή, αν δύο ένοπλοι αστυνομικοί δεν έμπαιναν στο σπίτι του Αντώνη. Του ζήτησαν να πετάξει το μαχαίρι και να παραδοθεί, αλλά αυτός αρνήθηκε. Προσπάθησε να επιτεθεί στους αστυνομικούς και τότε ένας από αυτούς τον πυροβόλησε στο στήθος. Πέθανε ακαριαία. Η Ναταλία μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο και νοσηλεύτηκε για λίγες μέρες μέχρι να γίνει εντελώς καλά. Όταν τα τραύματά της έκλεισαν, επέστρεψε στη εργασία της και προσπάθησε να ξεχάσει όλη την περιπέτεια που έζησε.

Ψηφίδες λόγου - Συλλογικό

Γιάννης Μπέτας

~ <http://rethemnonews.gr> ~

Το ματάκι

**Για να καταλάβεις τον κόσμο μύρισε
ίσα με 4 τριαντάφυλλα.**

Από μικρή της άρεσαν τα παραμύθια: της άρεσε να ακούει για τις πριγκίπισσες με φουσκωτά φορέματα, για τις φτωχές υπηρέτριες που με την καλοσύνη τους και την ομορφιά τους, τις ερωτεύονταν οι γεμάτοι γοητεία, πρίγκιπες και τις παντρεύονταν. Οι καλές νεράιδες, τα μικρά ζώακια με ανθρώπινη φωνή και τα στοιχειά, τα μεγάλα κάστρα και οι γιγάντιοι πύργοι, πρόσωπα που δεν βρίσκονταν πια στη ζωή και επικοινωνούσαν με τους ήρωες και άλλες τέτοιες μεταφυσικές μορφές, της χάριζαν λίγη από τη μαγεία τους. Έτσι και εκείνη, η Ελένη, το ξανθό μικροκαμωμένο πιτσιρίκι, κλεινόταν μέσα στο δωμάτιό της και ταξίδευε σε τέτοιους κόσμους, όλο το χρόνο αλλά, κυρίως το καλοκαίρι που δεν πήγαινε σχολείο. Και δεν την ένοιαζε που άκουγε τα άλλα κορίτσια της ηλικίας της να παίζουν κουτσό και κρυφτοκουνηγητό, να δοκιμάζουν τα πρώτα τους καλλυντικά, να φωνάζουν και να γελάνε με αστεία ανέκδοτα, έξω στις αλάνες. Εκείνη έβρισκε το ενδιαφέρον της σε αυτές τις χώρες, όλο φαντασία και χρώματα και λιγότερο στο να παίζεις μέσα στον ήλιο και να νιώθεις το δέρμα σου να κοκκινίζει.

Εντάξει, δεν έμενε και συνέχεια στο σπίτι. Πήγαινε καμιά βόλτα στη θεία της, που είχε μαγαζί με τουριστικά είδη και σφουγγάρια από την Κάλυμνο στο κέντρο του χωριού, πήγαινε ακόμα και στη γιαγιά της που συνήθιζε να της φτιάχνει χορτόπιτες με τσουκνίδια, καυκαλίθρες, αγριομάραθα και πικραλίδες, μαζεμένα από την ίδια από το βουνό, κολοκυθόπιτες με δικές της κολοκύθες από τον μπακτσέ, μελιτζανόπιτες –με μια γέμιση από μελιτζάνες της γιαγιάς, κόλαση!– γαλατόπιτες με φρέσκο γάλα από τις αγελάδες τους, με χειροποίητο φύλλο : κάθε πίτα και με διαφορετική γεύση και μυρωδιά. Μοσχοβολούσε όλος ο μαχαλάς και το χωριό. Δεν ήταν δα και κανένα μεγάλο. Είχε και θάλασσα όμως και ο Ψηλορείτης φαινόταν πολύ κοντά. Καταλάβαινες ότι ερχόταν καλοκαίρι όταν έλιωναν τα χιόνια και παρέμεναν ελάχιστα στις κορφές του, τα οποία είχαν από μακριά το μέγεθος και τη θαμπάδα μικρών, ακάθαρτων μαργαριταριών. Το χωριό της Ελένης είχε ίσα με τρεις χιλιάδες μόνιμους κατοίκους, αλλά το καλοκαίρι στην Κρήτη, το νησί γέμιζε τουρισμό: το χωριό της Ελένης γέμιζε ζωή.

Η Ελένη δεν είχε πατήσει ακόμη τα 13 και της άρεσε να παρακολουθεί τη ζωή, μέσα από το σπίτι το χειμώνα, ανάμεσα στα βιβλία της με τα κάστρα, τα ξωτικά, τις

νεράιδες και δράκους. Φρόντιζε να ξυπνάει σχεδόν πάντα νωρίς το πρωί, το χειμώνα. Πριν πάει σχολείο, έπαιρνε ένα από τα βιβλία της, το άνοιγε και το διάβαζε, όσο καθόταν στο παράθυρο του σαλονιού, που βρισκόταν αντίκρυ του κρητικού πελάγους ενώ έβλεπε την θάλασσα να φουσκώνει και να ξεφουσκώνει σα μανιασμένη. Μερικές φορές μέσα από τα κύμματα ξέφευγαν αλμυρές σταγόνες από την αφιονισμένη θάλασσα και έφταναν μέχρι το τζάμι του παραθύρου. Ίσα με 10 βήματα χώριζε το σπίτι τους από τη θάλασσα. Ένα πέτρινο σπίτι στο χρώμα της άμμου, με μια τεράστια ξύλινη πόρτα. Πάνω στην ξύλινη πόρτα, σχεδόν στη μέση υπήρχε ένα στρογγυλό τζάμι που μπορούσες να δεις ποιος είναι από πίσω: ματάκι το έλεγαν οι γονείς της.

Έμοιαζε με ματάκι στ' αλήθεια, αλλά δεν είχε ούτε ασπράδι ματιού ούτε την άλλη την μπίλια. Με το που ξυπνούσε, το καλοκαίρι, έτρεχε στην εξώπορτα και έριχνε μια ματιά στον κόσμο μέσα από αυτό το στρογγυλό γυαλί για να εντοπίσει ένα σκιερό μέρος, που θα διάβαζε. Είχε πλάκα, ήταν λες και έβλεπε τηλεόραση, με όλα αυτά τα καρέ που περνούσαν από μπροστά της. Όταν εντόπιζε το μέρος που θα διάβαζε, η Ελένη έπαιρνε τα αγαπημένα της βιβλία και καθόταν εκεί ή όταν είχε πολλή ζέστη καθόταν στην πλακόστρωτη αυλή τους ενώ ένωθε τις πατούσες της να βράζουν, από νωρίς κιόλας το πρωί, μέχρι να φτάσει στο μέρος που της άρεσε να διαβάζει: στη σιδερένια κούνια που είχε φέρει ο παππούς από το σπίτι της γιαγιάς.

Η θάλασσα της κρατούσε συντροφιά όλο τον χρόνο, αν και την φοβόταν. Δεν ήξερε ακόμη καλό κολύμπι, της άρεσε όμως να πηγαίνει να ρίχνει μια ματιά μέσα από το σπίτι, να βγαίνει διστακτικά από την ξύλινη πόρτα, να πλησιάζει τη θάλασσα, να κάθεται ανακούρκουδα και να διαβάζει εκεί, παρέα με τις νότες των κυμάτων. Άλλες φορές πήγαινε το μεσημέρι χωρίς παντόφλες, περνούσε πρώτη από την κουζίνα, έτρωγε 2-3 πιρουνιές από τα καλοκαιρινά φαγητά της γιαγιάς και της μαμάς - γεμιστά που ήταν πλημμυρισμένα στον άνηθο, κολοκυθοανθούς γεμιστούς με ρύζι, χορτόπιτα με σπιτικό φύλλο της γιαγιάς- έκανε ότι είχε χορτάσει, έβαζε ένα ψάθινο καπέλο της γιαγιάς και έβρισκε ένα μέρος κάτω από κάτι άχρηστες ψάθες στην παραλία. Καθόταν εκεί. Δεν της άρεσε καθόλου να την βλέπει ο ήλιος. Από τη σκιά παρατηρούσε τον κόσμο στην παραλία που γελούσε, πρόσεχε τις αντιδράσεις των ανθρώπων οι οποίοι είχαν μείνει ώρα πολλή στον ήλιο και βουτούσαν μετά, δειλά, στη θάλασσα, τις αντιδράσεις εκείνων των τολμηρών που διέσχιζαν την άμμο τρέχοντας χωρίς παντόφλες. Η Ελένη μια φορά είχε προσπαθήσει να διασχίσει την άμμο μέχρι τη θάλασσα. Το αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας ήταν δύο μεγάλες φουσκάλες γεμάτες με φυσικό υγρό.

Την φοβόταν την θάλασσα, αν και όλα της τα χρόνια την είχε ακριβώς δίπλα της. Σα να την μεγάλωσε εκείνη. Την φοβόταν την θάλασσα, όταν έβρεχε και σήκωνε βοριά, τόσο δυνατό που ξερίζωνε οποιαδήποτε χλωρίδα στην ακτή. Θαύμαζε πάντα τους ανθρώπους που κολυμπούσαν μέχρι μέσα- μέσα, στα βαθιά, αυτούς που άντεχαν να διανύσουν μεγάλη απόσταση χωρίς να πάρουν αέρα, τους ναυτικούς και εκείνους που ταξίδευαν πάνω σε σανίδες, σχεδίες, καίκια, σκάφη, κρουαζιερόπλοια, σε κάποιον ωκεανό. Όταν ο ήλιος έπεφτε, πήγαινε στην αυλή τους, έπαιρνε μια γαβάθα με καρπούζι, άρπαζε το αγαπημένο της πιρούνι από το συρτάρι, που από μικρή έτρωγε μόνο με το συγκεκριμένο και καθόταν στον περιφραγμένο τοίχο της αυλής της, ώστε να βλέπει τη θάλασσα μέχρι μέσα τον ορίζοντα, πόσες βάρκες επέπλεαν εκείνη την ώρα, όσο ο χυμός από το καρπούζι ενοχλούσε ευχάριστα την θερμοκρασία του σώματός της. Της άρεσε της Ελένης να λερώνει τη μπλούζα της με το γλυκό ζουμί από το καρπούζι.

Λίγα μέτρα πιο κάτω υπήρχε ένα μικρό λιμανάκι με δεμένα μερικά μικρούτσικα καίκια. Στην Ελένη άρεσε να πηγαίνει εκεί και να χαζεύει τις μικρές άσπρες βαρκούλες, οι οποίες είχαν ξεφτίσει από τον ήλιο. Εκεί συναντούσε και τον αγαπημένο της παραμυθά. Ο κυρ- Γιάννης ήταν ένας -γύρω στα 60- παλιός ναυτικός που είχε ταξιδέψει, σχεδόν σε όλον τον κόσμο, είχε χάσει τη γυναίκα του πριν χρόνια, τα δύο παιδιά του ήταν κάπου στο εξωτερικό και τώρα έμενε μόνος του σε ένα παλιό μικρό σπιτάκι, όμοιο με καλύβι στο κρητικό χωριό. Κάθε πρωί πήγαινε να φροντίσει το καίκι του, έβγαζε πετονιά και ψάρευε, άλλες μέρες έπαιρνε το καίκι του και έβγαине με το καλάμι του στ" ανοιχτά. Η Ελένη τον ήξερε από τότε που θυμάται τις πρώτες της αναμνήσεις, δε θυμόταν πως γνωρίστηκαν. Όταν τον έβλεπε ενθουσιαζόταν, γιατί σίγουρα θα της έλεγε κάποια ιστορία από αυτές που είχε ακούσει στις περιοχές του κόσμου που είχε ταξιδέψει.

“ Η νεράιδα τι κάνει σήμερα; Έφαγε το πρωινό της;” συνήθιζε να της λέει και η Ελένη χαιρόταν τόσο πολύ που κάθε φορά συναντούσε αυτόν το ναυτικό , ο οποίος είχε κάνει τόσα ταξίδια και τον θαύμαζε τόσο πολύ. Τα μαλλιά του ήταν άσπρα, οι ρυτίδες είχαν περικυκλώσει τα μάτια του, ενώ πάνω στη μύτη του είχε μερικούς καφέ χρωματισμούς, σαν ελιές. Κάτω από την μύτη είχε ένα παχύ στρώμα άσπρων τριχών που σχημάτιζαν μια καμπύλη: το μουστάκι του ήταν πάντα περιποιημένο, ενώ οι τρίχες του έλαμπαν. Η Ελένη πάντα ήθελε να τον ρωτήσει τι ήταν αυτές οι ελιές στη μύτη του, αλλά στο τέλος ντρεπόταν και δε ρωτούσε τίποτα. “Πότε θα μου μάθεις να ψαρεύω παππούλη;” απαντούσε εκείνη.

Η σχέση τους όσο περνούσαν τα χρόνια και η αμοιβαία αγάπη, είχε ριζώσει, όπως μιας εγγονής και ενός παππού. Η Ελένη είχε χάσει τον δικό της τον παππού όταν ήταν πέντε και πλέον δεν είχε πολλές αναμνήσεις από εκείνον. Η μητέρα της και ο

πατέρας της που ήταν γιατροί, της έλεγαν εκτός από το να προσέχει τον ήλιο, να μην το ζαλίζει τον κακόμοιρο τον άνθρωπο γιατί ήθελε να κάνει τη δουλειά του και η Ελένη συνεχώς μπλεκόταν μέσα στα πόδια του. “ Μα δεν τον ενοχλώ!” έλεγε συνέχεια στη μητέρα της.

Έτσι κάθε πρωί η Ελένη ξυπνούσε διάλεγε τα αγαπημένα της βιβλία κοιτούσε από το ματάκι της εξώπορτας που έβλεπε όλη την ακτή κι όταν έβλεπε τον κυρ- Γιάννη στο μικρό λιμανάκι, ενθουσιαζόταν, δεν έψαχνε να βρει δικό της μέρος, δεν έβαζε ούτε τα παππούτσια της, δεν έτρωγε ούτε πρωινό, δεν πότιζε ούτε τις γλάστρες στην αυλή, όπως της είχε πει να κάνει η μητέρα της κάθε πρωί που έφευγε για δουλειά, αλλά έτρεχε δίπλα του. “ Η νεράιδα πως είναι σήμερα; Τι έφαγε για πρωινό;” “ Δεν έφαγα τίποτα παππούλη γιατί θέλω να ακούσω μια ιστορία, εγώ και τα βιβλία μου.” απαντούσε εκείνη. Τότε εκείνος έπιασε ένα άσπρο κουβά με νερό μέσα και έβγαλε μερικά όστρακα. Τα άνοιγε με το μαχαίρι έβαζε λίγο λεμόνι και της προσέφερε. Η Ελένη ξετρελαινόταν για όστρακα. Ακόμη και για πρωινό. Πρέπει να ήταν πολύ φρέσκα γιατί με το που τα έβαλε στο στόμα της, εκείνο γέμισε γεύση θάλασσα και κάτι από λεμόνι.

“Πως θα γίνεις κολυμβήτρια εάν δεν τρως καλό πρωινό;” της έλεγε εκείνος. Αλλά την Ελένη δε την ένοιαζε το κολύμπι, της άρεσε απλώς να αγναντεύει τη θάλασσα από μακριά. Της άρεσε να μπαίνει μέσα μέχρι τα γόνατα, όχι όμως παραπάνω. Εκείνη προτιμούσε να κάνει βουτιές στα παραμύθια των βιβλίων της και στις ιστορίες του κυρ- Γιάννη. Εκείνος μόλις είχε βγάλει την πετονιά του και περνούσε από κάθε αγκύστρι ένα μικρό κομμάτι από σκουλήκι, το οποίο το είχε κόψει πρώτα με ένα ψαλιδάκι. Η Ελένη καθώς το κοιτούσε ήταν λες και μπορούσε να ακούσει το σκουλήκι να φωνάζει από τον πόνο.

“Έχεις καιρό να μου πεις ιστορία παππούλη”, έλεγε εκείνη όλο νάζι, ώστε να καταφέρει ο κυρ- Γιάννης να σκεφτεί μια καλή ιστορία από αυτές, που είχε ακούσει και να της την πει. Δεν χρειαζόνταν μεγάλη προσπάθεια και έτσι εκείνος, ενώ έκανε μερικούς μορφασμούς ώστε να θυμηθεί μερικές λεπτομέρειες ιστορίας, καθάριζε λίγο το λαιμό του, έπαιρνε κάθε φορά που της έλεγε μια ιστορία την κρητική προφορά και ξεκινούσε: *“Μια φορά κι έναν καιρό σε έναν από τσι πρόποδες του Ψηλορείτη, γεννήθηκε μια μικρή νεράιγδα πυρόξανθη με γαλανά τα μάτια, έμενε όμως συνέχεια εκείά στο βουνό γιατί ήτονε η μοναδική που δεν είχε φτερούγες να πετάξει. Δεν έβλεπε συχνά του ήλιου το φως επειδή γινόταν κουζουλή σαν έβλεπε τις άλλες νεράιγδες να πετούνε ενώ εκείνη όχι. Εκείά στο σκοτάδι της άρεσε να φαντάζεται τον κόσμο από ψηλά. Ήτη την ονόμασανε. Μια μέρα λοιπόν η Ήτη, σαν*

έβλεπε όλες τσι μικιές νεράιγδες να πετούν σα κουζουλές ψηλά, πήρε δύο φύλλα από μια κληματαριά τα έπλεξε στην πλάτη της και πήγε να πετάξει. Δεν κατάφερε όμως πράμα και έπεσε στο χώμα πολύ στενοχωρημένη. Ήντα να κάμει η καφερή! Ίσα που σηκώθηκε μερικά εκατοστά από το έδαφος και έπεσε πάλι. Δε θα μπορούσε να πετάξει ποτές της. Όταν η μάνα της, η αρχη-νεράιγδα την πλησίασε και την ρώτηξε, εκείνη της είπε το πρόβλημά της. Η μητέρα της την καθυσύχασε, λέγοντάς τσι ότι σε μερικές νεράιγδες οι φτερούγες δε μεγαλώνουν γρήγορα και ότι θα έπρεπε να κάνει λίγη υπομονή. Μια νεράιγδα, φίλη μελαχρινή και μπλαβιά στην όψη, μαθαίνοντας το πρόβλημά της, τσ" είπε για την νεραιγδόσκουη που κρατάει φυλαγμένη η μάνα της γι" αυτές τις περιπτώσεις. Φτάνει μόνο να ανοίξεις το μπουκάλι να βάλεις τη σκόνη στην πλάτη και να κράξεις εκείά 3 φορές σαν το κοράκι." Ο κυρ- Γιάννης έκανε μια παύση και κοίταξε την Ελένη που τον παρακολουθούσε όλο αφοσίωση έχοντας ακουμπήσει τις παλάμες της στο σαγόνι.

" Νεράιδα πήγαινε τώρα σπίτι σου να φας καλό πρωινό και να προστατευτείς από τον ήλιο. Ο ήλιος είναι επικίνδυνο πράγμα. Έλα πάλι αύριο να μάθεις την συνέχεια, πρέπει να κατεβώ στην πόλη", της είπε εκείνος. Η Ελένη ήθελε να διαμαρτυρηθεί, αλλά θυμήθηκε τη μητέρα της και όσα της είχε πει ώστε να μην επεμένει και να τον ενοχλεί. "Εντάξει καλέ μου παππούλη! Έχω αγωνία να δω τι έγινε με τη νεράιδα που δεν είχε φτερά. Μια ερώτηση μόνο. Που την άκουσες αυτή την ιστορία; Σε κάποιο από τα ταξίδια σου;" Εκείνος παρέμεινε λίγο σκεπτικός. " Ναι μάλλον, δε θυμάμαι για να πω την αλήθεια. Τόσες που έχω ακούσει..." απάντησε. Μετά μάζεψε τα πράγματά του και αφού δεν είχε πιάσει κανένα ψάρι, κατευθύνθηκε προς το σπίτι του.

Η Ελένη πήρε τα βιβλία της και πήγε προς το σπίτι. Αφού πότισε τις γλάστρες της μητέρας της και τις μοκαμβίλιες και τις μολόχες και τις τριανταφυλλιές κάθισε στην κούνια, ενώ σκεφτόταν τη νεράιδα της ιστορίας που άκουσε. Αμέσως πήγε στο δωμάτιό της και έψαξε σ" όλα τα βιβλία της γιατί αυτή η ιστορία που της είχε πει ο παππούς Γιάννης κάτι της έλεγε. Ένιωθε σα να την είχε ξανακούσει. Βρήκε ιστορίες για καλές νεράιδες για κακιές νεράιδες, για νεράιδες που να μεταμορφώνονται σε γοργόνες και σε γυναίκες, αλλά δεν βρήκε καμιά ιστορία για νεράιδα χωρίς φτερά. *Πως είναι δυνατόν να υπάρχει έστω και στην ιστορία ένα τέτοιο πλάσμα χωρίς το βασικό χαρακτηριστικό, τα φτερά;*

Το πρωί της επομένης πότισε πρώτα τις γλάστρες της μαμάς, γιατί εκείνη της είχε κάνει παράπονα ότι δήθεν ξεράθηκαν οι τριανταφυλλιές της, πήγε πάλι στο ματάκι της εξώπορτας, τέντωσε τα πόδια της για να φτάσει το ύψος του, ευθυγράμμισε το μάτι στο φως, όσο η κόρη του συστελλόταν απ" την μεγάλη πηγή φωτός και αντρίκρισε όλη την θάλασσα, μέσα από το στρογγυλό γυαλί, όλη την ακτή με την αμμουδιά που είχε αρχίσει σιγά-σιγά να γεμίζει ζωή. Δεν ήταν λίγες οι φορές που

σκεφτόταν, ότι μόλις κοιτούσε μέσα στην γυάλινη τρύπα, θα μεταφερόταν στον κόσμο των παραμυθιών και θα την περίμενε κάποια άμαξα, ή ακόμη καλύτερα ένας πρίγκιπας σε ένα άλογο. Με την περιφερειακή της όραση έριξε μια ματιά στο λιμανάκι. Ο κυρ-Γιάννης δεν είχε πάει ακόμη εκεί. Περίεργο σκέφτηκε εκείνη. Θα περίμενε λίγο μέσα στο σπίτι γιατί εκείνη την ημέρα έκανε ακόμη πιο πολλή ζέστη σε σχέση με τις προηγούμενες μέρες και θα ερχόταν στο ματάκι ξανά σε λίγο.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας πήγαινε στο ματάκι και κοιτούσε τη θάλασσα, αλλά έλειπε κάτι. Ο παππούλης δεν ήταν πουθενά, έτσι το απόγευμα αποφάσισε να πάει μια βόλτα προς το σπίτι του. Το μικρό σπίτι του, που είχε αποκτήσει ένα κίτρινο χρώμα λόγω του ήλιου, δεν ήταν περιποιημένο, στην αυλή τα κίτρινα ξεραμένα χόρτα είχαν φτάσει μέχρι το τσιμέντο. Ο παππούλης καθόταν κάτω από τη σκιά σε μια καρέκλα, είχε ανοιχτό το ραδιόφωνο που έπαιζε κρητικά τραγούδια, ενώ η κρητική λύρα συναγωνιζόταν σε ντεσιμπέλ τον ήχο των τζιτζικιών. Τα μάτια του ήταν μισάνοιχτα, όπως και το στόμα του.

“Η νεράιδα δε με βρήκε σήμερα στο μέρος μου και ήρθε να με επισκεφτεί”, είπε εκείνος και μια κίνηση χαμήλωσε την ένταση του ραδιοφώνου. “Ανησύχησα λίγο παππούλη. Μην ξεχνάς ότι πρέπει να μου συνεχίσεις την ιστορία με την νεράιδα που δεν είχε φτερά”, είπε η Ελένη ξανά όλο νάζι. “Έχεις δίκιο, μικρή μου. Είχε πολλή ζέστη σήμερα γι’ αυτό δεν κατέβηκα. Νομίζω ότι μεγάλωσα πια, δεν έχω τις αντοχές με τον ήλιο, που είχα. Ελπίζω να μου το συγχωρέσει αυτό η μικρή μου νεράιδα” είπε εκείνος ενώ η Ελένη παρατήρησε ότι η φωνή του έβγαινε με το ζόρι και το βλέμμα του έδειχνε θλιμμένο. Αλλά εκείνη ήθελε τόσο πολύ να μάθει τη συνέχεια της ιστορίας. Τότε ο παππούς Γιάννης καθάρισε πάλι τη φωνή του και συνέχισε: “*Η μικρή νεράιδα λοιπόν ήταν στενοχωρημένη πολύ. Πως ήταν δυνατόν η μάνα της να μπορούσε να δώσει λύση στο πρόβλημά της και να μην έκανε πράμα; Απογοητεύτηκε. Έκλαψε πολύ εκείνη την ημέρα. Οι μέρες περνούσαν εκείά και η νεράιδα δεν έβλεπε τις φτερούγες τσι να μεγαλώνουν διόλου. Δε κάτσε να το αντέξει όμως. Έβλεπε όλες τσι νεράιδες τριγύρω, ολόχαρες να γεμίζουν τραγούδια τον αέρα γύρω από τον Ψηλορείτη. Αποφάσισε να πάρει κρυφά απ’ τσι μάνα της λίγη από την σκόνη και να την απλώσει στην πλάτη της να φυτρώσουνε, όπως έπρεπε οι φτερούγες. Μια νύχτα σηκώθηκε και σαν το πούπουλο κατευθύνθηκε στη σπηλιά τσι μάνα της. Άρπαξε με το χέρι το κολιέ με το γυάλινο φιαλίδιο και έφυγε. Η νεραϊγδόσκουνη έλαμπε σαν θρυμματισμένο χρυσάφι. Άνοιξε το μπουκάλι και έβαλε λίγη από τη σκόνη στην πλάτη της. Κρ-κρ-κρ.*”

Ο ήλιος πια είχε πέσει και ένα πορτοκαλί χρώμα είχε απλωθεί κατά μήκος σε όλο

τον ουρανό. Τα σύννεφα είχαν πάρει κι εκείνα μια πορτοκαλί- ροζ απόχρωση, ένα χρώμα που συνήθιζε να βλέπει η Ελένη στις τελευταίες σελίδες των παραμυθιών που διάβαζε, ενώ τα τζιτζίκια συνέχιζαν το τραγούδι τους. Ο παππούς Γιάννης συνέχιζε: *“Απέ ούρλιαξε γιατί ένιωσε σουβλιές και πόνους να τσι σκίζουμε την πλάτη. Και επιτέλους έβλεπε τις φτερούγες τσι. Ήντα ωραίες φτερούγες που είχε! Μα γιατί τόσο καιρό η μητέρα δεν της είχε πει ότι υπάρχει και αυτός ο τρόπος να μεγαλώσουν; Επιτέλους θα έβλεπε τον κόσμο από ψηλά. Από τις φωνές και τα ουρλιαχτά όμως ξύπνησε όλη η νεραιγδούπολη στους πρόποδες του Ψηλορείτη. Επειδή όμως η μικρή νεράιγδα χάρηκε που μεγάλωσαν οι φτερούγες τσι έβαλε και άλλη σκόνη και άλλη και άλλη μέχρι που το φιαλίδιο άδειασε.”*

Η Ελένη άκουγε την ιστορία προσεκτικά λέξη προς λέξη. *“Άντε νεράιδα μου τώρα σπίτι σου, νύχτωσε και η μητέρα σου θα ανησυχεί που δεν είσαι εκεί.”* είπε ο παππούλης. Είχε δίκιο, είχε περάσει η ώρα, είχε σκοτεινιάσει και η μητέρα της δεν ήξερε που ήταν , σίγουρα θα ανησυχούσε. *“Έχει πολύ ακόμα η ιστορία παππού;”*, ρώτησε εκείνη. *“ Μμμ, όχι πολύ μικρό μου. Σε λίγο η ιστορία τελειώνει”* είπε εκείνος. Αφού τον καληνύχτισε με ένα φιλί στο μάγουλο η Ελένη πήγε προς το σπίτι της. Στα αυτιά της αντηχούσαν ακόμη τα τελευταία λόγια του *σε λίγο η ιστορία τελειώνει. Τι ευτυχία!*

Ήταν λίγο παράξενος ο παππούλης εκείνη την ημέρα. Μπορεί να σκεφτόταν τη γυναίκα του, ή και τα παιδιά του που ήταν μακριά στο εξωτερικό. Ναι, αλλά τώρα είχε εκείνη δίπλα του. Ήταν εκείνη σαν παιδί του και εγγονή μαζί. *Γιατί ήταν στενοχωρημένος;* Όταν γύρισε σπίτι της η μητέρα της την αγκάλιασε και της είπε πόσο είχε ανησυχήσει που είχε σκοτεινιάσει και δεν είχε επιστρέψει. Ίσα που σκάλισε μια πιπεριά από τα γεμιστά της προηγούμενης ημέρας, ήπια χυμό ρόδι της γιαγιάς και πήγε στο δωμάτιό της προβληματισμένη και για τον παππούλη αλλά και για τα φτερά της νεράιδας που τελικά φύτρωσαν. Σε λίγο η ιστορία θα τελείωνε όμως εκείνη ήθελε να ακούσει λίγο ακόμη, λίγο ακόμη, λίγο ακόμη...

Η Ελένη εκείνο το ζεστό βράδυ του Αυγούστου κοιμήθηκε ελάχιστες ώρες κυρίως γιατί σκεφτόταν και τον παππούλη, αλλά και την συνέχεια της ιστορίας. *Μπορεί αυτή η νεράιδα να είχε ευτυχισμένο τέλος;* Τότε η Ελένη συλλογίστηκε για πρώτη φορά ότι σε όλα τα παραμύθια που τις εξιστορούσε ο παππούλης της, κανένα δεν είχε ευτυχισμένο τέλος, σε αντίθεση με όλα εκείνα τα βιβλία που είχε σπίτι της. Δεν είχε ακούσει ούτε μια φορά τον παππούλη να λέει : *κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.*

Το επόμενο πρωί σηκώθηκε από το κρεβάτι, έφαγε μια φέτα ψωμί με σπιτική μαρμελάδα μούρων της γιαγιάς, πότισε τις γλάστρες γρήγορα- γρήγορα και πήγε στο

ματάκι. Ο παππούλης της ήταν εκεί και ψάρευε με την πετονιά! *Τι ευτυχία!* Μπήκε γρήγορα στο σπίτι, πήρε ένα καλάθι και το γέμισε με ένα κομμάτι χορτόπιτα, ένα πλαστικό μπουκάλι χυμό ρόδι, ένα μικρό βάζο μαρμελάδα μούρο και 2 φέτες από το ζυμωτό ψωμί της γιαγιάς. Η Ελένη γέλασε γιατί σίγουρα χορηγός αυτού του καλάθιού θα μπορούσε να ήταν σίγουρα η γιαγιά της. Επίσης αναρωτήθηκε αν θα έπρεπε να γνωρίσει τον παππούλη της στη γιαγιά της και γιατί όχι να έκαναν και παρέα.

“ Η νεράιδα σήμερα είναι πολύ χαρούμενη, γιατί;” είπε εκείνος με φωνή που ίσα καθάριζες τι άρθρωνε. “Είμαι χαρούμενη και ευτυχισμένη γιατί σε βλέπω στη θέση σου παππούλη μου! Σε βλέπω στο θρόνο σου. Είσαι σα βασιλιάς σε αυτό το βράχο κι όλη η θάλασσα το βασίλειό σου.” είπε εκείνη χαρούμενη και του έδωσε το καλάθι. “ Τι όμορφα λόγια είναι αυτά που έρχονται από αυτό το μικροσκοπικό ξανθό πλασματάκι; Μου έφερε και πρωινό το νεραϊδάκι! Σε ευχαριστώ. Θες να ακούσεις τη συνέχεια της ιστορίας, σωστά;”. Δεν χρειάστηκε να περιμένει απάντηση από την Ελένη. Και μόνο με ένα βλέμμα της ο κυρ- Γιάννης κατάλαβε πόσο πολύ ήθελε να ακούσει τη συνέχεια.

Η Ελένη όσο έλεγε την ιστορία τον παρατηρούσε. Πρέπει να είχε πολλή ζεστή γιατί ζοριζόταν αρκετά η φωνή του. Ο λαιμός σήμερα ήταν κάπως διαφορετικός, σαν φουσκωμένος, σα να πήγε να καταπιεί ένα ολόκληρο χταπόδι και το χταπόδι να πιάστηκε με τα πλοκάμια του και να έμεινε εκεί: *“Είχαμε μείνει στο σημείο όπου η νεράιδα άπλωσε τη σκόνη στην πλάτη της, έβγαλε φτερά και άπλωνε σκόνη κι άλλο κι άλλο. Όφου! Μέχρι που το φιαλίδιο άδειασε. Η μάνα ήρθε κοντά της τρομοκρατημένη. Γιάντα φαίνεσαι στενοχωρημένη μάνα; Σήμερα επιτέλους θα πετάξω κι εγώ, της είπε. Τούτη η σκόνη είναι ούλη για τον πόλεμο που “ρχεται νεραϊγδά μου, είπε η μητέρα τσι. Οι φτερούγκες όμως και μεγάλωναν και μεγάλωναν και μεγάλωναν μέχρι που έφτασαν σε ύψος τα δέντρα στους πρόποδες του Ψηλορείτη. Τι να έκανε το καημένο το νεραϊγδίω;”*

Ο ηλικιωμένος κύριος που η Ελένη αποκαλούσε παππούλη, σταματούσε αποτόμα, έπαιρνε κρυφά βαθιές ανάσες, όσο έκανε ότι χάζευε τη θάλασσα, γιατί δεν ήθελε να δείξει στο κορίτσι ότι πλέον λαχάνιαζε, ενώ ρυάκια ιδρώτα έκαναν την εμφάνισή τους στο πρόσωπο του και αγκάλιασαν όλα τα χαρακτηριστικά του. “Παππούλη, χρειάζεσαι ξεκούραση και σκιά μου φαίνεται. Έχει καύσωνα σήμερα και δεν έχει μελέμι.” είπε ανήσυχη η Ελένη. “Ναι μικρή μου νεράιδα, θα μαζέψω τα πράγματα και θα πάω να ξεκουραστώ. Αύριο θα έχεις μάθει το τέλος της ιστορίας, μην ανησυχείς!” είπε και ξεκίνησε να μαζεύει τα πράγματά του. Το μικρό ξανθό κορίτσι τον βοήθησε ενώ τον προέτρεψε να φάει από την μαρμελάδα που του είχε πάει το

προηγούμενο βράδυ για να γίνει καλά. Τον βοήθησε να πάει στο σπίτι.

Τα τζιτζίκια έστελναν συνεχώς το τραγούδι τους προς κάθε μώριο αέρα, η θάλασσα ήταν ήρεμη και η ατμόσφαιρα μύριζε αντηλιακό. Η Ελένη πήγε σπίτι της. Σωριάστηκε στην κούνια στην αυλή της ενώ τα πόδια της, ξυπόλητα και κατάμαυρα έκαναν βόλτα κρεμασμένα. *Πώς θα τελειώνει η ιστορία της νεράιδας που δεν είχε φτερά; Γιατί ο παππούλης δεν κατάφερε να τελειώσει την ιστορία της; Μήπως δεν ήξερε το τέλος της, επειδή την έβγαζε από το μυαλό του και ντρεπόταν να το πει;* Λίγες φορές της έδινε την εντύπωση ότι δεν ήξερε τις ιστορίες, που της έλεγε και ότι της σκεφτόταν εκείνη τη στιγμή.

Όλη την ημέρα η Ελένη την πέρασε μέσα στο σπίτι με τα βιβλία της διαβάζοντας ξανά και ξανά τις αγαπημένες της ιστορίες. Τα αγαπούσε πολύ τα βιβλία της. Μερικές φορές τα βράδια τα έπαιρνε αγκαλιά. Τα περισσότερα ήταν δώρα του μπαμπά, της μαμάς, της γιαγιάς. Πολύ τα αγαπούσε τα βιβλία της και δε τα άφηνε να τσαλακωθούν ούτε λιγάκι. Την επόμενη ημέρα σίγουρα θα μάθαινε επιτέλους το τέλος της ιστορίας της μικρής νεράιδας. Στο βραδινό γεύμα τσίμπησε μόνο μερικά κομμάτια καρπούζι, ενώ ήταν τόσο σκεπτική που κατάπινε όλα τα κουκούτσια άθελά της. Ήταν πολύ γλυκό το καρπούζι. Ο μπαμπάς της πάντα διάλεγε να της δώσει την καρδιά του καρπουζιού: το πιο γλυκό κομμάτι. Μετά ήπιε μια πορτοκαλάδα με ανθρακικό που της άρεσε να πίνει μια στο τόσο, λόγω της μητέρας της, η οποία της έλεγε συνεχώς ότι δε της κάνει καθόλου καλό. Αλλά της άρεσε πολύ πως το ανθρακικό γαργαλούσε τόσο ευχάριστα το λαιμό της. Ύστερα τα μάτια δάκρυζαν και έβγαζε από το στόμα κάτι απαίσιους ήχους, οι οποίοι της θύμιζαν τα αγόρια της τάξης της.

Η νεράιδα θα βρει τον δικό της νεράιδο και μετά θα ναι ευτυχισμένη. Και θα κάνουν και πολλά παιδιά και θα μπορεί να πετάει όπως καμιά άλλη. Και θα πετάει πολύ ψηλά. Και θα δει τον κόσμο από πάνω. Και θα ναι ευτυχισμένη η μικρή νεράιδα και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα... Με αυτές τις σκέψεις την πήρε ο ύπνος στην αυλή, στην αγαπημένη της γωνία, πάνω στην κούνια. Ο πατέρας της ίσα που πήγε να την σκεπάσει, γιατί το βράδυ σήκωνε συχνά μελτέμια, την φίλησε στο μάγουλο και μπήκε στο σπίτι.

Ο ουρανός ήταν πεντακάθαρος, τα αστέρια φωσφώριζαν στο σκοτάδι. Η θάλασσα συνέχιζε να είναι ήρεμη, ενώ μερικά μικρά κυμματάκια έκαναν την εμφάνισή τους και όταν έσκαγαν δημιουργούσαν μια απαλή μουσική, ένα μουσικό όργανο που θα ζήλευε ακόμη και ο πιο ταλαντούχος μουσικός. Αυτές οι νότες της θάλασσας, εξαφάνισαν όλους τους θορύβους της στεριάς. Όλη η κρητική γη σε πλήρη αρμονία. Τα μελτεμάκια που σηκώθηκαν χάιδεψαν απαλά όλα τα πλάσματα σε εκείνη την ακτή.

Ζωντανά και μη.

Το επόμενο πρωί η Ελένη ξύπνησε γιατί το φως το ήλιου άγγιξε χωρίς άδεια το πρόσωπό της, ενώ φωνές ανθρώπων, ξένων και μη, γέμιζαν την πρωινή ατμόσφαιρα που είχε κάτι από μυρωδιά τριαντάφυλλο. Η Ελένη κοίταξε τις τριανταφυλλιές της μητέρας της. Όλα τα μπουμπούκια είχαν ανοίξει. Άσπρα, ρόζ, κόκκινα, πορτοκαλί. Πλησίασε και τα μύρισε ένα- ένα. Κάθε μπουμπούκι τελικά είχε τη δική του μυρωδιά όσο κι αν θεωρούν ορισμένοι ότι όλα τα τριαντάφυλλα έχουν την ίδια μυρωδιά. Μύρισε και τα κόκκινα, πιο κατευρή μυρωδιά, τα ρόζ πιο γλυκιά, τα πορτοκαλί πιο έντονη και τα άσπρα πιο πικρή. Μυρωδιά και ανάσα. Ο κόσμος, οι γεύσεις του, οι στιγμές του σαν τα τριαντάφυλλα.

Αμέσως σκέφτηκε τον παππούλη και πήγε στο ματάκι της εξώπορτα. Έλεγξε όλη την ακτή. Ο παππούλης δεν ήταν στο μέρος του. Ο θρόνος του ήταν άδειος. Απογοητεύτηκε. Αποφάσισε να πάει σπίτι του. Όσο προχωρούσε την προσοχή της τράβηξε μια μικρή αφίσα. Μια μικρή αφίσα με τη φωτογραφία του παππούλη πάνω σε έναν στύλο. Μια τετράγωνη μικρή φωτογραφία του παππούλη και πολλά γράμματα. Ήξερε γράμματα, ήθελε να την διαβάσει! *Μήπως ο παππούλης οργάνωνε βραδιά ιστοριών στο χωριό και δεν της είχε πει τίποτα; Μήπως θα της έκανε έκπληξη;* Ήταν η αφίσα πολύ ψηλά και δεν έφτανε να διαβάσει. Προσπάθησε να την τραβήξει προς το μέρος της: την έσκισε. Πήρε ένα μικρό κομμάτι. Η αφίσα έλεγε για κάτι εγγόνια και παιδιά. Δίπλωσε το χαρτί και το έβαλε στην τσέπη της, θα ρωτούσε τον ίδιο.

Καθώς πλησίαζε άκουσε φασαρία. Κόσμος μαζεμένος ήταν στην αυλή του παππούλη. Για μια στιγμή η Ελένη νόμιζε ότι είδε τη μαμά της. Όχι, δεν έκανε λάθος ήταν η μαμά της εκεί! Μα τι γίνεται; Η Ελένη πλησίασε κι άλλο κι όταν είδε ένα ξύλινο ανοιχτό καπάκι με έναν ανάγλυφο σταυρό στο κέντρο. Βούρκωσε. Έτρεξε με όλη της τη δύναμη στο σπίτι. Όχι στο δικό της σπίτι. Ήθελε να δει τον παππούλη της.

Ένωσε στιγμιαία μια μάζα από μαυροντυμένα άτομα να προσπαθούν να την ακινητοποιήσουν, να τεντώνουν τα χέρια τους και να προσπαθούν, να την φρενάρουν με το σώμα τους, μέσα σ' αυτά τα άτομα μαζί και η μητέρα της. Δε τα κατάφεραν. Σταμάτησε τις γρήγορες κινήσεις όταν πια έφτασε σε ένα χώρο, που όλοι στέκονταν προσοχή. Μύριζε παντού λιβάνι. Γύρω δεν κουνιόταν τίποτα. Μόνο ο υγρός αλμυρός πόνος, που έσταζε από τα πρόσωπα είχε κίνηση και τα ματόκλαδα που ανοιγόκλειναν. Μύριζε και μαύρο χρώμα. Γύρω υπήρχαν 6 κεριά αναμμένα. Το ξύλο του κρεβατιού είχε χρώμα σκούρο κεραμιδί. Υπήρχαν πολλά τριαντάφυλλα. Άσπρα τριαντάφυλλα. Περικύκλωναν τον παππούλη. Ο παππούλης μέσα σε αυτό το κρεβάτι με ανέκφραστο

πρόσωπο, ήταν μπλαβής: έμοιαζε με γιγάντια, λιαστή, παραφουσκωμένη μελιτζάνα με επίσημα ρούχα και άσπρες τρίχες. Το σφηνωμένο χταπόδι ήταν ακόμη εκεί, στο λαιμό. Ήταν πια μακριά από το βασίλειό του. Ήταν αλήθεια, δεν της έλεγαν ψέματα. *Βαρέθηκε! Πότε θα σηκώνόταν πια και θα τους έλεγε ότι όλο αυτό ήταν μια πλάκα;* Ένιωσε το χέρι της μητέρας της να την αγγίζει. Ήθελε να πάει σπίτι.

Κλείστηκε στο δωμάτιό της, όταν έφτασε σπίτι ενώ ένιωθε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Πολύ δυνατά, τόσο δυνατά που νόμιζες ότι θα χορεύει κάποιο τραγούδι. Η πόρτα χτύπησε. Μπήκε η μαμά της. Τρόμαξε που την είδε να τρέχει έτσι. Έπεσε η μία στην αγκαλιά της άλλης. “ Πες μου αλήθεια, πόνεσε ο παππούλης; Πόνεσε;” είπε το κορίτσι με δάκρυα στα μάτια. “Όχι, έφυγε στον ύπνο του.” είπε εκείνη. Τώρα έσφιγγε η μία την άλλη ακόμη πιο πολύ. Η Ελένη κοίταξε το ημερολόγιο στον τοίχο της. 28 Αυγούστου. Σήμερα ο παππούλης έφυγε από κάτι που λένε ότι είναι και ζώδιο. Ένα, σα χταπόδι, σφηνωμένο στο λαιμό του. Το ήξερε καιρό, αλλά δεν έλεγε τίποτα. 28 Αυγούστου. Η μέρα που ο παππούλης δεν κατάφερε να ολοκληρώσει την ιστορία που τόσο της άρεσε, γιατί ήξερε καταβάθος ότι η πυρόξανθη νεράιδα της ιστορίας της έμοιαζε πολύ. Η μητέρα της γονάτισε την κοίταξε και της έδωσε ένα κομμάτι χαρτί που έγραφε “ Για την μικρή νεράιδα”.

Εκείνη άρπαξε το χαρτί σχεδόν σκίζοντάς το, το άνοιξε και διάβασε. Κάνοντας αυτό που έγραφε το χαρτί, πήγε στο γραφείο της βρήκε ένα πρόχειρο μπλε τετράδιο, πήρε ένα μολύβι και έγραψε κάτι για πρώτη φορά: *Το κορμάκι της Ήτης, που ήθελε να πετάξει δεν άντεξε και διαλύθηκε στον αέρα. Εκεία ψηλά, ίσα που πρόλαβε και κοίταξε μια φορά τον κόσμο από κει πάνω. Χρυσόσκονη απλώθηκε σε όλο τον αέρα και όταν ακούμπησε στη θάλασσα έγινε χρυσαφί ξηρά γη. Η μάνα της Ήτης έμεινε κλεισμένη μέσα στην σπηλιά σε κάποιους από τους πρόποδες του Ψηλορείτη και δίπλα στη θάλασσα και κλαίει ακόμα για το χαμό της κόρης της. Φήμες λένε ότι ακόμα γροικάζ το μοιρολόι της , αν περάσεις από εκεία. Προς τιμήν της Ήτης, χάρισαν το όνομά της στη νέα γη που δημιουργήθηκε από “κείνη, σε συνδυασμό με τσι κραυγές που την οδήγησαν στο θάνατο και έτσι η γη ονομάστηκε Κρήτη. Τέλος.*

Εγήκε στην αυλή. Πλησίασε την εξώπορτα, πήγε κοντά στο ματάκι. Κοίταξε μέσα. Είδε τη θάλασσα από τη μία άκρη έως την άλλη: όλη την ακτή. Ο θρόνος όμως άδειος, το βασίλειο ήταν ακυβερνητο. Έκοψε ένα λευκό τριαντάφυλλο, το μύρισε : *πικρή μυρωδιά. Τόσο λευκό, αλλά πικρό,* σκέφτηκε και άφησε να της ξεφύγει μια μπλε νότα αναστεναγμού. Πλησίασε το θρόνο και άφησε εκεί το τριαντάφυλλο. Φαντάστηκε τον παππούλη της, σα την νεράιδα της ιστορίας την τελευταία στιγμή, να κοιτά τον κόσμο από κει πάνω. Τα άσπρα τριαντάφυλλα τα μύρισε νωρίς, τώρα τις απέμεναν τα κόκκινα, τα ροζ και τα πορτοκαλί. Ο θρόνος περίμενε εκεί άδειος και βουβός. Ποιος βασιλιάς θα ερχόταν τώρα; Τι θα απέγινε το βασίλειο; Η θάλασσα

πενθούσε μαζί με την Ελένη για το χαμένο βασιλιά με την πιο μελαγχολική μουσική της. Όσα κύμματα κι αν έρχονταν ξανά, κανένα δε θα άκουγε την χαρούμενη φωνή της.

20 χρόνια μετά...

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ο εκδοτικός οίκος Φορτέτζα σας προσκαλεί στην παρουσίαση του πρώτου

βιβλίου της Ελένης Τριανταφυλλάκη μιας νέας, ανερχόμενης, πολλά υποσχόμενης συγγραφέως, με

τίτλο

“Μια Νεράιδα χωρίς φτερά και άλλες ιστορίες”.

Σας περιμένουμε στο βιβλιοπωλείο την Παρασκευή 28 Αυγούστου στις 12.00

Θεόφιλος Γιαννόπουλος

~ <http://taxidiidewn.blogspot.gr/> ~

Το κλειδί του Παραδείσου

Ήταν αρχές Ιούλη όταν έλαβα την αινιγματική επιστολή από το συμβολαιογραφικό γραφείο κάποιου κυρίου «Ιωάννη Γριπιώτη». Πριν την ανοίξω το ενδιαφέρον μου επικεντρώθηκε στην σφραγίδα με τ' αρχικά «Δ.Θ.» που σαν παλιό βουλοκέρι κρατούσε τον φάκελο κλειστό και ασφαλή στα χέρια μου. Όμως όλες οι έγνοιες μου έσβησαν μονομιάς σαν ξεδίπλωσα το χαρτί και διάβασα πως ο αποστολέας μ' ενημέρωνε ότι:

«Κύριε Γεώργιε Αργυρόπουλε

*Παρακαλούμε όπως προσέλθετε το συντομότερο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Ερμούπολη Σύρου, για να διευθετήσουμε την αποδοχή της κληρονομιάς που σας άφησε ο εκλιπόντας θείος σας κύριος Άγγελος Αργυρόπουλος.
Θ' ανταμώσουμε ένα απόγευμα στο φως της εικόνας.*

Ιωάννης Γριπιώτης - Συμβολαιογράφος»

Σάστισα τόσο για το θλιβερό νέο του θανάτου του συγγενή μου όσο και για τους περίεργους όρους συνάντησης με σκοπό την κατοχύρωση της περιουσίας. «*Μα γιατί στην εκκλησία και όχι στο γραφείο του;*», μονολόγησα. Τηλεφώνησα άμεσα στις πληροφορίες για ν' αποκομίσω το τηλέφωνο του, μα ήταν άδικος κόπος. Δεν υπήρχε πουθενά καταγεγραμμένος συμβολαιογράφος με το δικό του όνομα που να ζει στη Σύρο! Μελέτησα προσεχτικά το γράμμα. Είχε την σφραγίδα των ΕΛΤΑ ενός νησιού που ποτέ στην ζωή μου δεν είχα επισκεφτεί. Τ' αποφάσισα άμεσα: «Δεν έχω κάτι να χάσω, θα πάω!», είπα και μές σε λίγες στιγμές είχα ήδη ετοιμάσει την βαλίτσα κλείνοντας το εισιτήριο μου για την αυριανή πτήση.

Στο διάστημα του ταξιδιού μου αναλογιζόμουν το αναπάντεχο αυτό νέο από έναν θείο που στα 35 χρόνια της ζωής μου ουδέποτε είχα δει ή συναντήσει. Γνώριζα μόνο πως μετοίκισε προ καιρού στην Ισπανία και ότι στο οικογενειακό μας δέντρο ήταν πολλοί αυτοί που ανά τους αιώνες τους παρέσερνε σαν Σειρήνα ο αγέρας εκείνης της χώρας. Άγνωστος ο λόγος. Άγνωστο το γιατί.

Η πτήση μου φάνηκε πολύ σύντομη. Βοήθησαν σ' αυτό και οι ατελείωτες υποθέσεις για το τι θα συναντήσω. Ήταν απόγευμα, πατούσα Σύρο και σε λίγο θα είχα τις απαντήσεις μου.

Ή έστω έτσι πίστευα.

Πήρα το πρώτο ταξί που βρήκα μπροστά μου, άφησα τα πράγματα μου στο ξενοδοχείο κι από τον ομιλητικότερο οδηγό έμαθα πως η εν λόγω εκκλησία που κατευθυνόμασταν χτίστηκε το 1828 από Ψαριανούς εποίκους. Μάλιστα μου είπε περήφανα ότι ανάμεσα στις άγιες εικόνες συγκαταλέγεται και αυτή της Κοίμησης της Θεοτόκου δια χειρός Δομήνικου Θεοτοκόπουλου. Εκ πρώτης όψεως μια αδιάφορη πληροφορία πού όμως μετέπειτα αποδείχτηκε τόσο πολύτιμη.

Μόλις μπήκα στο εσωτερικό της το βλέμμα μου έπεσε αμέσως στους κίονες που ήταν βαμμένοι με τρόπο που μιμούνταν το μάρμαρο καθώς και στον σκελετό των θόλων που έμοιαζε με αναποδογυρισμένο σκαρί πλοίου.

Βημάτισα εντός του ναού και τότε ήταν που το είδα να συμβαίνει: Οι ακτίνες που έμπαιναν απ' το τζάμι εστίαζαν και φώτιζαν μονάχα εκείνη την ιδιαίτερη εικόνα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου! Στάθηκα μπρός της με δέος, έκανα τον σταυρό μου και την φίλησα αφήνοντας έπειτα τη σιωπή μου να περιπλανηθεί στις μορφές των Αγίων. Σε λίγο διέκρινα την υπογραφή του ζωγράφου στην βάση του μεσαίου κηροπηγίου με τις λέξεις "ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ Ο ΔΕΙΞΑΣ". Και κάτω, στην γωνία της εικόνας, κάποιος είχε αφήσει έναν μικρό κλειστό φάκελο με την γνώριμη σφραγίδα της επιστολής που κατείχα.

«Θ' ανταμώσουμε ένα απόγευμα στο φως της εικόνας», επανέλαβα ψιθυριστά ζώντας το νόημα των λέξεων του άγνωστου συμβολαιογράφου. Μα γύρω μου καμιά ψυχή, μόνο τούτο το γράμμα. Το τράβηξα απ' την θέση του και γυρνώντας το, διάβασα μ' έκπληξη τ' όνομά μου: «Προς Γεώργιο Αργυρόπουλο». Ήταν βαρύ, είχε κάτι μεταλλικό μέσα του.

Φούντωσαν μέσα μου τα ερωτηματικά: «Μα ποιος φυσιολογικό άνθρωπος θα επικοινωνούσε μαζί μου μ' αυτό τον τρόπο;».

Η περιέργεια ν' ανοίξω με ασφάλεια αυτό το περίεργο «ραβασάκι» ήταν μεγάλη. Αναχώρησα προς το ξενοδοχείο. Μόλις μπήκα στο δωμάτιο δεν κρατήθηκα, σχεδόν το έσκισα καθώς το άνοιγα. Μου αποκαλύφθηκε αμέσως ένα κλειδί που έστεκε στο εσωτερικό ενός διπλωμένου χαρτιού. Τ' άνοιξα και διάβασα:

“ Παρακαλώ κατευθυνθείτε στο λιμάνι του Ηρακλείου Κρήτης. Στα οικεία ΕΛΤΑ της πόλης επισκεφθείτε την ταχυδρομική θυρίδα νούμερο... που ανήκει στους “Γεώργιος Σιδέρης-Γεώργιος Αργυρόπουλος”. Ανοίξτε την μ' αυτό το κλειδί. Ότι υπάρχει εκεί είναι δικό σας.

ΥΓ. Ελπίζω να δραστηριοποίησε κάπως την μνήμη σας η συνάντησή με το έργο του

*Ζωγράφου Θεοτοκόπουλου.
Ιωάννης Γριπιώτης “*

«...και γιατί παρακαλώ θα έπρεπε να ενεργοποιηθεί οτιδήποτε στο μυαλό μου με το άκουσμα του ζωγράφου;», αναρωτήθηκα.

Ακόμη ένα απρόσμενο ταξίδι. Λίγες ανάσες και έπειτα δίχως να το καταλάβω βρισκόμουν στο επόμενο πλοίο για Κρήτη! Ξεφύλλιζα μ' ενδιαφέρον το βιβλίο που μόλις αγόρασα και αφορούσε την ζωή του μεγάλου ζωγράφου Δομήνικου Θεοτοκόπουλου. Από 'κει έμαθα ότι γενέτειρα του ήταν είτε το Ηράκλειο είτε το χωριό Φόδελε, κι ότι είδε το φώς της ζωής το 1541. Στοιχεία για την μητέρα του δεν υπάρχουν. Ήταν δευτερότοκος γιός και ο πατέρας του ονομαζόταν Γεώργιος και επαγγέλλονταν έμπορος. Όπως τονιζόταν στην βιογραφία του, ο Δομίνικος είχε σε νεαρή ηλικία έναν αποτυχημένο γάμο, ωστόσο η ταυτότητα της γυναίκας εκείνης παραμένει ένα μυστήριο. Σε αντίθεση με τον αδερφό του Μανούσο που έγινε έμπορος, αυτός εκπαιδεύτηκε ως αγιογράφος. Άλλωστε είχε θείο ορθόδοξο ιερέα και πιθανότητα να πήρε την ώθηση απ' αυτόν. Και στ' αλήθεια ήταν τόσο ταλαντούχος που τελικά συνέχισε τις σπουδές του σε Βενετία και Ρώμη κοντά σε καλλιτέχνες όπως ο Τιτσιάνο και ο Τιντορέττο...

Σταμάτησα καθώς συνειδητοποίησα πως πλησιάζαμε στο Ηράκλειο. Μου φάνηκε σα να πέρασε ένας αιώνας από το τότε που ξαναπάτησαν τα πόδια μου στεριά, και το πρώτο που έκανα ήταν να βρω το ταχυδρομείο. Σε είκοσι λεπτά ήμουν εκεί, με την ευγενική υπάλληλο να μ' οδηγεί στον αριθμό που της υπέδειξα μαζί με την ταυτότητα και το κλειδί μου. Έμεινα μόνος. Έτρεμαν τα χέρια μου. Ένα τελευταίο κλικ κι από μέσα εμφανίστηκε ένα ακριβό, ταλαιπωρημένο τετράδιο, ένα δερμάτινο γεμάτο πουγκί κι ένας χαρτοφύλακας που περιείχε διάφορα έγγραφα μέσα του. Έβαλα όλα τα πράγματα στην τσάντα κι έφυγα ψάχνοντας για το κοντινότερο ξενοδοχείο με διαθέσιμο δωμάτιο, πράγμα που αποδείχθηκε άθλος!

Ένα κρύο ντους και ήμουν έτοιμος. Στρώθηκα στο κρεβάτι και άπλωσα στο σεντόνι όλα μου τα ευρήματα: Από το πουγκί έβγαλα 2 κλειδιά, το ένα έμοιαζε κατά πολύ περισσότερο χρησιμοποιημένο απ' το άλλο. Έπειτα προχώρησα στο παλιό, πολυτελές τετράδιο που φιλοξενούσε στις σελίδες του αναρίθμητα ονόματα, ημερομηνίες καθώς και σύντομες σημειώσεις. Τα άφησα στην άκρη για ν' ανοίξω αυτό που φάνταζε ως το σημαντικότερο: τον χαρτοφύλακα που ίσως περιείχε την κληρονομιά του θείου μου. Στο πρώτο φύλλο χαρτί της στοίβας έστεκε καρφισωμένο ένα σημείωμα που έγραφε:

«Η αποστολή μου τελειώνει εδώ. Μην με αναζητήσετε. Υπηρετούμε εκατοντάδες χρόνια τώρα την σεβάσμια οικογένεια σας.

ΥΓ. Στην κατοχή σας βρίσκονται τα συμβόλαια ιδιοκτησίας της οικίας του θείου σας στο Τολέδο της Ισπανίας. Έχετε δύο κλειδιά. Το ένα για την είσοδο και τ' άλλο για το κλειδωμένο πατάρι. Το μυστικό που υπάρχει εκεί προφυλάχτηκε τόσους αιώνες μονάχα γι' αυτή τη στιγμή. Στο αεροδρόμιο θα σας περιμένει ένας καλός φίλος ονόματι Χορχέ Μανουέλ.

Ο θεός μαζί σας.

Ιωάννης Γριπιώτης»

Ξαναπήρα στα χέρια το τετράδιο κι άρχισα να διαβάζω παραξενεμένος τα ονόματα και τις ημερομηνίες. Η πρώτη εγγραφή ανέφερε με λέξεις λιτές μια ολακαίρη τραγωδία:

“ΙΟ.ΙΙ.Ι56Ι Φόδελε - Έρχονται εις γάμου κοινωνία ο Δ.Θ. με την Μυρσίνη Αργυροπούλου. Γεννήθηκε τέκνον άρρεν. Θανούσα μητέρα.

Το νεογέννητο απομακρύνθηκε βιαίως από την μέριμνα του Δ.Θ. που εστί ο φυσικός του γονέας, κατ’ εντολή του Νικόλαου Αργυρόπουλου, πατέρα της Μυρσίνης Αργυροπούλου.

Εδόθην στην επιμέλεια του μοναχικού τάγματος του Αγίου Νικολάου.

Το νεογνό ονομάστηκε Γεώργιος και μόνασε ως το πεντηκοστό τρίτο του έτος στην ανωτέρω Μονή...»

“Γιώργος Αργυρόπουλος...”, επανέλαβα ψιθυριστά με έκπληξη για την συνωνυμία και έμεινα να διαβάζω μ’ ενδιαφέρον την συνέχεια:

«Το Ι6Ι4 παραιτήθηκε από Ηγούμενος της Μονής και μετανάστευσε στο Τολέδο, όπου και πέθανε το Ι634.»

Συνέχισα με τον ίδιο ζήλο την ανάγνωση, ώσπου εκεί που βάραιναν τα βλέφαρα από τη νύστα, σα να χτύπησε καμπάνα στ’ αυτιά μου και τινάχτηκα ευθύς επάνω: Στις στερνές σελίδες του βιβλίου ανακάλυψα καταγεγραμμένους τον προπάππου μου, τον παππού, τον πατέρα μου κι εμένα! “Δίχως άλλο, αυτό είναι το γενεαλογικό μου δέντρο”, σκέφθηκα, θέλοντας παράλληλα να βρεθώ εκεί που ήταν οι απαντήσεις. Έπιασα αμέσως το κινητό μου τηλέφωνο κι αναζήτησα κάποιο τουριστικό γραφείο. Παρά την “αλμυρή” τιμή που μου είπαν, έκλεισα θέση για την επόμενη πτήση που ήταν προγραμματισμένη σε τρεις μέρες.

Πέρασε αέρας ο καιρός και να ‘μαι στο αεροδρόμιο έχοντας ανά χείρας μια βαλίτσα και το βιβλίο που αγόρασα τις προάλλες με την ζωή του μεγάλου έλληνα ζωγράφου. Μετρώντας αντίστροφα τις ώρες μέχρι το επόμενο σταθμό μου, προτίμησα ν’ απολαύσω

τις στιγμές βυθισμένος στις σελίδες του. Συνεχίζοντας από “ κει που είχα σταματήσει, έμαθα ότι: *“Το 1577 βρίσκεται στην Μαδρίτη με επόμενο και τελευταίο σταθμό το Τολέδο. Εκεί συνεχίζει την πλούσια καλλιτεχνική του δράση και την ίδια εποχή αποκτά με την Χερόνιμα ντε Λας Κουέβας ένα γιό, τον Χόρχε Μανουέλ...”*. Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπο μου. Δε χρειάστηκε πολύ για να συνειδητοποιήσω πώς κάποιος με το ίδιο όνομα θα περίμενε να με υποδεχτεί στο αεροδρόμιο. Παράξενες όλες αυτές οι συμπτώσεις ονομάτων, πραγματικά!

Προσγειώθηκα και αμέσως αντιλήφθηκα στην αίθουσα υποδοχής έναν άνδρα που εξωτερικά ομολογώ ότι μου έμοιαζε πολύ και κρατούσε μια ταμπέλα με τ’ όνομα μου. Κατευθύνθηκα σ’ αυτόν και με καλωσόρισε με μια φιλική αγκαλιά κι ένα χαμόγελο, θαρρείς και γνωρίζομασταν καιρό. Μου έδωσε σε σπαστά ελληνικά τα συλλυπητήρια του για το χαμό του θείου μου και έβαλε στη χούφτα μου το νούμερο του τηλεφώνου του καθώς μ’ επιβίβαζε σ’ ένα ταξί για το Τολέδο.

«Θ’ ανταμώσουμε μετά Φίλε μου» σημείωσε αποχαιρετώντας με.

Μετά από ώρες ήμουν επιτέλους στο νέο μου σπίτι, άνοιγα την πόρτα και βρισκόμουν μπρός στις απαντήσεις που αποζητούσα. Το νεοκλασικό κτίριο ήταν καλά διατηρημένο, με μια αίσθηση δημιουργικής ησυχίας στον αέρα του. Δίχως χρονοτριβή κατευθύνθηκα στο κλειδωμένο πατάρι. Το φως λιγοστό, γι’ αυτό αναζήτησα στον τοίχο και ενεργοποίησα τον διακόπτη της λάμπας. Στο τραπεζάκι μπρός μου υπήρχαν δύο φάκελοι: Ο ένας για ‘μένα εκ μέρους του θείου μου και ο άλλος με τα γνώριμα πια καλλιγραφικά αρχικά «Δ.Θ.».

Παραπέρα έστεκε καλυμμένος με λευκό πανί ένας πίνακας και στα πόδια του καβαλέτου που τον φιλοξενούσε, ένα καστανοκόκκινο ξύλινο κιβώτιο που είχε πάνω του χαραγμένους 2 ανάγλυφους σταυρούς και ανάμεσα τους τα δύο γράμματα της σφραγίδας.

Άνοιξα τρέποντας από συγκίνηση το γράμμα του θείου μου:

«Ανιψιέ μου.

Όπως θα’ χεις ήδη καταλάβει στην διάρκεια της σύντομης περιπέτειας σου, είμαστε απόγονοι του μεγάλου ζωγράφου Δομήνικου Θεοτοκόπουλο, από το γένος του υιού που απέκτησε στον πρώτο του ατελέσφορο γάμο. Ήδη συμβουλευτήκες το παλαιό βιβλίο και γνωρίζεις.

Στον άλλο φάκελο περιέχεται η ιδιόχειρη διαθήκη του προγόνου μας που για τέσσερις αιώνες είμαστε οι μόνοι που την γνωρίζουμε και την διατηρούμε μυστική.

Σε αυτήν εξηγεί πως παρά την φυγή του απ' το νησί, μάθαινε συνεχώς νέα απ' το παιδί του, μέσω ενός έμπιστου ανθρώπου που είχε τοποθετήσει στο μοναστήρι ο θεός του ο Παπάς. Γι' αυτό δε παντρεύτηκε την Χερόνιμα ντε Λας Κουέβας, έστω κι αν στον γιό του Χόρχε εξομολογήθηκε την στερνή στιγμή όλη την αλήθεια ζητώντας να γίνει το θέλημα του. Του παρήγγειλε ο τελευταίος του πίνακας με τ' όνομα «Το κλειδί του Παραδείσου» μαζί με την οστεοθήκη του, να μείνουν κρυφά και υπό την προστασία του πρωτότοκου υιού του που μόναζε στη Κρήτη. Του εξομολογήθηκε και σημάδια με τα οποία θα τον έπειθε για την αλήθεια των λόγων του, προσκαλώντας τον να μεταβεί άμεσα στο Τολέδο. Τέτοια γεγονότα ήταν το κρυφό σημάδι εκ γενετής που είχε ο μοναχός στο δεξί του μηρό, μυστικά της θανούσας μητέρας του, αλλά και το πόσο πολύ έμοιαζε στον πατέρα του Δομήνικο. Ο ίδιος ήθελε τόσο ο πίνακας όσο και τα οστά του να παραμείνουν για 400 χρόνια εκεί πριν γίνουν σε όλους γνωστά και γυρίσουν ξανά στη μητέρα πατρίδα. Αυτή ήταν η μοίρα της γενιάς μας...

Τα 400 χρόνια συμπληρώθηκαν εφέτος.

Τώρα ξέρεις γιατί βρίσκεσαι εδώ και τι πρέπει να κάνεις»

Κινήθηκα προς τον καλυμμένο πίνακα και ρίχνοντας το σκέπασμα κάτω, θαρρείς και μ' άγγιξε το χέρι Του Θεού, καθώς έγινα μάρτυρας σε μια σκηνή κατά την οποία παρέδιδε στους Ανθρώπους το κλειδί του Παραδείσου... Ένα ρίγος διαπέρασε την ψυχή μου... Ήταν οι μορφές, τα εκφραστικά πρόσωπα, τα χρώματα που έπαιρναν ζωή και μου μιλούσαν...

Γουάτισα και πήρα στην αγκαλιά μου με δέος την ξύλινη οστεοθήκη ψιθυρίζοντας:

«Γενηθήτω το θέλημα σου πατέρα Δομήνικε Θεοτοκόπουλε...»

ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ

Καλησπέρα σας Κύριε Ποιητά.

Σας συνάντησα τυχαία χτες ν' απαγγέλλετε τους λογισμούς σας με στόμφο κι επιτηδευμένες παύσεις προς το εκστασιασμένο ακροατήριο, κι ειλικρινά σας ζήλεψα για την υπέροχη σεμνοτυφία σας. Σχεδόν είχα πρόθεση να δώσω μια δεύτερη ευκαιρία στις αμφιβολίες μου, ωστόσο πριν καλά - καλά αποσώσετε το τελευταίο σας κόμπιασμα, εύστοχα αποτραβηχτήκατε στα σκοτεινά να περιμαζέψετε τάχα σκεπτικός τα βαθυστόχαστα δάκρυα σας..

Θεέ μου... μα μόνο εγώ αντιλήφθηκα το μελάνι που στα χέρια σας στάζει;

Δίπλα σε δάσκαλους καθίσατε να γίνετε σφουγγάρι και κύμα, αρμύρα και αέρας, μα όταν παραμένει βράχος η καρδιά, ούτε να ταξιδέψεις μπορείς, ούτε να νιώσεις. Παραμένεις πέτρα ακίνητη, χρήσιμη μόνο για ντουβάρι.

Αλήθεια, ποιος σας διάλεξε για Ποιητή;

Εσείς είχατε την φαινή ιδέα;

Κι αν ναι, το κρύβατε τόσο καιρό από ταπεινοσύνη ή από ντροπή;

Επιτρέψτε μου να σας πω πως είστε ανίδεος από γραμματική και σύνταξη, καθώς το μόνο που σας σώζει είναι το εγωιστικό σκοτάδι που τυχαία σας γέννησε. Αρκετά σας ανέχτηκα τόσα χρόνια στη σιωπή να με τυραννάτε με δήθεν πρόσχημα την θλίψη και

την έμπνευση, αφού το ξέρω καλά, το αποκούμπι της σκιάς σας ήμουν και μέχρι εκεί με λογαριάζατε. Σπιθαμή παραπέρα.

Πόσες Ψυχές προδώσατε με τις λέξεις σας και πόσες σκέψεις καταράστηκε η σιωπή σας;

Πουλήσατε τα λόγια σας να γίνουνε βιβλίο, να μελετάνε οι Άγνωστοι τα κρυφά μυστικά των ονείρων σας. Μα ποιών ονείρων, που τώρα μόνο η τσέπη σας μπορεί και γεμίζει το νου σας με εγωιστική χαρά επιβεβαίωσης...

Πείτε μου, πόσα απ' αυτά που γράψατε θέλατε να τα μοιραστείτε πραγματικά;

Ζω για τη στιγμή που θα γονατίσετε κι εσείς με την αίσθηση του ελέους στον Πόνο όπως ακριβώς αναγκάζατε να κάνουν οι στίχοι προσκυνώντας το είδωλο σας.

Παρακαλώ, σφουγγίστε τις ενοχές σας στο μανίκι και όχι στα λευκά χαρτιά, μου προκαλείτε θλίψη.

Ας είμαστε ειλικρινείς: Είστε σύννεφο που γεννάει ψιχάλες, πιστεύοντας πως από μόνες τους είναι ικανές να γίνουν θάλασσα. Πλανάστε όμως Κύριε μου. Σας έχουν οικτρά αποκοιμίσει τα χειροκροτήματα, τα βραβεία και οι τιμητικές τελετές. Αν θέλετε ψάξτε δικαιολογίες για την αποτυχία σας στην ανήσυχη φύση του Ποιητή και αν βρείτε θεό να σας πιστέψει, τότε θα γίνω άπιστος.

Τ' ορκίζομαι στην έμπνευση που σας έχει «καταβάλει ανηλεώς».

...βάση των πωλήσεων σας πάντα.

Τούτο μόνο κατέχω, πως το ίχνος που θ' αφήσετε είναι ισανάλογο με την

αμετροέπεια σας. Σας συνιστώ λοιπόν πως αν θέλετε να ταξιδέψετε με τις λέξεις, γράψτε αλαζονικά ένα ποίημα για ένα πλοίο, για ένα αεροπλάνο, για ένα αμάξι, για μια βαλίτσα -ουδέποτε για την αγάπη, σας ικετεύω!- και έπειτα αποχωρίστε γαλήνια..

Το σπέρμα της δημιουργίας σας απαιτεί σεβασμό.

Κρατήστε μίας ζωής σιγή επιτέλους...

Δεν γνωρίζω αν είναι χρησιμότερο το ημίμετρο όπως Εσείς απ' το καθόλου, αλλά αδυνατώ να διανοηθώ πως υπάρχει περίπτωση οι στίχοι να νιώθουν γόννοι εκλεκτοί στα κενά σας δάχτυλα.

Ίσως στο μέλλον.

Με επιφύλαξη βέβαια.

Δοκιμάστε να γίνετε ένα με τα γραφόμενα σας. Σας προκαλώ. Δεν είναι το μελάνι που πληγώνει, μα οι προθέσεις. Με συμπάθεια σας το λέω, μιμούμενος τις ενοχές σας για να με συνηθίσετε. Άλλωστε μια ολάκερη ζωή θα με υπομένετε να σας τριβελίζω το μυαλό, κι η τιμωρία σας θα είναι να ζείτε μ' ένα χαμόγελο ως πρόλογο κι ένα δάκρυ χλευαστικό εν κατακλείδι...

Με ειλικρινή αγάπη στο μέλλον σας.

Ο Εαυτός σας.

Νύθη Ζωή

Στο στέρνο σφιχτά
βαστώ ένα βρέφος που δεν είναι παιδί σου
η καρδιά μου ανασαίνει το κλάμα του
κι η αποστροφή που του 'δειξες θα το τρανέψει
φθονώντας ενδόμυχα τα είδωλα που το εξοστράκισαν ως αριθμό
μα προστατεύοντας πιστά τα ένοχα κιτάπια τους
παραμένοντας χαμοβλεπής ουρανόσ μ' ακονισμένες ψιχάλες
μέχρι τελευταίας ρανίδας του αίματός του

Ντρέπομαι στα νανουρίσματά του να μιλώ για όνειρα
μαζί του πενθώ και σιμά του γαληνεύω
ακούγοντας στη θάλασσα τη λύπη που το ζώνει
προειδοποιώντας το με ξεφτισμένη υπομονή
πως θα ονειρεύεται με άγκυρα το δάκρυ που στο στέρνο σκαλώνει
αφού ξέρω καλά
πως στοργικό καράβι το σύννεφο και βοριάς η μοίρα του
που τα κύματα θα το χαρακώσουν όταν ποθήσει ελπίδα

-Κι ορμήνεψε του εσύ εάν θαρρείς
το φως του να ημερέψει-

Χτύπος εσπερινός θα σταυροκοπά τα χρόνια του
κι αψύς ουρανόσ πειθήνια ραμμένος θα ισορροπεί στα μάτια του
μιας και του είναι ταμένο να βογκήξει χαρμολύπη
με πεσκέσι τον ήλιο στης νιότης τα μπαλώματα
και μ' αγκάθινο στεφάνι να ομορφαίνει το προσκεφάλι του
όσο θα γέρνει η ψυχή του προς το χώμα
κι όσο θ' αναμένουν κάποιοι τον επιθανάτιό του ρόγχο γι' ανακωχή
κάνοντας πρόβα τούτη τη στιγμή, σαδιστικά
στα μάτια άλλων

Και τι σεμνά
που θ' απαγγέλουν τους επικήδειους λόγους τους στο τέλος
θεε μου....

Σπυρέας Σιδ

~ <https://spyreas.wordpress.com/> ~

Το έντομο

Με την άκρη του ματιού του ξεχώρισε τα φτερά του εντόμου, να λαμπυρίζουν μέσα στο σκοτάδι. Το μοναδικό φως στο δωμάτιο προερχόταν από ένα μικρό φοιτητικό φωτιστικό, από αυτά με το διακόπτη στη βάση του βραχίονα. Το έντομο είχε σταθεί ακριβώς εκεί, πάνω στο διακόπτη και τα φτερά του φωσφόριζαν στο κίτρινο φως της λάμπας. Ο υπόκωφος ήχος του ηλεκτρισμού, ίσα που διακρινόταν μέσα στην απόλυτη ησυχία του απομονωμένου δωματίου εκείνη την ώρα. Το έντομο όμως, σαν παράσιτο λευκού θορύβου, διέκοπτε τη συνεχή ροή ησυχίας, τρίβοντας τα φτερά του και χτυπώντας ανεπαίσθητα τα μικροσκοπικά του πόδια, πάνω στο πλαστικό.

Ζαλισμένο από το φως και αποκαμωμένο από μια ολόκληρη μέρα μέσα σε ένα ανθρώπινο δωμάτιο, είχε πλέον εξαντληθεί, αλλά δεν έμενε τελείως ακίνητο. Τον ενοχλούσε λίγο, αλλά δεν ήθελε και να του δώσει αξία, απλά το αγνοούσε και προσπαθούσε να μην το αφήνει να του αποσπά την προσοχή. Άλλωστε οι σκέψεις του εκείνη την ώρα, όπως κάθε βράδυ την ίδια ώρα, είχαν πάρει τη δομή κυκλώνα - ή τυφώνα, ανάλογα με τον γεωγραφικό προσδιορισμό του φαινομένου. Αδύνατο να τις επαναφέρει σε τάξη - τόσα θέματα περίμεναν διεκπεραίωση, τόσα προβλήματα και αναζητήσεις που ικανοποιούσαν την έμφυτη ανάγκη του να αυτοβασανίζεται, ήταν διαρκώς ανοιχτά πάνω στο γραφείο του. Και το έντομο εκεί... ανεύθυνο και ξέγνοιαστο, χωρίς καμία συναίσθηση για τον κίνδυνο που στεκόταν δίπλα του, συνέχιζε ξαπλωμένο πάνω στο διακόπτη του φωτιστικού, να τρίζει τα φτερά του. Μα τι θράσος!

Άπλωσε το χέρι του, χωρίς καν να γυρίσει το λαιμό του, και έσβησε το φως πιέζοντας το διακόπτη. Μια κίνηση που έκανε κάθε βράδυ με τον ίδιο ακριβώς τρόπο - το χέρι του διέγραφε ακριβώς την ίδια τροχιά, κάθε φορά, σαν μηχανή. Το έντομο κυριολεκτικά συνεθλίβη ανάμεσα στον αντίχειρά του και τον πλαστικό διακόπτη. Εκεί ξεψύχησε και τα φτερά του έπαψαν να τρίζουν. Μες στο σκοτάδι σκούπισε πρόχειρα σε ένα κομμάτι χαρτί τα λιγοστά υπολείμματα του εντόμου και έγειρε μαλακά στο κρεβάτι, ελπίζοντας ότι ο ύπνος που θα ακολουθούσε θα ήταν ήρεμος, χωρίς σκέψεις. Μέσα σε λίγα λεπτά ο Μορφέας έκανε την αναμενόμενη επίσκεψή του, με ένα μειδίαμα, λες και ήξερε τι θα ακολουθούσε.

Οι καταιγίδες και οι ανεμοθύελλες θέριεψαν αμέσως. Σμήνη ακρίδων επιτέθηκαν στα πολύτιμα χωράφια των εγκεφαλικών του κυττάρων. Το μυαλό του τυλίχτηκε στις φλόγες και η κατάρα του Φαραώ κατασπάραξε τις άψογα οργανωμένες δομές των ιδεών του, που με τόσο κόπο είχε συγκεντρώσει σε όλα τα χρόνια της ζωής του μέσα από

επίπονη μελέτη, ατελείωτες συζητήσεις με εξέχουσες προσωπικότητες και αναλύσεις επί αναλύσεων, για κάθε τι που παρατηρούσε μόνος ή μέσα στις κοινότητες που, κατα καιρούς, συμμετείχε. Ένας οργίωδης εφιάλτης πνευματικής ληλάτησης που κράτησε ως τις πρώτες ακτίνες του ήλιου.

Εύπνησε εξαντλημένος. Ο λαιμός του ήταν ξερός και αντιδρούσε κάθε φορά που δοκίμαζε να καταπιεί. Το κεφάλι του πονούσε και δεν έμενε με τίποτα ακίνητο στη θέση του. Όλα γυρνούσαν και ένιωθε σαν να είχε κοιμηθεί αγκαλιά με ένα κομπρεσέρ. Δοκίμασε να σηκωθεί, πρώτα πατώντας καλά τα πόδια του στο πάτωμα, προσπαθώντας ταυτόχρονα να ισιώσει σιγά σιγά τον κορμό του. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του μερικές φορές, πιέζοντας τον εαυτό του να ξυπνήσει και να αφήσει πίσω του την αίσθηση της ολονύχτιας μάχης. Του ήρθε να χασμουρηθεί και θα το είχε κάνει, αν δεν του κοβόταν ακριβώς στην κορυφή του, όταν αντίκρυσε το φωτιστικό πάνω στο γραφείο.

Ήταν ακόμα αναμμένο.

Γεώργιος Β. Σιαφλάς

- <http://www.siaflas.gr/> -

ΣΤΑ ΚΥΘΗΡΑ

Στα Κύθηρα, μου είπες, θέλω να πάω να ζήσω σε σπηλιά,
στη σκόνη του καλοκαιριού, τη ζέστη και την αντηλιά,
δίχως αεροπλάνα, τραίνα, κούρσες, τροχοφόρα.
Τι σημασία είναι που θα βρίσκεται και αν είναι ανηφόρα ή κατηφόρα.

Δεν με ενημέρωσες τα ρούχα που θα πάρουμε μαζί μας
για να φοράμε το χειμώνα μην κρυώνει το κορμί μας
ή θα βρισκόμαστε μέρα και νύχτα αγκαλιά
μέσα στη φλόγα του έρωτα πνιγμένοι στα φιλιιά.

Μα δεν σε ρώτησα για πρωινό το τι θα πάρουμε
και το τι μάρκα από τσιγάρα θα φουμάρουμε;
Ελληνικά τσιγάρα, πούρα ή στριφτό τσιγαριλίκι.
Πάντως εκεί δεν θα χρειάζεται η εξυπνάδα, η μαγκιά, το αντριλίκι.

Επίσης δεν ερώτησα το τι θα τρώμε για μεσημεριανό, απογευματινό ή βραδινό.
Θα κυνηγάμε μες τα δάση για να βρούμε τσίχλες, λαγούς ή και κανένα φασιανό
και θα φυτεύουμε φασόλια, αρακά, πατάτες, αγγούρια και κρεμμύδια,
ή θα μαζεύουμε σμέρτα, κούμαρα, άγρια κάστανα, κεράσια και καρύδια.

Χάθηκα μέσα στου μυαλού τις διαδρομές και πήρα φόρα.
Δεν υπολόγισα καθόλου τη μεγάλη και άγρια κατηφόρα.
Δεν ρώτησα στα σίγουρα αν στη σπηλιά θα ήθελες εμένα
ή κάποιον άλλο με ιδιαίτερα προσόντα ή και κανένα.

Τα πράσινά σου μάτια κοίταξα ευθύς και με μεγάλο πάθος.
Θα είμαι εγώ, σε ρώτησα, πού θα 'παιρνες μαζί σου ή κάνω λάθος;
Πήρες τα μάτια σου από πάνω μου και κοίταξες μακριά με βλέμμα απλανές
Καμία απάντηση δεν έλαβα και οι ερωτήσεις όλες μείνανε κενές...

Φαίη Φραγκισκάτου

~ <http://invisiblegulag.wordpress.com> ~

Μαζί

I

Πάντα

Σ ένα κανάλι χρήστη στο youtube. Εκεί το βρήκε. Διασκευή του 2006 στο Love will tear us apart. Μια υπνωτισμένη φωνή, σχεδόν αυτιστική. Καμία ομοιότητα με την εκτέλεση των Joy Division. Κάτι της κόλλησε απ το κομμάτι. Το στείλε στο e-mail του Κώστα που είχε κόλλημα με τον Ian Curtis. Μετά από μέρες έτυχε να μιλήσουν στο τηλέφωνο. Γιόρταζε ο μικρός του και τον πήρε για χρόνια πολλά. Το χε ξεχάσει το κομμάτι αλλά κλείνοντας το τηλεφώνημα τον άκουσε να λέει: 'α, τώρα που το θυμήθηκα, το χω ακούσει αυτό που μου στείλες, υπέροχη μουσική. Ξέρω, θα το βρήκες υποτονικό, αλλά η οργή του Κέρτις και της Αγγλίας του 80 δεν αναπαράγεται. Τώρα είμαστε σε μια ύπνωση, σε μια κατάπτωση..αυτό είναι το τραγούδι αυτή είναι η εποχή μας. Θα μιλήσουμε μες τη βδομάδα να βρεθούμε. Φιλιά'. Κάπως έτσι τελείωναν τα τηλεφωνήματα, ποτέ δε βρίσκονταν. Ξαν καθιερωμένη ατάκα θεατρικού πριν την αυλαία. Κάθε φορά τον άκουγε χωρίς να απαντά περιμένοντας το κλικ της γραμμής. Δε σκέφτηκε ξανά το κομμάτι. Υπήρχαν πάντα τόσα άλλα που γέμιζαν το μυαλό αυτόν τον καιρό.

Η ένδειξη της ώρας στο κινητό έδειχνε 23.30μμ καθώς κοίταξε στην οθόνη το όνομα του Κώστα. Το σήκωσε διστακτικά. Μετά από λίγο άκουσε μια λαχανιασμένη φωνή να λέει 'ρες μου'. Δε μίλησε.

- Ξέρω ότι είναι αργά και μάλλον ενοχλώ αλλά ήθελα να σου πω ότι .. ότι ακόμη κι αν η οργή δεν αναπαράγεται, η ανάγκη για αλλαγή δεν υποχωρεί. Κι αν έτσι διαλυθεί κάποιος, είναι φυσικότερο από το να μείνει λειψός... είχες δίκιο που κόλλησες με το κομμάτι ...Δε θα μιλήσω άλλο γι αυτό. Ένωσα την ανάγκη να σου πω.. θα σε πάρω αύριο να τα πούμε. Καληνύχτα..

Τον άφησε να κλείσει όπως έκανε κάθε φορά που εκείνος πάσχιζε να ακουστεί χωρίς ν ακούει. Αμέσως μετά κάλεσε πίσω να του πει τη δική της καληνύχτα. Το μήνυμα της εταιρίας έλεγε ότι ο συνδρομητής είχε το τηλέφωνο κλειστό. Το βρήκε περίεργο να είχε μόλις δεχθεί κλήση από ένα τηλέφωνο που άκουγε ότι ήταν κλειστό. Ο Κώστας δε συνήθιζε να κλείνει το τηλέφωνο. Άρχισε να γδύνεται για ύπνο σκυθρωπή. Οι εσωτερικοί μονόλογοι την κούραζαν. Έβαλε στο μυαλό της να του μιλήσει γι αυτό αλλά κάθε φορά όταν έφτανε η στιγμή δίσταζε. Τράβηξε τα σκεπάσματα και έκλεισε τα μάτια.

Ξύπνησε λίγο πιο αργά απ όσο έπρεπε, με πονοκέφαλο και τη συνηθισμένη δυσφορία της πρωινής ρουτίνας. Στο δρόμο για τη δουλειά κοίταξε το τηλέφωνο για την ένδειξη της ώρας και παρατήρησε ότι είχε 2 αναπάντητες κλήσεις από συσκευή με απόκρυψη αριθμού. Η πρώτη στις 2.30πμ και η δεύτερη στις 2.45πμ. Μετά τις 5 το απόγευμα θυμήθηκε ξανά τις αναπάντητες. 'Μάλλον λάθος θα ήταν και όχι τίποτα επείγον' μωρμούρισε γράφοντας στον υπολογιστή. Στο δρόμο για το σπίτι τηλεφώνησε στη Νίνα να της πει για το χθεσινό μονόλογο του Κώστα. Η Νίνα ήταν αυτή που πήγε στη Ν. Υόρκη και τον έφερε πίσω 7 χρόνια πριν, τότε που όλοι τον είχαν ξεγραμμένο. Η σύντροφός του, ο φύλακας άγγελος όπως την πείραζαν αρκετοί, αφοσιωμένη μαμά και εργασιομανής τύπος ανθρώπου, η καλύτερη της φίλη στο σχολείο και ένας άνθρωπος που έβλεπε πια αραιά.

- Όλα καλά;
- Υπό έλεγχο μπορείς και να πεις... ο καλλιτέχνης λείπει Θεσσαλονίκη για μια εκδήλωση, τα παιδιά θα τα πάω αύριο βράδυ στη μάνα μου και θα τα πάρω Κυριακή και λέω να περάσω ένα

Σάββατο μόνη μου με ηρεμία, μουσική και ποτάκι στο σπίτι... άμα θες περνάς...

- Ίσως περάσω... Νίνα, με πήρε τηλέφωνο χτες βράδι. Το κλείσε σχετικά γρήγορα και προσπαθώντας να τον πάρω στο καπάκι είχε κλείσει το τηλέφωνο.....
- Έχουμε πει ότι αν σ'ενοχλεί, θα μου το πεις και...
- Ξέρεις ότι δε μ'ενοχλεί αλλά απλά ανησύχησα και πήρα να δω αν ειν όλα καλά...
- Όπως το πάρει κανείς, ξεκίνησε χτες μεσημέρι για Θεσσαλονίκη με το τρένο, με πήρε κατά τις 7 να μου πει ότι έφτασε καλά, με ξαναπήρε σήμερα το μεσημέρι να μου πει για την αποψινή συναυλία, Παρασκευή θ'ανέβει Ξάνθη να δει κάτι φίλους και Κυριακή πρωί τον περιμένω να γυρίσει..... σου πε κάτι και σε φόβισε;
- Όχι τίποτα, ούτε θέλω να σε φρικάρω αλλά δε μ'έχει ξαναπάρει βράδυ και... άστο μάλλον τα χω παίξει απ την πίεση στη δουλειά και όλα μου φαίνονται περίεργα... σ'αφήνω γιατί φτάνω σπίτι, θα φάω κάτι και να ξεραθώ... να μιλήσουμε για το Σάββατο, φιλιιά
- Να προσέχεις μικρή μου... φιλιιά

Κρατώντας το τηλέφωνο, έβαλε το κλειδί στην εξώπορτα και ανέβηκε αργά τις σκάλες για το διαμέρισμα. Άνοιξε τις μπαλκονόπορτες ν'αερίσει τον χώρο και έβαλε μουσική μπαίνοντας στην κουζίνα να ζεστάνει φαγητό. Ακούμπησε το τηλέφωνο στον πάγκο της κουζίνας, ξεχνώντας το εκεί μέχρι που άρχισε να χτυπά κοντά στα μεσάνυχτα. Λαγοκοιμόταν στον καναπέ και ο θόρυβος την ξύπνησε. Το απάντησε χωρίς να βλέπει αναγνώριση αριθμού στην οθόνη:

- Γιατί την πήρες;
- Ποιος.. Κώστα εσύ; κοιμόμουν και με ξύπνησε το τηλέφωνο... τι συμβαίνει;
- Συμβαίνει ποτέ κάτι με σένα; Σε σένα ; Γιατί τηλεφώνησες στη Νίνα;
- Ήθελα να δω αν είστε καλά αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί με παίρνεις δώδεκα παρά, να μου πεις τι;
- Πως φαντάζεσαι τα πράγματα ότι κινούνται πέρα απ την τακτοποιημένη ζωούλα σου; Την αξιολύπητη ρουτίνα σου όταν φοράς τις καρό πιζάμες το βράδυ και ακούς στον καναπέ μουσική πίνοντας το ποτάκι σου, όταν τρέχεις το πρωί με το χαρτοφύλακα για να προλάβεις το τρόλεϊ που χάνεις σχεδόν πάντα;
- νιώθω πολύ κουρασμένη για να βγάλω ένταση απ το τηλέφωνο για χαζομάρες, αν δε θες να επικοινωνώ με τη Νίνα και μαζί σου, δεν έχω θέμα και για απόψε το κλείνουμε εδώ.

Έκλεισε τη συνομιλία και την συσκευή. Ένωσε ένα βουητό στ αυτιά και ένα μούδιασμα στις παλάμες. Ο Κώστας δεν είχε έρθει ποτέ τα 7 τελευταία χρόνια στα 2 διαμερίσματα που είχε αλλάξει. Όταν συναντιόνταν, ήταν πάντα με μεγάλη παρέα μετά από συναυλίες ή μουσικές εκδηλώσεις. Σπίτι τους πήγαινε μια στο τόσο να πει ένα βιαστικό γεια στη Νίνα και σχεδόν δεν τον πετύχαινε ποτέ εκεί. Παλιά βλέπονταν συχνά. Παλιά δε φόραγε πιζάμες. Κοιμόταν με τα εσώρουχα χειμώνα καλοκαίρι. Το καρό στα ρούχα το σιχαινόταν. Παλιά μιλούσαν συχνά. Μέχρι που εκείνος έφυγε και τα πράγματα δεν γίναν ποτέ όπως πριν.

Το καρό ακόμη το σιχαινόταν. Ο χειμώνας φέτος ήταν βαρύς και στην πολυκατοικία το καλοριφέρ άναβε για λίγο. Πήρε για το βράδυ 2 ζευγάρια πιζάμες από βαμβάκι μαζί με κάτι θερμαντικό. Ήταν καρό αλλά δεν είχε χρόνο να ψάξει για κάτι άλλο εκείνο το απόγευμα, τις πήρε χωρίς πολλή σκέψη "'για μες το σπίτι'". Ασυναίσθητα κοίταξε τον χαρτοφύλακα που άφηνε δίπλα στη πόρτα σ'ένα σιζάλ χαλάκι. Τον αγόρασε πριν ένα μήνα καθώς είχε να δουλέψει επείγοντες φακέλους στο σπίτι, ογκώδεις για τις μικροσκοπικές τσάντες της. 15 χρόνια δεν κουβάλησε ποτέ δουλειά στο σπίτι και δεν χρησιμοποίησε χαρτοφύλακες και επαγγελματικά είδη γραφείου. Φέτος ήταν τόσο άσχημα τα πράγματα που κάθε εργασιακή ισορροπία του παρελθόντος φάνταζε πολυτέλεια.

Πως μπορεί ο Κώστας να ήξερε ότι κουβαλά χαρτοφύλακα; Ότι τα βράδια άκουγε μουσική με τα μίζερα πιζαμάκια; Πως μπορεί να ήξερε τι είπε εκείνη στη Νίνα στο τηλέφωνο; Του μετέφερε

άραγε η Νίνα τη συνομιλία; Μη βγάζοντας νόημα έπεσε για ύπνο χωρίς να κλείσει τα μάτια. Ξύπνησε πολύ πρωί με δύσπνοια και πήγε στη δουλειά κουβαλώντας το νεσεσέρ με τα φάρμακα, το σπρέι για το άσθμα, τα αντισταμινικά και αντιπυρετικά. Η δύσπνοια συνεχίστηκε όλη τη μέρα και γύρω στις 3.00μμ ζήτησε άδεια να φύγει. Πήρε ταξί και στις 3μησι μπήκε στο σπίτι. Το τηλέφωνο παρέμενε στην τσάντα της κλειστό. Αφήνοντας τον χαρτοφύλακα, πρόσεξε στην άκρη της κάσας της πόρτας έναν μικρό άσπρο φάκελο. Το ταχυδρομείο έμενε κάτω στο κουτί της εισόδου, ο φάκελος που κρατούσε ήταν λευκός χωρίς καμία ένδειξη. Τον άνοιξε και βρήκε ένα χαρτί A4 που έγραφε σε μια κοινή γραμματοσειρά των windows:

you stick your hand in the fire
and I know how the story goes
but we push forward
plunge onward
always towards the end

Ένιωσε τάση για εμετό και έτρεξε για το μπάνιο κρατώντας το κεφάλι της κάτω απ τη βρύση μέχρι που ένιωσε τον αυχένα της να παγώνει. Στύλωσε το βλέμμα στο παράθυρο του μπάνιου που έβλεπε στον ακάλυπτο. Οι στίχοι αυτοί ήταν από το κομμάτι των of the wand and the moon που κυκλοφόρησε το 2011, Immer Vorwärts. Είχε ενθουσιαστεί τότε με το άκουσμα, το είχε στείλει σε φίλους και το έβαζε συχνά στη σελίδα της στο facebook. Κάποιος ήρθε έξω απ την πόρτα της και άφησε στίχους. Στίχους που εκείνη γνώριζε. "Ώθώντας προς τα μπρος, πάντα στο δρόμο για το τέλος" ... Προειδοποίηση; Απειλή; Υπενθύμιση; "Υπάρχει κανείς που θα πίστευε ότι βρήκα αυτό το αυτό το χαρτί κάτω απ την πόρτα μου και ότι σημαίνει κάτι;" μουρμούρισε κοιτώντας τον τοίχο στο βάθος έξω απ το τυφλό παράθυρο. Τίποτα δεν τελειώνει. Κι όμως όλα ολοκληρώνονται. Σε κίνηση προς τα εμπρός.

2

Ο Ηλίας Κροκ βρέθηκε

Τη δουλειά στο καφέ τη βρήκε τυχαία πριν 4 χρόνια. Χρειαζόταν κάτι, οτιδήποτε και ένας γείτονας του πε γι αυτό το συνοικιακό καφέ. Του άρεσε η ησυχία και η ρουτίνα του μέρους και κόλλησε. Δεν ήταν μέρος που μπορούσε κανείς να κάνει στέκι, αδιάφορο και μικρό στη μέση ενός δρόμου με τρόλεϊ και λεωφορεία να σταματάν πιο κάτω, μουσική από λίστες mp3 που δεν ανανεώνονταν και άβολες καρέκλες, δούλευε πιο πολύ με καφέδες πακέτο και καμιά μεσημεριανή μπίρα όσων τριγύρναγαν εκεί γύρω. Τον βόλευε αυτή η ουδετερότητα του μέρους. Του άρεσαν οι τυποποιημένες κουβέντες με τους σταθερούς πελάτες που χαν να κάνουν πάντα με τον καιρό και το πρόβλημα με τα σκουπίδια στη γωνία. Τίποτα παραπάνω, τίποτα λιγότερο. Κυριακή πρωί και σχεδόν καθόλου πελάτες, τις Κυριακές όλη η συνοικία την έβγαζε στην πλατεία με κρύο και με ζέστη. Έπιασε να καθαρίσει τη μηχανή του εσπρέσο για πολλοστή φορά και στο μυαλό του σχηματίστηκε η εικόνα εκείνης της τελευταίας μέρας στο σπίτι στη Θεσσαλονίκη. Εκεί σ ένα δρόμο πάνω απ τη Ροτόντα. Το διαμέρισμα βρισκόταν στον τέταρτο όροφο. Το προηγούμενο βράδυ δεν είχε ακούσει θορύβους που να δηλώνουν κίνηση στα δύο διπλανά διαμερίσματα. Ήταν ξενοικιαστα καιρό αλλά ανησυχούσε. Χρειαζόταν να είναι σίγουρος ότι δεν θα τον δει κανείς. Το προηγούμενο βράδυ προετοιμαζόταν για τη συνάντηση. Τελευταία φορά, μονολογούσε καθώς άνοιγε την πόρτα του ασανσέρ. Δε σκεφτόταν τα δακτυλικά αποτυπώματα που άφησε στο διαμέρισμα. Αν τα ψαχνε κανείς θα έβρισκε ότι άνηκαν σε κάποιον που σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα πριν δύο χρόνια. Μια Τρίτη βράδυ, Αθήνα κέντρο, σ ένα θέατρο. Τότε του ήρθε τελείως ξαφνικά στο μυαλό. Την

προσοχή του είχε τραβήξει ένας νεαρός άνδρας που χοροπηδούσε και φώναζε συνθήματα τραγουδιστά. Είχε κάτι το πολύ στημένο η φυσιογνωμία του, σαν να περίμενε το χειροκρότημα που δεν ερχόταν. Τη στιγμή εκείνη αποδέχτηκε ότι τα πράγματα άλλαξαν αμετάκλητα και τίποτα δε θα έχει σχέση με αυτό που είχε συνηθίσει ή θεωρήσει πιθανό. Θυμήθηκε ξανά εκείνο το μούδιασμα στο αριστερό μέρος του κεφαλιού, το είδωλό του στους καθρέπτες του ασανσέρ. Την εικόνα ενός νέου άντρα με μακριά μαλλιά που κρατούσε ένα δερμάτινο τζάκετ και κατηφόριζε τη Γούναρη για την παραλία. ‘‘Υπήρξε άραγε ποτέ ο Ηλίας;’’ μονολόγησε και άρχισε να τακτοποιεί ξανά τις κούπες του καφέ στο ράφι.

- ‘‘Με συγχωρείτε, κροκ μεσιέ φτιάχνετε;’’

Άκουσε τη φωνή να ρχεται απ την είσοδο του μαγαζιού, έμεινε για λίγα δευτερόλεπτα ακίνητος και γύρισε αργά προς τον άντρα που στεκόταν στην είσοδο του καφέ

- Όχι πια. Θα μπορούσα να πω ότι δε φτιάξαμε ποτέ αλλά το άσκοπο δράμα καταδικάζει τις ατάκες... Δε μπορώ να πω ότι χάρηκα που σε βλέπω αλλά σε βλέπω Κώστα... Δε θα ρωτήσω καν πως με βρήκες αλλά θα μου πεις γιατί είσαι εδώ... Υποθέτω καφέ πίνεις ακόμη...

Γύρισε την πλάτη στον άντρα που συνέχιζε να στέκεται στην είσοδο και έβαλε μπρος τη μηχανή του εσπρέσο. Ο άντρας μετακινήθηκε απ την είσοδο και έκατσε σ ένα από τα λιγοστά τραπέζια του μαγαζιού.

- Ποτέ δεν κατάλαβα αυτό το ψευδώνυμο που είχες στο θέατρο, Ηλίας Κροκ...σαν να το έκανες επίτηδες για να προκαλέσεις τα αστεία που ακολούθησαν στη σχολή, ο κροκ μεσιέ χωρίς την κροκ μαντάμ... όταν γύρισα απ τη Νέα Υόρκη και μου παν ότι χάθηκαν τα ίχνη σου, σκέφτηκα ότι με τέτοιο όνομα προκάλεσες την θεία δίκη... αλλά βεβαία κάνεις δε χάνεται...
- Έμεινα 2 χρόνια στη Θεσσαλονίκη κάνοντας τον φοιτητή διαφόρων ειδικοτήτων και ύστερα γύρισα Αθήνα όπου και βρίσκομαι 4 χρόνια δουλεύοντας στο ίδιο καφέ και κάνοντας τα ίδια πράγματα. Δεν χάθηκα. Άλλαξα κέλυφος... Ο Ηλίας Κροκ είναι φιγούρα που έπαιξε την τελευταία του παράσταση πολύ καιρό πριν χωρίς να πάρει ούτε τότε το χειροκρότημα... Είμαι ο Αλέξανδρος και είσαι ο Κώστας, τουλάχιστον θυμίζεις τον Κώστα που φτιάχναμε μαζί τραγούδια, τον οποίο όμως δε θέλησα να ξαναδώ. Δεν υπάρχει λόγος να χάνουμε χρόνο με ανούσιες λέξεις. Γιατί είσαι σήμερα εδώ;
- Δε σε ψάχνω και δεν έχω κανένα όφελος να σε βρουν αυτοί που σε ψάχναν, αν σε ψάχναν και αν υπάρχει ακόμη λόγος να σε βρουν. Δεν σε είχα σκεφτεί εδώ και χρόνια αλλά δεν πέρασα τυχαία να πω καφέ, ούτε έχω τη σκηνική δική σου παρουσία να επινοήσω το τυχαίο. Στην πολυκατοικία από πάνω μένει μια παλιά φίλη. Μην κάνεις ότι δεν ξέρεις, την έχεις δει σίγουρα γιατί ψωνίζει από σένα, κύρ Ηλία, κάθε μέρα εδώ και καιρό...
- Ούτε θέλω να ξέρω ποια είναι ούτε με νοιάζει... μάλλον οκ ναι, ξέρω ποια μπορεί να εννοείς, μια γυναίκα γύρω στα 40 που ψωνίζει καφέ και σάντουιτς τα πρωινά, αν την ήξερα τότε, τώρα δεν την ξέρω, ούτε με ξέρει, δε μπορεί να με ξέρει....
- Το θέατρο του παραλόγου ποτέ δε σου ταίριαξε οπότε κόφτο και άκουσε με, από πάνω μένει η Ηρώ, το ξέρω, το ξέρεις, το ξέρουμε και οι δύο ότι το ξέρεις. Έχει χρόνια ν ακούσει για σένα και αφού άλλαξες τόσο πειστικά εμφάνιση και ύφος, δε θα της πέρανε απ το μυαλό να σε θυμηθεί. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν τη βλέπεις κάθε μέρα. Και αυτό εμένα μ ενδιαφέρει. Θέλω για ένα διάστημα Ι-2 μηνών να καταγράψεις τις ώρες που φεύγει και γυρίζει απ το σπίτι. Θα μου τηλεφωνείς σε συγκεκριμένο αριθμό μια φορά τη βδομάδα και θα μου λες. Δε θέλω τίποτα άλλο από σένα και δε θα το ζητήσω ξανά. Δε θα το ζητήσω ξανά γιατί έτσι θα σου δώσω τον χρόνο να εξαφανιστείς για άλλη μια φορά. Δε θέλω να σου χαλάσω τη ρουτίνα και ξέρεις ή θα πρεπε να ξέρεις ότι δε θα πείραζα ποτέ την Ηρώ για οτιδήποτε. Θέλω απλά να τσεκάρω κάτι χωρίς να το μάθει.

- Γιατί δεν την ρωτάς τότε; Γιατί πρέπει να σε βοηθήσω σε κάτι που δεν έχει συνοχή όπως το παρουσιάζεις; Όχι ότι ποτέ οι κουβέντες σου είχαν συνοχή...Γιατί πάλι τα ίδια; Η Ηρώ, η Νίνα, ο μικρόκοσμός σου κι οι άλλοι γύρω γύρω...
- Κάνεις τον χαζό, έτσι; Μπορεί και όχι, μπορεί όντως να έχεις ξεχάσει ότι η Ηρώ κινδύνεψε να μπει στη φυλακή και για σένα και για μένα ... Εσύ όμως την κοπάνησες, ήξερες τι συνέβη και χαιρέτησες γι αλλού χωρίς να πεις κουβέντα ...όπως ξέρεις πολλά και διάφορα και ποτέ δε μιλάς... φεύγεις παίρνοντας κάθε φορά την πόλη μαζί σου, που λέγε περίπου κι ο ποιητής... Δε θα το συζητήσουμε άλλο. Θα με βοηθήσεις γιατί το χρειάζομαι και γω με τη σειρά μου εγγυώμαι μ όλες μου τις δυνάμεις ότι δε θα σε βρουν. Γιατί τελικά ο Ηλίας Κροκ βρέθηκε. Κι αν σε βρήκα εγώ έστω και τυχαία λόγω της Ηρώς, αργά ή γρήγορα θα σε βρουν και αυτοί που νομίζεις ότι σε ψάχνουν ακόμη...Απ την άλλη μπορεί να μη σε ψάχνει κανείς και όλο αυτό το παιχνιδάκι του μυαλού σου να σκάσει μπρος σου σαν ξεφούσκωτο μπαλόνι . Διαλέγεις και παίρνεις.

Ο άντρας σηκώθηκε αθόρυβα απ την καρέκλα κοιτώντας τον και βγήκε με ήρεμο βηματισμό στο δρόμο. Απ έξω το τρόλεϊ κόρναρε σε κάποιον που είχε παρκάρει πιο έξω εμποδίζοντας την κυριακάτικη κίνηση.

3

Οκτώ λεπτά

Αθήνα κέντρο στην οδό Αιόλου. Κοιτούσε μια βιτρίνα με “εναλλακτικά” ρούχα και δίπλα της περνούσε μια ομάδα ανθρώπων που μοίραζαν φυλλάδια και φώναζαν συνθήματα για το θέατρο Εμπρός. Η σκηνή είχε κάτι το κωμικό, σαν υπαίθρια άσκηση θεατρικού αυτοσχεδιασμού, αν και τα συνθήματα ήταν κατά του μνημονίου και της καταστροφής των χώρων πολιτισμού. Κατηφόρισε την Ερμού, πέρασε την πλατεία στο Μοναστηράκι και συνέχισε, προς το Θησείο, δεν έκοψε το βήμα στον σταθμό του Θησειού και συνέχισε να κατηφορίζει τον πεζόδρομο προς το Γκάζι. Είδε κόσμο μαζεμένο στο τέλος του πεζόδρομου, κοντά στο αμαξοστάσιο των τρόλεϊ και οι φωνές την έβγαλαν από τον εσωτερικό μονόλογο. Πλησιάζοντας κι άλλο κατάλαβε ότι κάτι συνέβη, δυο κοπέλες έκλαιγαν και κάποιοι άλλοι ρωτούσαν αν κλήθηκε το ασθενοφόρο και ένας κύριος ηλικιωμένος έλεγε κάτι για μια μηχανή. Δε μπορούσε να δει και δεν ήθελε να πλησιάσει. Ατύχημα θα είναι, δε χρειάζεται άλλος ένας περίεργος να κοιτά χτυπημένο άνθρωπο, σκεφτόταν αλλά τα πόδια της δεν υπάκουαν στην εντολή να πάει προς την Πειραιώς στο φανάρι και να περάσει απέναντι. Στάθηκε λίγο πιο πέρα. Με το που είδε κάποιον να απομακρύνεται απ το σημείο, πήγε κοντά του.

-τι συνέβη, ξέρετε;

- Κάποιος απ αυτά τα παιδιά απ το θέατρο χτυπήθηκε από μια μηχανή ενώ περπάταγε στον πεζόδρομο. Φαίνεται να έχει χτυπήσει σοβαρά, κάποιος κάλεσε το Ι66. Πριν κάνα δεκάλεπτο έγινε.

- το είδατε;

Την κοίταξε παραξενεμένα και ξεκινώντας να φύγει είπε: πέρναγα το φανάρι και είδα μια μαύρη μηχανή μεγάλου κυβισμού να φεύγει προς το Γκάζι με μεγάλη ταχύτητα. Δεν ξέρω τι ακριβώς έγινε.

Εκείνη τη στιγμή ήρθε μαζί σχεδόν ένα ασθενοφόρο με 2 μοτοσυκλέτες της αστυνομίας. Οι αστυνομικοί έσπρωξαν τους συγκεντρωμένους πεζούς προς τα πίσω και το φορείο βγήκε απ το ασθενοφόρο. Μέσα σε δευτερόλεπτα είδε το φορείο φορτωμένο να το ανεβάζουν στο ασθενοφόρο. Και τότε πρόσεξε το μπουφάν του τραυματία, μόνο αυτό μπορούσε να διακρίνει από την ανθρώπινη

φιγούρα πάνω στο φορείο. Μπουφάν αεροπορίας με γουνάκι, είχε χρόνια να δει άντρα να φοράει τέτοιο ρούχο αλλά της φάνηκε παράξενα οικείο.

‘‘Φίλε ελπίζω να τα καταφέρεις’’ μουρμούρισε μέσα απ τα δόντια της και ξεκίνησε για το φανάρι. Και τότε πάγωσε, είδε μπροστά της σαν ταινία τη φιγούρα ενός νέου άνδρα με μπουφάν αεροπορίας στα κρατητήρια της ΓΑΔΑ. Θυμόταν τη βροχή και το άγχος να φτάσει εγκαίρως να προλάβει την Ηρώ μην πει βλακείες στους μπάτσους. Θυμόταν την ατονία του βλέμματος της Ηρώς και το ότι δε μπορούσε να της μιλήσει. Τη νομική διαδικασία που είχε κάνει εκατοντάδες φορές προκειμένου να αφηθεί πελάτης της ελεύθερος αλλά και τον πανικό της μήπως η μικρή προφυλακιστεί. Η Ηρώ της ζήτησε να μιλήσει και με τον φίλο της και ενώ ποτέ δεν αναλάμβανε οτιδήποτε χωρίς να έχει κάνει έρευνα για τον πιθανό πελάτη, αφέθηκε στη κατάθλιψη της μικρής και συμφώνησε να μιλήσει στον φίλο της. Τον νεαρό άνδρα με το μπουφάν αεροπορίας και το βλέμμα σαν ερωτηματικό.

- Με λένε Νίνα Κωστοπούλου και είμαι δικηγόρος, φίλη της Ηρώς. Θα προσπαθήσω να βγάλω την Ηρώ γιατί δεν είναι σε κατάσταση να αντέξει ούτε 5 λεπτά προφυλακισής αλλά κυρίως γιατί πιστεύω ότι δεν έχει οποιαδήποτε συνέργεια στο σημερινό συμβάν. Σου μιλάω γιατί μου το ζήτησε αλλά δεν επιθυμώ να σε εκπροσωπήσω. Μπορώ να σου βρω κάποιον έμπειρο δικηγόρο, αν δεν έχεις, αλλά δε δίνω μια αν θα προφυλακιστείς. Πιστεύω ότι ξέρεις πως βρέθηκε η ηρωίνη στ αμάξι της μικρής. Το τι πιστεύω δεν έχει σημασία όμως.
- Νίνα, είμαι ο Κώστας Οικονόμου, φίλος της Ηρώς εξίσου με σένα. Θα σου λεγα φιλικά με τη σειρά μου, ποτέ μην πιστεύεις πράγματα που δε γνωρίζεις και δεν είσαι σε θέση να αποδείξεις, εμπειρικά αυτό έχω εισπράξει απ τη ζωή. Αλλά απ την άλλη ποτέ δε μπορείς να πεις κάτι φιλικό σ έναν δικηγόρο.... ο δικός μου βρίσκεται στη Θεσσαλονίκη και θα ναι στην ασφάλεια αύριο το πρωί, οπότε δεν τίθεται ζήτημα που θα περάσω τη νύχτα απόψε....

Συνέχισε να την κοιτάει έντονα και χαμήλωσε πρώτη το βλέμμα γυρνώντας να φύγει απ το κρατητήριο. Πριν κλείσει η πόρτα πίσω της άκουσε τον άνδρα να λέει:

- πες στην Ηρώ ότι όλα θα πάνε καλά... πες το και στον εαυτό σου μήπως το πιστέψεις και βοηθήσεις καλύτερα τη φίλη σου...αν και δε χρειάζεται βοήθεια από σένα...

Χαμήλωσε το βλέμμα ψάχνοντας το κινητό της στην τσάντα. Δε χρησιμοποιούσε ρολόι, μόνο το κινητό για να ελέγχει την ώρα στα ραντεβού της. Υπολόγισε ότι δεν έμεινε πάνω από 10 λεπτά με τον φίλο της Ηρώς. Λιγότερο, μονολόγησε, 7 με 8 λεπτά. Κι όμως αυτός ο άνθρωπος την έκανε να νιώσει άβολα. Ο αριθμός 8 έμεινε στη σκέψη της. Το μόνο πράγμα που θυμόταν από εκείνη την εποχή για τον Κώστα ήταν αυτά τα 8 λεπτά. 8 λεπτά, 10 χρόνια πριν.

Εστίασε το βλέμμα στην πεζογόφυρα του ηλεκτρικού και άρχισε σταδιακά να ξαναβλέπει μπροστά της τον κόσμο που είχε μαζευτεί στην Ερμού και το ασθενοφόρο να φεύγει.

Έφερε στο μυαλό της διαδρομή που έκανε μέχρι τον πεζόδρομο. Πόσο μπορεί να προπορευόταν ο νεαρός που χτυπήθηκε με την παρέα του; 10 λεπτά; Το πολύ αλλά όταν έφτασε στον πεζόδρομο είχε ειδοποιηθεί το 166 και η αστυνομία. Λιγότερα από 10 λεπτά, 7 ή 8, υπολόγισε. Απομακρύνθηκε αργά προς τον σταθμό του Θησείου, κοιτώντας μια δυο φορές πίσω. Τελικά πόσο τραγικά μπορεί να είναι 8 λεπτά; Αν περπατούσε χωρίς να σκέφτεται, αν ήταν πιο εστιασμένη στο περπάτημα θα τους συναντούσε; Θα ήταν εκεί όταν έγινε ό,τι κι αν έγινε στον πεζόδρομο; Ο αριθμός 8 έμεινε στη σκέψη της. 8 σημαίνει την ευμετάβλητη φύση, την πηγή της μουσικής αναλογίας, κάπου το χε διαβάσει παλιά, σ ένα άρθρο για τους Πυθαγόρειους μάλλον. Την ευμετάβλητη φύση... έκλεισε τα μάτια και ψιθύρισε: 8 λεπτά... όπως τότε που πρωτοείδε τον Κώστα.

Το επόμενο πρωί ξύπνησε νιώθοντας ένα σφίξιμο στο λαιμό. Το ρολόι έδειχνε 6.30πμ, μισή ώρα πριν τον καθημερινό ήχο απ το ξυπνητήρι. Φτιάχνοντας βιαστικά καφέ, άνοιξε τον υπολογιστή και είδε κάποιες ιστοσελίδες με ειδήσεις που έβλεπε κάθε πρωί. Για το ατύχημα με τη μηχανή δε

βρήκε κάποια αναφορά. ‘Έτσι κι αλλιώς αυτά περνάν στα ψιλά’ σκέφτηκε κλείνοντας τον υπολογιστή. Στις 8μησι το μετρό έφτασε στο Σύνταγμα και από τη στιγμή που βγήκε, η κασέτα της δουλειάς άρχισε να παίζει στο μυαλό της συντονίζοντας τις σκέψεις και προετοιμάζοντας τη γλώσσα του σώματος για εργασία. Το απόγευμα πριν φύγει απ το γραφείο ξανάκανε μια προσπάθεια ηλεκτρονικής αναζήτησης για το ατύχημα, χωρίς να βρει κάτι σχετικό. Αργότερα απ το τηλέφωνο στο σπίτι διηγήθηκε το περιστατικό σε μια φίλη της δημοσιογράφο και την άκουσε να λέει ότι κάπου άκουσε για μια διαμαρτυρία για τη μεταβίβαση του ακινήτου του Εμπρός στο ΤΑΙΠΕΔ, αλλά δεν έμαθε κάτι σχετικό με κάποιο ατύχημα. Συνέχισε ν ακούει τη φίλη της να τονίζει ότι αν συνέβαινε ατύχημα σε συνεργάτη του Εμπρός θα το μάθαινε οπωσδήποτε και ότι μπορούσε να κάνει ένα τηλεφώνημα σε 2-3 γνωστούς που πίστευε ότι ήταν στην διαμαρτυρία. Την διέκοψε αυθόρμητα, λέγοντας ότι δε χρειάζεται και συνέχισε τη συζήτηση με τα νέα κάποιου κοινού γνωστού που έφυγε να δουλέψει στο εξωτερικό.

Αφού έβαλε τα παιδιά για ύπνο και χάζευε ένα περιοδικό, το μυαλό της κόλλησε στο περιστατικό του ατυχήματος. Σκεφτόταν μήπως δεν είδε καλά, μήπως έκανε λάθος, μήπως αφαιρέθηκε, μήπως δεν κατάλαβε αυτό που είδε. Μπορεί, κατέληξε. Κι αν απλά συνέβη κάτι άλλο απ αυτό που κατάλαβε; Κι αν δε συνέβη; ‘ποτέ μην πιστεύεις πράγματα που δε γνωρίζεις και δεν είσαι σε θέση ν αποδείξεις’...

Μετά από λίγο το τηλέφωνο χτύπησε και άκουσε τον εαυτό της να δίνει την καθιερωμένη αναφορά στον Κώστα για την ημέρα των παιδιών, τη δική της, τον καιρό στην Αθήνα... στη Θεσσαλονίκη της είπε ότι έβρεχε και ότι είδε τυχαία στο κέντρο τον Νικόλα, έναν παλιό της συνεργάτη που τώρα δίδασκε στο Αριστοτέλειο.

Δε δίνω μία για τον Νικόλα, για την παλιά σου πόλη, ήθελα να του πει. Πάλι 8, ήθελε να του φωνάξει, κατάλαβες; 8 λεπτά. Συγκρατήθηκε. Τον καληνύχτισε γλυκά και έμεινε να κοιτά τη συσκευή του τηλεφώνου. ‘Ό,τι ανεβαίνει, κατεβαίνει, που έλεγε και ο Ηράκλειτος’ μουρμούρισε και μπήκε στο ντουζ.

4

Μαζί

Το e-mail που έστειλε το προηγούμενο βράδυ ήταν και το τελευταίο. Έτσι είχαν συμφωνήσει και έτσι έγραφε και η απάντηση που έλαβε. Έβρισκε δικαιολογίες να κλείνει πιο αργά το καφέ και περίμενε να δει κάθε βράδυ την Ηρώ να μπαίνει στην πολυκατοικία. Η διαδικασία απομνημόνευσης σχετικά εύκολη, η ρουτίνα αναχώρησης και επιστροφής στο σπίτι της φαινόταν τυποποιημένη. Για περίπου ενάμησι μήνα έστελνε e-mail αν κάτι νεότερο προέκυπτε στις αφιξοαναχωρήσεις, πλην των ημερών του σαββατοκύριακου που δε μπορούσε να βρίσκεται μετά το μεσημέρι στο καφέ. Σήμερα το πρωί άνοιξε το καφέ επίτηδες καμιά ώρα πιο αργά ώστε να μη συμπέσει με την Ηρώ που θα βγαине απ την πολυκατοικία. Στη αρχή είχε φοβηθεί αυτό το τριπάκι και άρχισε να ετοιμάζεται να την κάνει για Ιταλία σε κάτι παλιούς φίλους. Ο Κώστας όμως δεν ξανάρθε απ το καφέ και δεν του ζήτησε τίποτα άλλο εκτός απ τα e-mail, τους βόλευαν καλύτερα και τους δύο απ τη χρήση του τηλεφώνου. Σήμερα ήταν η πρώτη μέρα που δε χρειαζόταν να υποβάλλει τον εαυτό του στη μηχανική παρατήρηση της εισόδου της πολυκατοικίας ούτε να ανησυχεί αν θα τον αναγνώριζαν. Σκουπίζε μηχανικά τα ίδια ποτήρια για κάνα τέταρτο όταν είδε μια γυναίκα να μπαίνει στο καφέ. Αν και δεν αναγνώριζε τη φυσιογνωμία της, η φωνή της ακούστηκε παράξενα οικεία. Αφήνοντας αργά το ποτήρι που κρατούσε, γύρισε λοξά προς το μέρος της.

- Καλημέρα. Να σας φτιάξω κάτι;
- Καλημέρα. Ένα καπουτσίνο διπλό σκέτο θα ήθελα για έξω.

Γυρνώντας προς τη μηχανή του καφέ ένιωσε να βρίσκεται σ'ετοιμότητα όπως παλιά. Δε μπορούσε να θυμηθεί που είχε ξανακούσει αυτή τη φωνή κι όμως έπρεπε να μάθει ποια είναι. Πηγαίνοντας στο ψυγείο να πιάσει το γάλα άκουσε το τηλέφωνο της γυναίκας να χτυπά.

- Παρακαλώ; Έλα Ηρώ καλημέρα. Σε πήρα πριν κάνα μισάωρο για να σε προλάβω πριν πας δουλειά. Ναι, καταλαβαίνω δεν το άκουγες στο τρόλευ...Τώρα είμαι στο καφέ κάτω απ το σπίτι σου, πίστευα ότι θα σε προλάβω...θα πάρω ένα ταξί και μπορώ να είμαι εκεί σε 20 λεπτά... Ναι, δυστυχώς είναι επείγον... τα λέμε από κοντά..
- Ο καφές σας..
- Α ναι ευχαριστώ τι σας δίνω;
- Γμησι ευρώ είναι
- Και πάλι ευχαριστώ

Την είδε που απομακρύνθηκε γρήγορα προς τα κάτω. Τα αυτιά του βούιζαν αλλά οι κινήσεις του παρέμειναν αργές. Σήκωσε το τηλέφωνο και πήρε τον ιδιοκτήτη του καφέ. Προφασίστηκε κάποιο σοβαρό οικογενειακό πρόβλημα και του ζήτησε άδεια για το υπόλοιπο της βδομάδας. Είχε κάνει τόσες απλήρωτες διπλοβάρδιες και δεν έπαιρνε άδεια το καλοκαίρι εκτός της μιας βδομάδας που έκλεινε το καφέ ώστε πίστευε ότι δε θα προκαλούσε υποψίες η ξαφνική απουσία του. Ο ιδιοκτήτης αν και γκρίνιαξε συμφώνησε στην άδεια μέχρι την επόμενη Δευτέρα. Για τη σημερινή μέρα, συμφώνησαν να φωνάξουν τον ντελιβερά που χρησιμοποιούσαν για τα πρωινά να κάτσει ως το απόγευμα. Ο μικρός ήρθε μετά από κανα μισάωρο, του ξανάδειξε λίγο τη λειτουργία της μηχανής του εσπρέσο και τον άφησε στο καφέ. Φεύγοντας γύρισε και έριξε μια ματιά χωρίς να μπορεί να νιώσει αν ήταν η τελευταία φορά που βλεπε το μέρος. Μέχρι να ρθει ο μικρός, είχε κανονίσει να πάει στο συνεργείο ενός φίλου απ τα παλιά που υπήρχε πάντα για κείνον ένα αμάξι πρόχειρο για μια ανάγκη. Δεν καταλάβαινε τι μπορεί να είχε γίνει με τον Κώστα αυτή τη φορά. Θα την έκανε για λίγες μέρες Γιάννενα και θα σκεφτόταν το μετά.

Πέρασε απ το σπίτι και με ήρεμες κινήσεις μέσα σε λίγα λεπτά άδειασε ότι βρισκόταν στο ψυγείο σε μια σακούλα σκουπιδιών, πήρε το σακ βουαγιαζ που είχε έτοιμο πάντα στη ντουλάπα, κλείδωσε το διαμέρισμα και κατευθύνθηκε στο σταθμό του μετρό για να βγει στο κέντρο. Μετά από μια ώρα βρισκόταν στην εθνική οδηγώντας με σταθερή ταχύτητα όταν άκουσε το κινητό να χτυπά. Το χε πάρει μαζί γιατί μπορεί να τον καλούσε ο ιδιοκτήτης του καφέ και δεν ήθελε να εγείρει υποψίες πριν ξεκαθαρίσει στο μυαλό τις επόμενες κινήσεις του. Περίμενε όμως και ένα ακόμη τηλεφώνημα.

- Που είσαι; Ακούω φασαρία. Πέρασα απ το καφέ και δε σε βρήκα. Τρέχει κάτι;
- Κώστα το κουλ υφάκι δε σου ταίριαξε ποτέ οπότε δε χρειάζεται να το προσπαθείς...θα λείψω λίγες μέρες απ το καφέ, θα μαι πάλι από βδομάδα.
- Έχει να κάνει με τα μαιλ; Ήθελες να την κάνεις αφού τέλειωσες την αγγαρεία;
- Θα παίζουμε πολλή ώρα σκετσάκι stand up; Έκανα αυτό που μου ζήτησες, έληξε. Χρειάστηκε να λείψω λίγο απ το καφέ.
- Πολλή περίεργη δεν είναι ρε Ηλία η σύμπτωση; Με το που σου στείλα το μαιλ χτες όλως τυχαίως εξαφανίζεσαι σήμερα..
- Δεν κατάλαβα, γιατί σήμερα μ έψαχνες; Ή μήπως δεν έψαχνες εμένα;
- Α αρχίσαμε πάλι τις συνωμοσίες..., σ έψαχνα γιατί,
- Κώστα κοψ το δούλεμα και άκου να τελειώνουμε. Σήμερα δεν έψαχνες εμένα αλλά τη γυναίκα σου και την Ηρώ. Δε δίνω μία τι σκατά αρχίσατε πάλι μεταξύ σας. Ούτε είχα και παλιά καμιά σχέση μ αυτά που κάνατε, ούτε και τώρα. Κατάλαβες; Δεν πούλαγα ηρώνη αλλά εσύ και η φίλη σου η Ηρώ μου το φορτώσατε μια χαρά το παραμύθι όταν σας πιάσανε και έτρεχα

να γλυτώσω το τομάρι μου... Ερήκατε και αυτή την ηλίθια τη γυναίκα σου και της φουσκώσατε το ψώνισμα στο μυαλό της ότι υπερασπίζεται κατατρεγμένους...

- Καλά δεν ξέρεις τι σου γίνεται φιλαράκο και παραληρείς
- Άκου λίγο πριν κλείσω το τηλέφωνο, δε θα το ξαναπώ. Η γυναίκα σου σήμερα πήγε να βρει τη φίλη σου και αυτό εμένα μου κάνει ότι μπορεί να ναι ηλίθια αλλά κάτι συνέβη και το μυαλό της πήρε στροφές για κάτι. Μην τολμήσεις να με ξαναμπλέξεις γιατί αυτή τη φορά δε θα υπάρξει βολική για όλους εξαφάνιση. Τουλάχιστον όχι δική μου. Αυτή τη φορά όλα θα γίνουν όπως έπρεπε να είχαν γίνει τότε. Με τη φίλη σου και με σένα. Αν παραληρώ ή όχι, εδώ είμαστε και τα λέμε.

Έκλεισε το τηλέφωνο πριν προλάβει ν ακούσει απάντηση και έβαλε μια κασέτα στο παλιό κασετόφωνο του αμαξιού. Έπρεπε να φτάσει Γιάννενα νωρίς τα απόγευμα για ν ανέβει στο χωριό πριν νυχτώσει. Άναψε τσιγάρο, άνοιξε λίγο το παράθυρο και ανέβασε ταχύτητα στα 120.

5

Στη νύχτα

- Εντάξει ό,τι να ναι... δε μου φτάνουν τα σκατά στη δουλειά, έχω ν ακούω και υστερίες... Σου ξαναλέω ότι έχω πάνω από δυο χρόνια ν ανέβω Θεσσαλονίκη.
- Ηρώ μη φωνάζεις και άκουσε με. Φίλος μου παλιός απ τη Νομική είδε τον Κώστα με μια γυναίκα που η περιγραφή της σου μοιάζει. Δε με νοιάζει αν πήγατε μαζί πάνω ή τον βλέπεις, σε ρωτώ ξανά αν αρχίσατε τα ταξίδια μαζί. Αν μεταφέρετε πάλι ..πράγματα μαζί.
- Ρε Νίνα δε μας γαμάς; Με παίρνεις τηλέφωνο το πρωί να μου πεις ότι θες να με δεις για κάτι επείγον και ότι πέρασες απ το σπίτι να με προλάβεις πριν τη δουλειά, αναγκάζομαι να βρω όποια δικαιολογία μου κατέβηκε να πάρω μισή ώρα άδεια να σε δω τώρα ντε και καλά και μ έχεις εδώ να μου λες για τον άντρα σου και τη Θεσσαλονίκη; Πάτε καλά ρε σεις οι δυο; Ο ένας μου τηλεφωνεί τα βράδια πιωμένος προφανώς να μου πει ότι παπαριά του ρχεται στο μυαλό και η άλλη με διακόπτει απ τη δουλειά να μου βγάλει τις ψυχολαλά εμμονές της; Ποια ταξίδια κοριτσάκι μου; Ξέρεις τι έτος έχουμε; Για να μην το χοντύνουμε το πράγμα η συζήτηση σταματά εδώ, σκέψου ότι θες, πες ότι θες αλλά αν μάθω ότι πάτε να με μπλέξετε σε ότι σας συμβαίνει, αυτή τη φορά γνωρίζω πώς να προστατευτώ. Και πες στον ψυχάκια να κόψει τα τηλεφωνήματα στο κινητό μου.

Σηκώθηκε κρατώντας την τσάντα της που όσο μιλούσε έσφιγγε πάνω της, άφησε στο ταμείο ένα 5ευρω και βιαστικά βγήκε απ το καφέ . Φτάνοντας στο γραφείο απενεργοποίησε το κινητό και άρχισε να ασχολείται με τη γραφειοκρατική ρουτίνα. Το απόγευμα λίγο πριν το σκόλασμα ζήτησε να δει τον διευθυντή. Λακωνικά ζήτησε μια βδομάδα άδεια για πολύ σοβαρό οικογενειακό πρόβλημα που της εμφανίστηκε εκείνο το πρωί. Δεσμεύτηκε ότι δε θα έκανε χρήση άδειας το καλοκαίρι αν ήταν δυνατό η εταιρία να την διευκολύνει για αυτήν την εξαιρετική περίπτωση που της συνέβη. Ο διευθυντής της διαμαρτυρήθηκε έντονα ότι τον ενημέρωνε στη λήξη του ωραρίου αλλά η ίδια προσφέρθηκε να μείνει μέχρι αργά και «όσο χρειαζόταν» ώστε να τακτοποιήσει κάθε εκκρεμότητα. Ήταν Τρίτη και είπε ότι θα επέστρεφε την επόμενη Τρίτη, ίσως και Δευτέρα «αν οι συνθήκες το επιτρέψουν».

Δούλεψε μηχανικά μέχρι τις 9 το βράδι, έκανε δύο υπεραστικά τηλεφωνήματα από το κέντρο της ρεσεψιόν και γύρω στις 9 και τέταρτο κάλεσε ραδιοταξί. Έφτασε στα κτελ στην Κηφισού γύρω στις 10. Πήγε στα εκδοτήρια να πληρώσει την κράτηση, ήπια έναν καφέ βιαστικά και επιβιβάστηκε

στο λεωφορείο των ΙΟ και μησι. Βολεύτηκε στο κάθισμα αφήνοντας την τσάντα στα πόδια της και έμεινε να κοιτάει το φούτερ που είχε πρόχειρο σ ένα συρτάρι στο γραφείο «μπας και συμβεί κάτι έκτακτο». Η άνοιξη ήταν απρόβλεπτη εποχή και θα φτανε ξημερώματα. Έκανε μια βουβή ευχή να αντέξει την πρωινή υγρασία στα Γιάννενα. Η μηχανή πήρε μπρος και κάνοντας όπισθεν το λεωφορείο βγήκε από το σταθμό των κτελ.

6

Απ τον 7^ο όροφο

Κοίταζε την Ηρώ να φεύγει βιαστικά απ το καφέ και ενώ ήθελε πολύ να της φωνάξει, συνέχισε να κοιτά το δρόμο απ τη τζαμαρία. Μετά από ΙΟ λεπτά σηκώθηκε με αργές κινήσεις και φώναξε το γκαρσόνι να πληρώσει τη σοκολάτα της . ‘Πλήρωσε η κυρία που έφυγε πριν λίγο’ της είπε με χαμηλή φωνή πηγαίνοντας προς το βάθος του μαγαζιού. Εβήκε απ το μαγαζί και πήρε ένα ταξί για το γραφείο. Στο γραφείο είχε μια σύντομη συνεργασία με τη συνεταίρο της και έδωσε οδηγίες στη γραμματέα για τις δικάσιμες της βδομάδας που εκκρεμούσαν. Μετά από 2 ώρες βγήκε απ το κτίριο και πήρε το μετρό και τον προαστιακό για την Παιανία. Εγαίνοντας απ τον σταθμό είδε τον Κώστα να την περιμένει έξω απ τα αμάξι.

- Με ανησυχίες στο τηλέφωνο..ποτέ δε γυρνάς τόσο νωρίς και ποτέ δεν έχεις ζητήσει να ρθω να σε πάρω....
- Ήθελα να πάμε μια βόλτα πριν πάμε στο σπίτι και να μιλήσουμε λίγο
- Βόλτα; Τα παιδιά σε λίγο σχολάνε και θα πρέπει να πάω να τα πάρω...
- Πήρα τηλέφωνο το σχολείο και ζήτησα να τα φέρουν με το σχολικό σήμερα λόγω κωλύματος οπότε έχουμε χρόνο. Έχω συνεννοηθεί με τη Λέτη απ τον 5^ο να τα παραλάβει και να τα βάλει στο διαμέρισμα, της έχω αφήσει κλειδί για περιπτώσεις ανάγκης.
- Πήρες τηλέφωνο το σχολείο; Και τη Λέτη; Νίνα τι συμβαίνει ακριβώς;
- Συμβαίνει ότι πρέπει να μιλήσουμε λίγο οι δυο μας χωρίς να μας ακούνε τα παιδιά ή κανείς άλλος, δε θα πάρει πολύ άλλωστε...
- Α καλά τώρα είναι που δεν το πιάνω ...
- Κώστα, είμαι γυναίκα σου, δεν μπορώ να καταθέσω οτιδήποτε εναντίον σου ούτε και να διαρρεύσω...
- Νίνα σταματάς όπως είσαι και μπαίνεις στ αμάξι όπου αφού ηρεμήσεις θα μου πεις ότι θες, ήρεμα και λογικά

Της άνοιξε την πόρτα και έβαλε μπρος οδηγώντας αργά στους γύρω δρόμους. Εκλείσε τα παράθυρα, έβαλε κλιματισμό και της είπε να ξεκινήσει να του πει αυτά που θέλει μόλις νιώσει έτοιμη. Μετά από λίγο η φωνή της ακούστηκε μονότονη και σιγανή.

- Ο Νικόλας κατέβηκε για μια δίκη στο εφετείο που έδωσε στην Λέλα την συνεταίρο μου. Ποινικό, δύσκολη υπόθεση και χρειάστηκε να δουν μαζί κάποιες λεπτομέρειες στη γραμμή υπεράσπισης. Τυχαία τον είδα στο γραφείο πριν 2 μέρες, είχα να τον δω χρόνια και άρχισε να μου λέει με ενθουσιασμό ότι σε είδε στη Θεσσαλονίκη, ήρθε και στη συναυλία και εντυπωσιάστηκε με τη φίλη σου που ήταν μαζί και σε βοηθούσε. Με ρώτησε αν μπορούσαμε να βρεθούμε ξανά για ποτό όσο θα ήταν Αθήνα όλοι μαζί. Είχα την εντύπωση ότι η μπάντα δεν είχε γυναίκα οπότε τον ρώτησα να μου πει τ όνομά της αλλά δεν τους σύστησες. Μου την περιέγραψε σαν λεπτή, ψηλή με κοντά ξανθά μαλλιά. Του είπα ότι δεν μου ρχόταν κάποια συνεργάτιδα σου στο μυαλό αλλά θα σε ρωτούσα στο σπίτι. Τότε ο Νικόλας μου πε ότι θα ήταν εύκολο να τη θυμηθώ γιατί οδηγούσε το βανάκι και έδειχνε να μην την πειράζει που την βισμάτωσες να σου κάνει τον σωφέρ...
- Ξέρεις Νίνα, τα πράγματα εξηγούνται πιο εύκολα απ ότι θα νόμιζες...
- Κώστα άστο. Άστο και άκου με αν θες για λίγο. Δε θα χουμε πολλές ευκαιρίες. Έβαλα τον

ερευνητή του γραφείου να ψάξει το θέμα γιατί δεν ήθελα να σου μιλήσω πριν νιώσω ότι έχω καταλήξει κάπου. Δε με νοιάζουν τα όποια γκομένικά σου. Δεν πρόκειται περί αυτού. Δε με νοιάζει καν τι κάνεις στην προσωπική σου ζωή. Έχουμε σταματήσει να γαμιόμαστε, έχουμε σταματήσει να ενδιαφερόμαστε για ίδια πράγματα, έχουμε 2 παιδιά, 2 προσεκτικά οριοθετημένες ζωές και ένα παρελθόν που δε θέλω να στοιχειώνει. Με νοιάζει λοιπόν οτιδήποτε μπορεί να με βλάψει. Γι αυτό έβαλα τον ερευνητή να ψάξει για το ταξίδι σου στη Θεσσαλονίκη.

- Νίνα πας καλά; Ακούς τι λες τόση ώρα; Έχεις την αίσθηση ότι η ζωή είναι φτηνό αστυνομικό μυθιστόρημα και ότι εσύ και ο πρώην μπάτσος που χρησιμοποιείς λύνετε τα μυστήρια; Ελπίζω να μη με ξεφτύλεις στον Νικόλα...η κοπέλα Νίνα που σου περιέγραψε λέγεται Αρετή και είναι υπάλληλος του snapchat, του λαιβάδικου που έπαιξα..το βαν είναι του μαγαζιού και ο Άγγελος που χει το μαγαζί είναι παλιός μου φίλος. Έβαλε την κοπέλα να με πάει πάνω κάτω επειδή έβρεχε συνέχεια και ήμουν χωρίς αμάξι...μετά τη συναυλία δανείστηκα το βαν για να επιστρέψω τους ενισχυτές στον Μακρίδη στην Ξάνθη και πήγα μόνος μου...τι παλαβομάρες είναι αυτά που σου κατέβηκαν στο κεφάλι;

Πάρκαρε το αυτοκίνητο στην άκρη ενός δρόμου και γύρισε να την κοιτάξει συνεχίζοντας να της μιλά πιο χαμηλόφωνα και σταθερά

- Πέρα από όποια προσωπικά προβλήματα έχουμε, τα οποία για μένα είναι διαχειρίσιμα και λόγω καθημερινότητας, πως πιστεύεις ότι θα μπορούσα να σε βλάψω; Και στην τελική τι φοβάσαι;
- Δε φοβάμαι Κώστα, ούτε εσένα ούτε οτιδήποτε κάνεις. Φοβάμαι μόνο να αποδειχτεί ότι έπαιξα τον ρόλο της βιτρίνας σου. Πήγα να βρω την Ηρώ σήμερα το πρωί...
- Α, μάλιστα...πάλι στην Ηρώ καταλήγουμε...τη φουκαριάρα την Ηρώ έχει φάει στη μάπα 2 μειώσεις μισθού και δουλεύει μέχρι το βράδι μη βρίσκοντας κάτι καλύτερο στα 40φεύγα αλλά εσύ πήγες να την ενοχλήσεις στη δουλειά...εσένα οι εμμονές υπερβαίνουν τη συμπόνια και τη φιλία...άλλωστε έχεις την πολυτέλεια να ασχολείσαι με τις εμμονές σου χωρίς να φοβάσαι ότι δε θα χεις να πληρώσεις το νοίκι στο τέλος του μήνα...
- Λοιπόν αν συνεχίσεις θα βγω απ τα αυτοκίνητο..
- Θα κάτσεις εκεί που είσαι και θα το βουλώσεις μέχρι να ηρεμήσεις και να φτάσουμε σπίτι. Αφού ταΐσουμε και διαβάσουμε τα παιδιά και όλα φαίνονται φυσιολογικά, θα πάρω τηλέφωνο τον Άγγελο να του μιλήσεις για να επιβεβαιώσεις την ταυτότητα της κοπέλας και θα μιλήσεις και με τον Μακρίδη. Θα μου δώσεις το τηλέφωνο του ερευνητή σου και σε ανοιχτή ακρόαση θα του μιλήσουμε και οι δύο. Μετά από αυτό και εφ όσον βρεις κατάλληλες δικαιολογίες στον Νικόλα και την Ηρώ που προφανώς θα αναστάτωσης και περάσουν λίγες βδομάδες, θα καταθέσω αγωγή διαζυγίου, στο χέρι σου είναι αν θα εξελιχθεί συναινετικό ή αντιδικία.

Έβαλε μπρος τη μηχανή πριν τελειώσει τη φράση και μέσα σε 10 λεπτά φτάσαν σπίτι. Τα παιδιά ήταν ήδη εκεί και η γυναίκα του δεν έδειξε σημεία ταραχής ή εκνευρισμού. Την παρακολουθούσε να τα ρωτάει για τη μέρα τους στο σχολείο ενώ εκείνος έστρωνε τραπέζι. Ένιωθε μωδιασμένος και ο θυμός του έσφιγγε το στομάχι. Τόσα χρόνια επιμονής, όλη αυτή η εξωτερική ασφάλεια που είχε οικοδομήσει κόντευε να καταρρεύσει εξ αιτίας μιας τυχαία κουβέντας. Κατάλαβε ότι κάτι πήγαινε στραβά από την ώρα που έμαθε απ τον Ηλία ότι η γυναίκα του έψαχνε την Ηρώ το πρωί. Πριν τη συναντήσει τηλεφώνησε στην Ηρώ αλλά το κινητό της ήταν απενεργοποιημένο. Ο Ηλίας έφυγε. Όλα δειχναν να πηγαίνουν κατά διαβόλου πάλι μετά από τόσο καιρό επειδή η γυναίκα του

είχε μια τυχαία συζήτηση... Ένωσε την παρόρμηση να βγάλει τη Νίνα με το ζόρι στο μπαλκόνι και να της κρατήσει το κεφάλι στο κενό του 7^{ου} ορόφου αλλά οι εξωτερικές του κινήσεις παρέμειναν ήρεμες. Μάζεψε το τραπέζι, άφησε τα μικρά με τη μητέρα τους να δουν τα μαθήματα της επόμενης μέρας και μπήκε στο ντουζ. Κάτω απ το ζεστό νερό έκλεισε τα μάτια και ένωσε να βουτά απ το μπαλκόνι στον 7^ο κάτω στο σκοτάδι. Με τα δάχτυλά του στο τζάμι της καμπίνας σχημάτισε το γράμμα Η.

7

Υπό βροχή

Έφτασε στον σταθμό των κτελ στα Γιάννενα στις 7 το πρωί. Βγήκε απ τους τελευταίους και προσπάθησε να δει από μακριά αν το καφέ στα εκδοτήρια είχε ανοίξει. Με την άκρη του ματιού της πρόσεξε μια φιγούρα να στέκεται λίγο πιο πέρα από κει που πάركαρε το λεωφορείο στο υπόστεγο. Φορούσε μπουφάν μηχανής και στο χέρι κρατούσε ένα αδιάβροχο. Της έγνεψε να πάει προς το μέρος του.

- Γιατί ήρθες;
- Το παράλογο θα ταν να μην ερχόμουν και να γύρναγες μες τη βροχή με τα ρούχα της δουλειάς από χτες μέχρι το μεσημέρι που μου πες ότι θες να με δεις... Φόρεσε το αδιάβροχο για να πάμε μέχρι τα αμάξι, έχω παρκάρει πιο κάτω απ το σταθμό.
- Ηλία σ ευχαριστώ που με σκέφτηκες αλλά δε χρειαζόταν να ρθεις. Θα καθόμουν κανα δίωρο στο καφέ και μετά θα πήγαινα να αγοράσω ρούχα και να φάω κάτι. Στις 1 θα βρισκόμασταν όπως είπαμε χτες στο τηλέφωνο..
- Νομίζω ότι έχεις χάσει λίγο την επαφή με τον έξω κόσμο, βρέχει καταρακτωδώς στα Γιάννενα από την ώρα που έφτασα χτες αργά το μεσημέρι. Την πόλη απ όσο είπες στο τηλέφωνο δεν τη γνωρίζεις και ρούχα ν αλλάξεις δεν έχεις. Θα μπεις στ αμάξι και θα πάμε στο χωριό, δεν είναι ούτε μια ώρα διαδρομή. Θα μιλήσουμε, θα κάνεις ένα μπάνιο, αν χρειάζεσαι ύπνο θα κοιμηθείς ή θα φας κάτι. Το μεσημέρι θα κατέβουμε στην πόλη να πάρεις ότι ρούχα χρειάζεσαι. Θα φάμε και θα ξεκινήσουμε για Θεσσαλονίκη μετά τις τέσσερις.
- Χτες στο τηλέφωνο..
- Χτες στο τηλέφωνο Ηρώ σε άκουσα πανικοβλημένη και το θέμα ήταν να μπορέσεις να φύγεις αμέσως απ την Αθήνα...δε νομίζω ότι έδωσες δεύτερη σκέψη στο τι θα έκανες αφού έφτανες εδώ, δεν είχες τον χρόνο να το κάνεις και είναι κατανοητό..
- Δεν είναι ότι δε σ εμπιστεύομαι, είναι ότι θέλω να περάσουν ανώδυνα λίγες ώρες και να φύγω για τη Θεσσαλονίκη...
- Είτε μ εμπιστεύεσαι είτε όχι, στη Θεσσαλονίκη θα πάμε μαζί. Ο,τι και να γίνει αυτή τη φορά θα το τελειώσουμε μαζί. Μετά μπορείς ν αποφασίσεις αν μ εμπιστεύτηκες.

Της φόρεσε το αδιάβροχο και άρχισαν να περπατάν στο ψιλόβροχο. Μπήκαν στο αυτοκίνητο και απ το τζάμι του συνοδηγού έβλεπε την πόλη να τελειώνει και τον λιγοστό σε κίνηση περιφερειακό δρόμο να διαδέχεται το μποτιλιάρισμα των Ιωαννίνων.

- Όταν μου χτύπησες την πόρτα εκείνο το Σάββατο μεσημέρι λέγοντας ότι έφερες τον καφέ που παρήγγειλα, δεν παραξενεύτηκα γιατί 3 χρόνια σ έβλεπα να μου φτιάχνεις καφέ κάθε μέρα. Ήταν ο καφές που αγόραζα σχεδόν κάθε πρωί και σκέφτηκα ότι μπέρδεψες τους πελάτες, δεν ήξερα αν άλλοι ένοικοι της πολυκατοικίας αγοράζουν καφέ από σένα, αλλά μέσα σε 20 διαμερίσματα δε μπορείς να γνωρίζεις ποιος μένει καν, πόσο μάλλον τις συνήθειες του.
- Όταν όμως σου είπα ‘‘δεν πειράζει Ηρώ, κέρασμα απ το μαγαζί’’ χλώμισες. Δεν έκλεισες την πόρτα ούτε είπες τίποτα. Καθόσουν εκεί χλωμή και αίολη κοιτώντας με. Στιγμιαία

ένιωσα ότι με αναγνώρισες και όταν σου είπα ότι είμαι ο Ηλίας και θέλω να σου μιλήσω για 2 λεπτά, πάλι δε μίλησες. Καθόσουν εκεί χωρίς να μιλάς. Σου είπα ότι αν φοβάσαι μπορούσαμε να μιλήσουμε εκεί στην είσοδο. Συνέχισες να μη μιλάς.

- Θυμάμαι μόνο ότι ένιωσα ένα βουητό στ αυτιά και μετά από λίγο σου είπα να μπεις.
- Στο τραπεζάκι του καθιστικού υπήρχε μια διπλωμένη σελίδα Α4 και χωρίς να πεις άλλη κουβέντα μου την έδειξες και μου είπες να ήρθα να σου πω γιαυτό. Δεν τους ήξερα εκείνους τους στίχους ούτε πέταξα ποτέ τίποτα κάτω απ την πόρτα σου. Στο είπα τότε και στο ξαναλέω τώρα. Σου είπα για τη συνάντησή μου με τον Κώστα, ξέροντας μέσα μου ότι ρισκάρω τα πάντα έτσι. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος να γίνει. Ή έτσι ή θα πρεπε να ετοιμάσω κι άλλη αποχώρηση στο μυαλό μου. Δε μπορώ να εξαφανιστώ έτσι απλά ξανά. Δεν ξέρω αν έκανα καλά τότε, δε μισώ εσένα ή τον Κώστα...
- Δε σου φόρτωσα τίποτα ούτε στην ανάκριση ούτε μετά. Δεν υπήρχε τίποτα να σου φορτώσω. Ένας φίλος του Κώστα ήσουν που έτυχε να με γνωρίσεις στην καβάτζα του. Δεν κατέθεσα ποτέ, ούτε υπονόησα ότι ήσουν μπλεγμένος στην ηρωίνη. Σε ξέχασα μετά την ανάκριση και έπειτα έμαθα ότι σκοτώθηκες σε δυστύχημα. Δε σκέφτηκα καν αν ήταν αληθινό. Είχα άλλα στο μυαλό μου. Πάντα είχα άλλα στο μυαλό μου... Τόσα χρόνια θα μπορούσα να χα φύγει, να χα ξεκινήσει απ την αρχή. Αλλά φοβόμουν ότι θα με βρísκε. Μάλλον παράλογος φόβος γιατί δεν είχε λόγο να με βρει. Απ τη στιγμή που γύρισε απ την Αμερική αφιερώθηκε στην οικογένειά του, έκανε κάποιες δουλειές στο θέατρο και έβγαλε και 2 δίσκους. Θα με θεωρείς τρελή ή κακομοίρα κολλημένη που τον φοβάμαι..
- Παρακολουθούσε το τηλέφωνό σου το τελευταίο διάστημα, με έβαλε να του λέω τα δρομολογιά σου, σ έπαιρνε τηλέφωνο κάποια βράδια να σου πει ότι του ρχόταν...δεν ξέρω αν νιώθεις κακομοίρα γιατί όλα αυτά δεν τα αντιμετώπισες εδώ και επτά χρόνια αλλά συνέβησαν στ αλήθεια... Δεν ξέρω τι ανοιχτούς λογαριασμούς έχετε και τι έχει συμβεί στο παρελθόν, εσύ λες ότι αφού καθάρισες με την υπόθεση με το πακέτο που βρέθηκε στ αμάξι σου, σταμάτησες να τον βλέπεις. Θυμάσαι ότι απ τη Νίνα έμαθες ότι την έκανε για Αμερική. Δηλώνεις ότι απ ότου γύρισε τους έβλεπες σπάνια. Όμως εκείνος ήξερε τι λες, τι κάνεις κάθε μέρα. Σε έπαιρνε τηλέφωνα μεθυσμένος αλλά δεν αντιδρούσες. Δεν ξέκοψες Ηρώ. Εκείνος και η φίλη σου πέραναν μια χαρά με άκρες για νόμιμα φράγκα και εσύ κόλλησες στο κουτάκι του τίποτα. Αυτό βγαίνει απ την αφήγησή σου για τα πράγματα.
- Αν πιστεύεις ότι σου λέω ψέματα..
- Όχι πιστεύω αντίθετα ότι στα βασικά τουλάχιστον ψέματα δε λες. Σε κάποια φάση όταν πρωτόρθα Αθήνα ξανά και έψαχνα για δουλειά, έμαθα ότι είχε πόντους σε 2-3 καλά νυχτερινά μαγαζιά. Πολύ πριν την οικονομική κρίση και τα λοιπά. Ξέπλυμα γλυκιά μου, παστρικά και αθόρυβα. Πρωτοπόρος μουσικός του ροκ με πετυχημένη σύζυγο και οικονομική ευμάρεια..... Γιατί σε παρακολουθούσε Ηρώ;
- Αν το ξερα αυτό δε θα έφευγα τρέχοντας χτες το βράδυ απ το γραφείο..
- Ίσα ίσα που το χθεσινό σου ταξίδι ήταν από τα πιο έξυπνα πράγματα που θα μπορούσες να κάνεις.
- Όταν μιλήσαμε και μου πες να φτιάξω μια διεύθυνση skype και να μιλάμε αν χρειαστεί ανάγκη, δεν πίστευα ότι θα συνέβαινε τίποτα που να δικαιολογούσε αυτή τη μυστικότητα..όταν χτες το πρωί βρήκα μήνυμά σου να σε πάρω για ότι χρειαστώ στο τηλέφωνο του χωριού από νούμερο που να γνωρίζεις, δεν είχα το χρόνο να καταλάβω αν τρέχει κάτι, μου είχε τηλεφωνήσει η Νίνα να με δει και είχα κάτι επείγοντα στο

γραφείο... όλα γίναν πολύ γρήγορα...

- Συνήθως το πράγματα πάντα γίνονται γρήγορα, εμείς δεν το νιώθουμε τις περισσότερες φορές..φτάνουμε στο χωριό σε λίγο, το σπίτι είναι στην άκρη του χωριού όπου κανείς δε μπορεί να μας ακούσει και να μας δει, μη φοβάσαι. Προέχει να ξεκουραστείς και να προετοιμαστείς για τη βραδινή συνάντηση στη Θεσσαλονίκη.
- Εσύ Ηλία γιατί μπλέκεσαι σ όλα αυτά τα σκατά; θέλω να πω η Ζημιά έγινε....
- Δεν πρόκειται να βάλω εσένα ή τον Κώστα να ανασκευάσετε, ό,τι κι αν καταθέσατε πριν 10 χρόνια..η υπόθεση είναι στ αρχείο και δε μ ενδιαφέρει η παλιά μου ταυτότητα. Με ενδιαφέρει όμως να κλείσουν παλιοί λογαριασμοί και να μπορέσω να ζήσω στην ησυχία μου. Γιατί με βρήκε μια φορά και όποτε χρειαστεί θα με ξαναβρεί. Θα κλείσουν λοιπόν οι λογαριασμοί με τον έναν ή τον άλλο τρόπο Ηρώ... γι αυτό πάμε απόψε στη Θεσσαλονίκη..Μαζί.

Γύρισε και τον κοίταξε καθώς τον άκουγε να τελειώνει τη φράση του. Έκλεισε τα μάτια και είπε σιγανά:

- Όπως λέει και εκείνο το κομμάτι ‘ ‘ Τίποτα δεν τελειώνει. Κι όμως όλα ολοκληρώνονται. Σε κίνηση προς τα εμπρός’ ’... μόνο μαζί

8

Με θέα στον κόλπο

Άφησε τα παιδιά στην πόρτα του σχολείου και γύρισε κατευθείαν στο σπίτι. Η γυναίκα του δεν είχε φύγει για το γραφείο αλλά δεν είχε όρεξη για πρωινή κουβέντα. Πήγε κατ ευθείαν στη σοφίτα που χρησιμοποιούσε ως στούντιο. Έβαλε ν ακούσει κάποια ντέμο αλλά ο ήχος του ήταν αδιάφορος. Προσπάθησε ξανά να τηλεφωνήσει στην Ηρώ στο κινητό, άκουσε το ίδιο μήνυμα ότι ο αριθμός ήταν απενεργοποιημένος. Περίμενε να πάει η ώρα 9μησι και να της τηλεφωνήσει στη δουλειά όταν άρχισε να χαζεύει στο ιντερνετ τα μαιλ. Πάνω πάνω στα εισερχόμενά του, ήταν ένα που έδειχνε ότι στάλθηκε λίγα λεπτά πριν. Έμεινε να κοιτάει τη διεύθυνση του αποστολέα διστάζοντας να το ανοίξει. Φαινόταν να έχει σταλεί από την προσωπική ηλεκτρονική διεύθυνση της Ηρώς. Πριν το ανοίξει κάλεσε την τηλεφωνική γραμμή στο γραφείο της. Τον ενημέρωσαν ότι έλειπε με άδεια και θα επέστρεφε την επόμενη εβδομάδα. Το άνοιξε δισταχτικά και αφού το διάβασε, έμεινε να κοιτά την οθόνη του υπολογιστή. Μια πρόταση όλο κι όλο χωρίς υποκείμενο και ρήμα ‘ ‘απόψε στις 9 στους Νέους Επιβάτες, σ εκείνο το μαγαζί με θέα στον κόλπο’ ’ και από κάτω ένα στίχος στ αγγλικά ‘ ‘ plunge onward, always towards the end’ ’.

Έσβησε το μήνυμα, έκλεισε τον υπολογιστή, τον έβαλε στο σακίδιο μαζί με ένα τσαντάκι που έβγαλε από το χρηματοκιβώτιο, κατέβηκε γρήγορα στον κάτω όροφο και μπήκε στο ντους. Έμεινε κάτω απ το νερό μέχρι να σιγουρευτεί ότι η γυναίκα του είχε φύγει από το σπίτι. Ντύθηκε βιαστικά, τηλεφώνησε στο σχολείο να φέρουν τα παιδιά στη διεύθυνση που τους έδωσε και τηλεφώνησε στην Έλλη, μια session μουσικό που συνεργαζόταν και που τα παιδιά τους κάναν παρέα. Κανόνισε με την Έλλη να κρατήσει τα παιδιά για κάνα δίωρο μέχρι να πάει η Νίνα να τα πάρει γυρνώντας απ τη δουλειά. Κάτι τέτοιο δε θα φαινόταν παράξενο στην Έλλη, το σπίτι της ήταν πολύ κοντά από το δικό τους. Μπήκε στο αυτοκίνητο και βγήκε στην εθνική με σταθερή ταχύτητα. Είχε ξεκινήσει πολύ νωρίς αλλά υπήρχαν αρκετά πράγματα που χρειαζόταν να προλάβει πριν πάει το βράδυ στους Νέους Επιβάτες. Από τον Σείριο που σταμάτησε να πάρει καφέ τηλεφώνησε στη γραμματέα της Νίνας και της ζήτησε να ενημερώσει τη γυναίκα του ότι έπρεπε εκείνη να πάρει το παιδιά απ την Έλλη το απόγευμα λόγω έκτακτης ηχογράφησης. ‘ ‘Το κινητό θα το έχω κλειστό όσο είμαι στο στούντιο, πείτε της ότι θα την καλέσω εγώ μόλις μπορέσω’ ’ άκουσε

τον εαυτό του να λείπει κλείνοντας το τηλέφωνο. Μπαίνοντας στο αυτοκίνητο σκέφτηκε ξανά μήπως ήταν καλύτερα να ερχόταν και η Νίνα στη Θεσσαλονίκη. ‘‘Με τη Νίνα τελείωσε το μαζί...’’ μουρμούρισε σιγανά βάζοντας μπρος τη μηχανή. Άρχισε να σκέφτεται εκείνο το μπαρ στους Νέους Επιβάτες. Είχε κάνει ένα πάρτι εκεί πριν χρόνια. Θυμόταν τη θέα του κόλπου, ότι κάπου μακριά έβρεχε, οι αστραπές πέφταν στα φώτα του λιμανιού και η Θεσσαλονίκη φαινόταν σα οφθαλμαπάτη στο βάθος του ορίζοντα. Έβαλε δυνατή μουσική και συνέχισε να οδηγεί με σταθερή ταχύτητα. Είχε πολύ χρόνο διαθέσιμο ως τις 9. Περισσότερο απ' όσο χρειαζόταν.

9

Τανγκό

- Γιατί πάμε με τη μηχανή;
- Γιατί θα χρειαστεί να φύγω γρήγορα όταν τελειώσουμε και να πάρω το αμάξι από κει που το αφήσαμε για να βγω απ ευθείας Εγνατία.
- Φοβάσαι ότι θα μας ακολουθήσει;
- Εμένα όχι αλλά εσένα δε θα σ αφήσει να φύγεις μαζί μου.
- Θέλω να κατέβουμε απ τα κάστρα, να κάνουμε βόλτα στο κέντρο και μετά να βγούμε στην Περαία. Ποιος ξέρει μπορεί να είναι και η τελευταία φορά που βλέπω την πόλη.
- Δε γίνεται να γυρίσουμε όλη την πόλη στην απογευματινή κίνηση με τη μηχανή...θα πάμε από περιφερειακό...πιες τον καφέ σου, σε κάνα μισάωρο ξεκινάμε...μη δραματοποιείς τα πράγματα..αν το θες θα την ξαναδείς τη Θεσσαλονίκη

Της χαμογέλασε και γύρισε και αυτός προς τη θέα απ την ανοιχτή μπαλκονόπορτα. Μικρά και μεγάλα φώτα στο βάθος και η θάλασσα σκοτεινή αλλά κυρίαρχη. Το σπίτι στην Άνω Πόλη ήταν ενός παλιού φίλου. Πολύ παλιού για να τον ξέρει ο Κώστας. Τους συνάντησε στο λιμάνι, τους άφησε τη μηχανή και τα κλειδιά του σπιτιού και έφυγε. Πέρασαν όλο το απόγευμα στο σπίτι μιλώντας για το βράδυ, για το πριν. Το μετά απ αυτό.

- Σκέψου ξανά να ρθεις μαζί μου στην Ιταλία. Όχι αμέσως αλλά σύντομα. Χρήματα έχω για αρχή και φίλοι μπορούν να με βοηθήσουν εκεί. Δεν έχει να χάσεις τίποτα. Έλα για ένα μήνα και αν δεις ότι μπορείς να μείνεις, μένεις. Στην Αθήνα δεν έχεις τίποτα να σε κρατάει.
- Τα πράγματα με τη δουλειά δεν είναι καλά και στην ηλικία μου φοβάμαι ότι μια αλλαγή θα σημάνει οριστική ανεργία. Φοβάμαι να διακινδυνεύσω αλλά σ ευχαριστώ για την πρόταση.
- Νομίζω ότι αργά ή γρήγορα θα αναγκαστείς να φύγεις...
- Τι εννοείς;
- Τίποτα... για την ώρα έχει το στο πίσω μέρος του μυαλού σου ότι υπάρχει και αυτό το σενάριο...έτοιμη να ξεκινήσουμε;
- Πάμε..

Έκλεισαν το σπίτι, ανέβηκαν στη μηχανή κι ένωσε το μυαλό της να αδειάζει από κάθε σκέψη. Φτάσαν γρήγορα και πάρκαραν σχετικά κοντά στο μαγαζί. Πριν μπουν την άφησε να προπορευτεί και να μπει μόνη της. Πήγε και έκατσε σ ένα πάγκο που είχε θέα στη θάλασσα χωρίς να κοιτά τριγύρω. Παρήγγειλε ένα ουίσκι σκέτο και άρχισε να το πίνει, εστιάζοντας το βλέμμα στο βάθος του κόλπου. Μετά από λίγο ένωσε ένα σφίξιμο στον ώμο της.

- Τι παλαβομάρες είναι αυτές; Εξαφανίζεσαι και στέλνεις μηνύματα να σε βρω στη

Σαλονίκη..Ψυψίστηκες τελείως...Έχω τη γυναίκα μου, φλίπαρες και συ Ηρώ;

- Και γω χαίρομαι που σε βλέπω Κώστα...χαίρομαι τόσο που επιτέλους θα μπορέσω να σε ρωτήσω γιατί με παίρνεις τα βράδια τηλέφωνο, γιατί μου αφήνεις δυσοίωνους στίχους κάτω απ την πόρτα...
- Έχεις πιει; Μεσ το μυαλουδάκι σου ετοιμάσες αυτό το άρλεκιν για να μου πεις ότι σου κατεβαίνει; Οκ έχεις ζοριστεί πολύ απ τα σκατά που αντιμετωπίζεις κάθε μέρα και η γυναίκα μου προφανώς σε τάραξε...θα τελειώσεις το ποτό σου και θα πάμε για φαγητό. Θα σε αφήσω στο ξενοδοχείο σου, υποθέτω ότι έκλεισες κάπου να μείνεις, αν όχι θα μείνεις μαζί μου στο σπίτι και το πρωί θα γυρίσουμε Αθήνα. Η Νίνα δεν ξέρει ότι είμαι εδώ μαζί σου και δε χρειάζεται να το μάθει. Πριν αρχίσει νέος γύρος παράνοιας σου λέω ότι με τη Νίνα έχω τελειώσει και άμεσα θα ξεκινήσει διαδικασία συναινετικού διαζυγίου. Οπότε δεν έχεις να φοβάσαι ότι η γυναίκα μου θα σου φορτώσει ότι της κατέβει στο κεφάλι πλέον...
- Πήρες φόρα κύριε καλλιτέχνη...παρακολουθείς τις κινήσεις μου και το τηλέφωνό μου...γιατί; Μόνο αυτό πες μου
- Καλά αν δεν ταιριάζατε δε θα συμπεθεριάζατε με τη Νίνα...παραληρείς αλλά δε θυμώνω γιατί έχεις συσσωρεύσει πολλά απ το παρελθόν..και δε μιλήσαμε και ποτέ όλα αυτά τα χρόνια.... Που θέλεις να πάμε για φαγητό;
- Κώστα μη το κάνεις έτσι...μίλα μου...
- Μωρό μου τι να σου; Έχουμε πολλά χρόνια να βρεθούμε οι δυο μας πόσο μάλλον να μιλήσουμε...οι ζωές μας έχουν αλλάξει αλλά η γυναίκα μου μάλλον νιώθει ότι την απειλούν φαντάσματα. Λυπάμαι για το χθεσινό επεισόδιο, λύθηκε η παρεξήγηση και αυτό ήταν και η αρχή του τέλους για μένα και τη Νίνα. Εσύ δε φταις όπως δεν έφταιξες για τίποτα όλα αυτά τα χρόνια...Δεν αξίζει να φτιάχνεις συνωμοσίες απ τη δυστυχία της Νίνας...Δεν παρακολουθώ το τηλέφωνό σου, πριν καιρό που σε πήρα βράδυ και σουμίλησα έντονα, με είχε πάρει στο καπάκι μετά τη συνουσία η γυναίκα μου να με ρωτήσει γιατί σε είχα πάρει τηλέφωνο...Γιατί της έλεγες ότι σου τηλεφωνώ; Για μένα ήταν πάντα ανακούφιση όταν έγραφα ένα κομμάτι και μπορούσα να μιλήσω σε κάποιον γιαυτό που μου βγαίνει...
- Ήθελα απόψε να μου μιλήσεις ανοιχτά, το είχα ανάγκη. Ξέρω ότι τσέκαρες τις κινήσεις μου επειδή μου το είπε ο Ηλίας, δεν το φαντάστηκα.
- ...α έτσι ...υποθέτω έχει έρθει και αυτός μαζί σου και κρύβεται σε καμιά γωνιά; Τι μπορεί να φοβάσαι τόσο ώστε να δώσεις βάση σ έναν άνθρωπο που έχει εξαφανιστεί 10 χρόνια επειδή εμείς του φορτώσαμε κάτι που δεν έκανε; Έτσι δεν είναι Ηρώ; Ο Ηλίας δεν πούσαρε ηρώινη... ή μήπως ούτε αυτό είναι έτσι;
- Το θέμα όμως τελικά δεν ήταν η ηρώινη, δεν ήταν ότι έφυγες για να ξεπλύνεις χρήμα και ήρθε η αφελής ακτιβίστρια φίλη μου να σου προσφέρει βιτρίνα και σωσίβιο φέρνοντάς σε πίσω, το θέμα δεν είναι ότι τόσα χρόνια έχω μηδέν παρτίδες μαζί σου εκτός από μια τυπική συναναστροφή. Δεν είναι ούτε το χαμένο παζλ της Νίνας που αντί να παρακολουθεί τους λογαριασμούς σου και να ξαναδεί την παλιά δικογραφία του αρχείο φαντασιώνει ότι εγώ και εσύ είμαστε ζευγάρι στο κρεβάτι και το νταραβέρι της παραμύθας. Το θέμα είναι ότι παρά την απόσταση με παρατηρείς σαν το έντομο κάτω απ το μικροσκόπιο. Μη μου λες εμένα για φόβο λοιπόν...
- Γιατί με έφερες εδώ απόψε;
- Γιατί θέλω να το τελειώσουμε μαζί, εν ειρήνη. Πες με τρελή σε προκλιμακτήριο που φαντασιώνει ρομαντικές συναντήσεις στη θάλασσα. Μπορεί και να μην πέσεις και πολύ έξω. Δεν έχει άλλωστε σημασία. Θέλω να σταματήσεις να με παρακολουθείς.

- Μωρό μου κοίταξε με λίγο. Δεν σε παρακολουθώ. Έβαλα τον Ηλία να τσεκάρει τα δρομολόγια σου για τη δική σου ασφάλεια. Δεν πουλάω ηρώνη, όχι πια τουλάχιστον. Όταν πούλαγα το ξερες αλλά δε φαινόταν να σ'ενοχλεί. Και να τα γράφεις σε μαγνητόφωνο όλα που σου λέω δε δίνω μια. Έχουν περάσει πολλά χρόνια και ήξερες καλά τι γινόταν. Όχι ότι ποτέ δημιούργησες το παραμικρό πρόβλημα...Η αθόρυβη Ηρώ.....Έχω ρίξει πολλά χρήματα σε ένα δυο μαγαζιά και ένα στούντιο στην Ξάνθη. Δεν είναι καιρός για αναταράξεις και η γυναίκα μου χρησιμοποιεί ένα πρώην μπάτσο για διάφορα ποινικά που αναλαμβάνει αλλά πριν λίγο καιρό μου σφυρίξανε ότι τσεκάρει πράγματα για μένα...Ξέροντας την παράνοια της Νίνας ήταν αναμενόμενο να φτάσει και σε σένα, οπότε μόλις έμαθα ότι κάνει ερωτήσεις για σένα από δω και από κει, άρχισα να μαθαίνω τα καθημερινά σου δρομολόγια ώστε αν σε πλησίαζε να το σταμάταγα. Τυχαία, περνώντας κάποια πρωινά απ το σπίτι σου όπου σε έβλεπα να παίρνεις το τρόλευ και να φτάνεις κέντρο, έπεσα πάνω στον Ηλία. Τα υπόλοιπα τα ξέρεις, ή θα πρεπε.
- Δεν καταλαβαίνω...η Νίνα να τσεκάρει εμένα...εσύ κάτω απ το σπίτι μου...
- Ας κλείσουμε τη συζήτηση εδώ και ας μην ξαναμιλήσουμε ποτέ για όλα αυτά. Πάμε να φάμε και μετά πάμε στο μαγαζί ενός φίλου να τζαμάρουμε ξεχασμένα κομμάτια. Αύριο γυρνάμε Αθήνα όπου ο καθένας θα μπει στον μικρόκοσμό του και όλα αυτά δε θα χουν συμβεί ποτέ...
- Κώστα φεύγοντας από δω απόψε θα φύγω με τον Ηλία, θα επιστρέψω σε λίγες μέρες Αθήνα και μετά ενδεχεται να φύγω για ένα διάστημα. Ούτε ο Ηλίας ούτε εσύ έχετε να φοβάστε τίποτα από μένα και ούτε μεταξύ σας υπάρχει εκκρεμότητα.
- Ηρώ έχεις σαλτάρει; Τον ξέρεις τον Ηλία; Τον εμπιστεύεσαι;
- Εσύ μ εμπιστεύεσαι;
- Θέλω να είσαι καλά και σε χρειάζομαι κοντά μου..

Ο Ηλίας πλησίασε με αργά βήματα τις δύο φιγούρες που μιλούσαν σκυμμένα στον ακριανό πάγκο. Σκέφτηκε να γυρίσει να φύγει, να τους αφήσει πίσω του, αν ξεκίναγε αμέσως θα μπορούσε να βρίσκεται στην Κωνσταντινούπολη νωρίς το πρωί και από κει θα έπαιρνε πτήση για τη Ρώμη λίγες μέρες μετά. Συνέχισε να πλησιάζει μέχρι που τους είδε να τον κοιτούν. Άρχισε να μιλά χαμηλόφωνα κοιτάζοντας προς τη θάλασσα.

- Ο Ηλίας Κροκ βρέθηκε και ζητά την άδεια του κοινού να αποχωρήσει από τη σκηνή. Η γυναίκα σου θα χει αρχίσει να σε ψάχνει και η Ηρώ θα πρέπει σε λίγες μέρες να επιστρέψει στη δουλειά της. Ή γυρνάτε απόψε και οι δύο στο κλουβί σας ξεχνώντας ότι με είδατε ποτέ ή την αφήνεις να ρθει μαζί μου στη Ρώμη να κάνει μια νέα αρχή. Τα δικά της ίχνη δε θα χαθούν, για μένα θα πέσει η αυλαία αυτή τη φορά οριστικά. Μην αρχίσεις τα θεατρικά γιατί είμαι μαζί της απόψε και τα ρέστα. Ξέρεις πως πάει.
- Να κάνετε τι μαζί στην Ιταλία; Φοβάσαι ότι θα σε ψάξω και θες κάποιον μαζί σου σαν εγγύηση της δικής σου ασφάλειας;
- Να φοβηθώ τι; Δεν υπάρχω εδώ και 10 χρόνια...
- Στο πα απ την πρώτη στιγμή που σε είδα στο καφέ, δε σε ψάχνω και δεν υπάρχει λόγος να σε ξαναδώ.
- Κάπου εδώ η συζήτηση λήγει. Ηρώ θα ρθεις μαζί;
- Άστο Ηλία, θα μείνω με τον Κώστα απόψε και το πρωί θα γυρίσω Αθήνα. Να χεις καλό ταξίδι. Σ ευχαριστώ από καρδιάς για όλα.

Γύρισε και την κοίταξε με ένα σφιγμένο χαμόγελο. Έκανε να της αγγίξει το μάγουλο αλλά σταμάτησε. Το βλέμμα του πήγε στον Κώστα και έκανε μια κοφτή χειρονομία θεατρικής υπόκλισης.

Άρχισε να περπατά με σταθερό βήμα και μετά από λίγο έβαλε μπρος τη μηχανή και πήρε το δρόμο για την πόλη και το λιμάνι που είχε αφήσει το αυτοκίνητο. Μετά από λίγη ώρα βγήκε στην Ασπροβάλτα με κατεύθυνση προς Καβάλα. Υπολόγιζε ότι ξημερώματα θα ήταν στην Κωνσταντινούπολη. Η Ηρώ ακολούθησε τον Κώστα στο αμάξι. Ήταν σιωπηλή σε όλο το μέρος της διαδρομής προς το κέντρο της Θεσσαλονίκης. Μπήκαν στο πάρκινγκ στις αποθήκες του λιμανιού. Την ώρα που ο Κώστας έκανε όπισθεν για να ευθυγραμμίσει το όχημα εκείνη έπεσε πάνω στο τιμόνι στέλνοντας το αυτοκίνητο μετωπικά στον τοίχο ενός μπροστινού κτίριο. Τελευταίο πράγμα που σκέφτηκε ήταν η ευχή να μην ανοίξει ο αερόσακος.

Αποστόλου Μαρίνα

~ http://logotexnikesanafores.blogspot.gr/2015/06/blog-post_25.html ~

Το γιατί τους

*Ρωτάς γιατί αλήθεια τόση μαυρίλα,
τόσος γκρίζος ουρανός.*

*Ρωτάς γιατί οι στίχοι στάζουν μαύρο αίμα
γιατί το χαρτί τους ποτέ δεν ξεράθηκε από τα δάκρυα
κι ας έχουν παρέλθει τόσα χρόνια.*

*Μα... κοίτα καλά! Πάρε αν μπορείς στα χέρια σου τη μηχανή του χρόνου
και ταξίδεψε πίσω εκεί, αν τολμάς.*

*Πόλεμος και πάλι πόλεμος και μετά εκστρατεία
κι Ιδιώνυμο και Μεγάλη Ιδέα και νεκροί
και φαντάροι που νιάτα ούτε είδαν ούτε χάρηκαν.*

*Και φυματίωση και σύφιλη και μίσος και πείνα και συνωμοσίες και καταδίωξη των
εργαζομένων. Και δυσμενείς μεταθέσεις.*

Φρονήματα, ρουφιάνοι και κοινωνική κατακραυγή.

Διχόνοια, βενιζελικοί και βασιλικοί. Δικτατορία, εξορία.

*Ανελευθερία, αμορφωσιά και λογική καμιά κι η φύστα τριάντα πόντους πάνω απ' το
χώμα. Κι ανισότητα.*

Πρόσφυγες-δούλοι, ζητιάνοι και πόρνες και το μεροκάματο ακόμα πιο λίγο.

Κι εκμετάλλευση και θάνατος, πολύς θάνατος, πρόωρος κι άδικος.

Κι οι κυβερνήσεις βραχύβιες κι η τρίχα τριχιά κι οι δρόμοι δύσβατοι.

Δες λοιπόν το γιατί, βρες την εξήγηση, κατάλαβε γιατί

δε στέγνωσε ποτέ το μελάνι τους!

Μαριάνθη Πλειώνη

~ <http://tovivlio.net/> ~

Γλαυκή παραμυθία

Το καλοκαίρι άρχιζε νωρίς, όταν ήμαστε παιδιά, σχεδόν από τη στιγμή που μεγάλωναν οι μέρες. Η νύχτα που ερχόταν όλο και πιο αργά, μας έδινε τη χαρά να παίζουμε ώρες πολλές στη γειτονιά και να ξεφωνίζουμε ατελείωτα. Επίσημα όμως το υποδεχόμασταν όταν έκλειναν τα σχολεία. Νωρίς το απόγευμα ξεκινούσαμε με τα πεντόβολα, συνεχίζαμε με κεραμιδάκια και αγώνες δρόμου και για το τέλος αφήναμε την αμπάριζα και το κρυφτό με τενεκάκι. Τα μεγαλύτερα αγόρια αντί για κρυφτό προτιμούσαν τη μακριά γαϊδούρα που για μας τους μικρότερους ήταν απαγορευμένη, για να μη σπάσουμε τη μέση μας.

Ήταν Ιούνιος του 1974 όταν στη γειτονιά μας ήρθε ο εγγονός της κυρα - Λένης , που έμενε χρόνια δίπλα μας με την κόρη της την Ευγενία , ο Γλαύκος από την Κερύνεια της Κύπρου. Είχε τελειώσει και κείνος όπως κι εγώ την Τρίτη Δημοτικού, συνότζιαιρος* με σένα, έλεγε η γιαγιά του. Ήταν ένα λιγνό, μελαχρινό παιδί, με σγουρά, πυκνά μαλλιά, μαύρα αεικίνητα μάτια, που με πλησίασε δειλά για να γίνουμε φίλοι.

«Ξέρεις πεντόβολα; τον ρώτησα μετά τις συστάσεις της γιαγιάς του, δείχνοντας του τα πέντε άσπρα πετραδάκια που κρατούσα στο χέρι μου.»

«Ξέρω πως...» απάντησε διστακτικά κι από εκείνη τη στιγμή γίναμε φίλοι. Κατάλαβα πως δεν ήξερε και ντράπηκε να το πει έτσι όπως τον κοιτούσαμε όλοι ερευνητικά. Όσο θάρρος κι αν είχε το 'χασε κάτω από τόσα αγορίστικα βλέμματα που σταμάτησαν το παιχνίδι για χάρη του.

Ο Γλαύκος έμαθε πεντόβολα και μάλιστα τόσο καλά που οι υπόλοιποι μάλωναν μεταξú τους για να τον έχουν στην ομάδα τους. «Ο Αρρής είναι τυχερός ,» φώναζε απ' το παράθυρο η γιαγιά του, μη τυχόν τον αποδιώχναμε επειδή ήταν καινούριος στη γειτονιά. «Γιατί σε λέει Αρρή η γιαγιά σου;» τον ρώτησα ένα απόγευμα που πήγα να τον πάρω απ ' το σπίτι του για να πάμε για μπάλα.

«Είναι το χαϊδευτικό μου» , απάντησε χωρίς πολλά λόγια και συνεχίσαμε το δρόμο μας, μιλώντας για τις ομάδες που θα κάναμε στο γήπεδο.

Η παρέα μας, έδεσε με τον καιρό και γίναμε αχώριστοι. Ο Ιούλιος ήρθε με ζέστη και υγρασία αλλά το μαρμάρινο πεζούλι που μαζεψόμαστε τ' απογεύματα, κρατούσε λίγη δροσιά και στα ιδρωμένα δάχτυλά μας κυλούσαν πιο εύκολα τα πέντε στρογγυλά βότσαλα, που μας έφερε για να μας κάνει έκπληξη η Ευγενία, από κάποια κοντινή

παραλία.

Γυρίζαμε με το παγωτό στο χέρι εκείνο το πρωί, πηγαίνοντας να κυλιστούμε στο πεζούλι με τη βανίλια στο χέρι και να παραβγούμε, ποιος θα καταφέρει να την τελειώσει τελευταίος, χωρίς να στάξει στα χέρια του, όταν ακούσαμε τα ραδιόφωνα να παίζουν εμβατήρια και τον εθνικό μας ύμνο. Λίγα λεπτά πριν ο Γλαύκος μου μιλούσε για το σπίτι του στην Κερύνεια, δίπλα στη θάλασσα, κάτω από το βουνό του Πενταδάχτυλου. Για το ξωκλήσι της Παναγιάς της Γλυκιώτισσας που το 'χτισε ένας πρωτομάστορας, κουβαλώντας κάθε βράδυ μετά τον κάματο της μέρας κι από μια πέτρα. Μου εξιστορούσε ακόμη για την ανακάλυψη του αρχαίου караβιού της Κερύνειας με τους αμφορείς, που βρέθηκε τη μέρα που γεννήθηκε. Ήταν 20 Νοεμβρίου του 1965, όταν ένας δύτης, ο Αντρέας Καριόλου, που οι Κερυνειώτες φώναζαν χαϊδευτικά «Αρρή», έφερε στο φως πλήθος αρχαίων θησαυρών. «Μα... Αρρή σε φωνάζει η γιαγιά σου,» του είπα και η απάντηση ήρθε αβίαστα: « Αφού γεννήθηκα τη μέρα εκείνη με το καράβι», μου είπε γελώντας δυνατά.

«Να μεγαλώσουμε λίγο, να σ' αφήνουν οι δικοί σου και θα έρθεις καλοκαίρι στην Κερύνεια. Θα πηγαίνουμε για μπάνιο στο Καραβοστάσι με τα πράσινα νερά», έλεγε καθώς ανοίγαμε το ψυγείο στο μαγαζάκι της γειτονιάς, για να διαλέξουμε παγωτό ξυλάκι. «Να πούμε σε τρία χρόνια που θα πάμε στο γυμνάσιο;» «Να το πούμε...» και κλείσαμε ο ένας στον άλλο το μάτι για να σιγουρέψουμε τη συμφωνία. Ήταν πολύ χαρούμενος εκείνη την ημέρα ο φίλος μου, γιατί η θεία του η Ευγενία, η Φκενού,* όπως την έλεγε, του είχε δώσει χαρτζιλίκι και το απόγευμα θα παίρναμε και δεύτερο παγωτό κερασμένο από εκείνη.

Στρίβαμε στο στενό για να βρεθούμε με τους υπόλοιπους της παρέας και βρήκαμε τη γειτονιά ανάστατη. Πολλοί έτρεχαν αλαφιασμένοι στο διπλανό παντοπωλείο, κουβαλώντας τρόφιμα με βλέμμα τρομαγμένο , πανικός και σούσουρο, λόγια σκόρπια, λέξεις σε μας πρωτάκουστες -πραξικόπημα , Αττίλας- και δύο τόσο κοφτερές σαν κομμάτι από γυαλί που σπάει... Κύπρος, πόλεμος...

Η κυρα- Λένη στην εξώπορτα, με μάτια δακρυσμένα, μόλις μας είδε έτρεξε κοντά μας και πήρε το Γλαύκο από το χέρι τραβώντας τον, χωρίς να πει κουβέντα. Του χάιδεψε στοργικά τα μαλλιά, κλείνοντας απότομα την πόρτα πίσω της. Σαστισμένος απόμεινα να κοιτάζω στην αυλή, όταν μια φιγούρα γυναικεία, πέρασε σαν αστραπή μπροστά μου

φωνάζοντας: «μάννα, Γλαύκο». Ήταν η Ευγενία, η Φκενού, που το πρωί έτρεχε να προλάβει βιαστικά, το λεωφορείο για τη δουλειά της.

Το καλοκαίρι άλλαξε χρώμα εκείνο το πρωί του Ιουλίου και μαζί του άλλαξε κι ο Γλαύκος. Ήταν σκεφτικός, λυπημένος και δεν έβγαινε έξω τα πρωινά. Θαρρείς πως σ' ένα απόγευμα έχασε την ξενοιασιά και την παιδικότητά του. Το βλέμμα του σκοτείνιασε, έμοιαζε ξαφνικά μεγάλος. Προτιμούσε ν' ακούει ραδιόφωνο και να τρέχει με τη γιαγιά του δίπλα στο μπακάλικο, κάθε φορά που τη φώναζαν στο τηλέφωνο. Εγώ το πήρα προσωπικά και στεναχωρήθηκα που ο φίλος μου με απέφευγε. Έτσι νόμιζα μιας και αδυνατούσα να καταλάβω την αγωνία του, ως τη στιγμή που άκουσα πως η μητέρα του έψαχνε τρόπο να έρθει στην Ελλάδα κι ο πατέρας του είχε χαρακτηριστεί αγνοούμενος.

Ο Σεπτέμβρης ήρθε πιο νωρίς, σα να ανταποκρίθηκε σε ένα αόρατο κάλεσμα, με την ελπίδα να δώσει λύση στα γεγονότα που μας συντάραξαν. Τα σχολεία ξεκίνησαν και με το Γλαύκο βρεθήκαμε όχι μόνο στην ίδια τάξη, αλλά και στο ίδιο θρανίο, μετά από επιθυμία και της γιαγιάς του για να τον βοηθήσει στην προσαρμογή.

Η δασκάλα μας, με έκδηλη αμηχανία, τον σύστησε στα υπόλοιπα παιδιά λέγοντας πως είναι από τη «μαρτυρική μας μεγαλόνησο την Κύπρο, που δοκιμάζεται αυτό τον καιρό». Ο Γλαύκος κατέβασε το κεφάλι κι έγειρε τους ώμους, σαν να σήκωνε εκείνη τη στιγμή το βάρος ολόκληρου του νησιού, στις παιδικές του πλάτες.

Η μητέρα του κατάφερε να έρθει τον επόμενο μήνα και η κυρα- Λένη μη μπορώντας να κρύψει τη χαρά της, έφτιαξε σιουσιούκο*, ένα κυπριακό γλυκό από αμύγδαλα βουτηγμένα σε μουσταλευριά ζεστή που πήζει και γίνεται σαν σουτζούκι, για το καλωσόρισμα. Ο πατέρας του άφαντος...

Τα παιχνίδια λιγόστεψαν στη γειτονιά, οι μέρες μικρυναν, τα παιδιά με τα μαθήματα και οι μεγάλοι με τις έννοιες τους, ανταμώνσαμε το φθινόπωρο.

Τα πέντε βότσαλα της Φκενούς, μπήκαν σ' ένα γυάλινο βάζο και στόλισαν το μικρό τραπεζάκι που είχα για γραφείο, δίπλα στα βιβλία μου. Από τότε μέχρι σήμερα έχω δεκάδες βαζάκια με βότσαλα από τις παραλίες που επισκέπτομαι τα καλοκαίρια.

Διάφορα χρώματα και μεγέθη, τοποθετημένα στη σειρά, πάντα πέντε στον αριθμό.

Τα χρόνια πέρασαν και η ζωή, μας έβαλε στα δικά της μονοπάτια. Δεν χαθήκαμε όμως μεταξύ μας, όσα γεγονότα κι αν μεσολάβησαν. Αντίθετα επικοινωνούσαμε τακτικά με αλληλογραφία και σπανιότερα με το τηλέφωνο.

Το πρώτο γράμμα που έστειλα στο Γλαύκο, είχε μέσα και μια φωτογραφία με πέντε

βότσαλα ολόλευκα και τη σημείωση: «πεντόβολα από την παραλία του Μύρτου στην Κεφαλονιά». Η αφιέρωση έγραφε: «Ο πελλός* σου φίλος, Αντρέας».

Η απάντηση, μετά από καιρό, ήρθε με μια φωτογραφία επίσης, από το Μαραντί, μια περιοχή στο Νίγηρα, με υποσιτισμένα παιδιά, όπου ο Γλαύκος με την άσπρη του ποδιά, πρόσφερε βοήθεια στις γης τους λαβωμένους. Η επόμενη ήταν από την Ουγκάντα, μέσα σ' ένα καταυλισμό όπου ξυπόλητα παιδιά και εξαντλημένοι άντρες και γυναίκες μαστίζονταν από ελονοσία και λοιμώξεις. Ετούτη έγραφε στο πίσω μέρος της: «Περισσότερο πρόσφυγας κι άλλο τόσο πελλός, ο φίλος σου, Αρής». Ακολούθησαν κι άλλες πολλές από τη Ζάμπια, το Κονγκό, την Αιθιοπία, την Παλαιστίνη. Η διαδρομή της φιλίας και της ζωής μας μέσα από αναμνήσεις, φωτογραφίες και ερωτήσεις που δεν έγιναν, ίσως γιατί οι απαντήσεις θα ήταν οδυνηρές και για τους δυο μας. Η πληγή της προσφυγιάς ποτέ δε γιατρεύτηκε στην ψυχή του. Σε κάθε παιδί που υποφέρει, βλέπει τον εαυτό του και γυρίζει τον κόσμο όλο για καλύψει τις πληγές με χαμόγελα. Μα είναι ατελείωτες...

Το ταξίδι στην Κερύνεια έμεινε εικόνα δίχως χρώματα, τα πράσινα νερά στο Καραβοστάσι δεν μας δρόσισαν και τ' άσπρα του βότσαλα δε ζέσταναν τα χέρια μας. Μια ελπίδα αμυδρή στη ματιά του, αναζητά διέξοδο σε κάθε σπιθαμή χώματος που το ποτίζει ανθρώπινη ανάγκη. Αναζητά την πατρίδα του, το σπίτι του, τις γωνιές της γειτονιάς του. Μα το ξένο χώμα είναι τόσο διψασμένο, τόσο αχόρταγο κι ο κουρνιαχτός του σαρώνει και σκορπά ό,τι βρεθεί στο πέρασμά του. Μέσα στη σκόνη του παρέσυρε μνήμες, μυρωδιές, πρόσωπα, συναισθήματα, χαρές, ζωές που έμειναν μισές κι άλλες που έσβησαν.

Κανείς δε γύρισε στην Κερύνεια, ούτε και στα όνειρά του. Η προσπάθεια να ενωθούν τα κομμάτια της και να τη ζωντανέψουν, έστω για λίγο, προκάλούσε τόσο πόνο, που έκανε την πραγματικότητα να μοιάζει με χάδι. «Πικρό νερό θα βγάζει το πηγάδι μας,» μονολογούσε η γιαγιά του, ως την τελευταία της στιγμή, όταν η νοσταλγία θάμπωνε τα μάτια της. «Πικρό νερό κι η δίψα τους να μη σβήνει, όπως δεν έσβησε η δική μας», σκόρπιζε λόγια στον αέρα πιστεύοντας πως θα φτάσουν ως τη μικρή της αυλή, στο νησί της.

Ποτέ δε μίλησα στο φίλο μου για όλα αυτά. Οι κουβέντες μας περιστρέφονταν γύρω από τους καινούριους τόπους που γνώριζε, τις συνήθειες, τον πολιτισμό τους και

κανένας από τους δύο δε γύριζε στα περασμένα. Ήταν μια συμφωνία μυστική ανάμεσά μας ,που δίχως να τη σφραγίσουμε με λόγια είχαμε σιωπηρά δεχτεί.

Ξέρω πως, αν του ζητούσα να μου πει, θα μου απαντούσε μ' εκείνο το βλέμμα του Ιούνη, τότε που ήμαστε παιδιά, πως γι' αυτόν είναι παρηγοριά όλο ετούτο το ταξίδι, στου κόσμου τις ματωμένες γωνιές. «Η φωτεινή μου παρηγοριά φίλε μου», θα έλεγε χωρίς δισταγμό. Αν είχα τη δύναμη να του δείξω τα άδεια μου χέρια, αν μπορούσα να νικήσω τον κόμπο που μ' έπνιγε στο λαιμό, θα του έκανα την ίδια ερώτηση, μολοντί οι λέξεις της παιδικής μας στιχομυθίας, τώρα είχαν αποκτήσει διαφορετικό νόημα.

«Ξέρεις πεντόβολα;» «Ξέρω... πως.»

Γλαυκή παραμυθία: φωτεινή παρηγοριά.

Συνότζιαιρος: συνομήλικος.

Σουσιούκος: παραδοσιακό κυπριακό γλυκό.

Πελλός: τρελός.

Φκενού: Ευγενία.

Βλάχος Ιωάννης

Η μπαλαρίνα κι ο στρατιώτης

Κάθε πρωί η μικρή Νατάσα έπαιρνε το μαγικό κουτί, το έστηνε με προσοχή πάνω στο κρεβατάκι της και το άνοιγε με μάτια διάπλατα από ανυπομονησία.

Τότε αναλάμβανα να την κάνω να χαμογελάσει, να ταξιδέψει μέσα από το πάντα άρτιο χορό μου, συνοδευόμενο από τις υπέροχες νότες. Πάντα ακούραστη πραγματοποιούσα την παράσταση μου και ένιωθα μια μικρή θεά, η θεά Όλγα, καθώς πίστευα ότι είμαι μοναδική και τόσο ικανή να προκαλέσω την ευτυχία στην αθάνατη καρδιά της Νατάσας.

Έτσι κυλούσαν οι μέρες μου με την Νατάσα, είχα αρχίσει να βαριέμαι τις πρωινές καθημερινές παραστάσεις μέχρι που χτες συνέβηκε κάτι πρωτόγνωρο. Άκουσα τη μικρή γυρνώντας από το σχολείο να λέει στη μητέρα της, πως της έκανε δώρο ο Γιωργάκης ένα στρατιώτη. Δεν κατάλαβα πολλά γιατί ήμουν κλεισμένη στο κουτί μου, μα σήμερα την ώρα που έκανα τις τέλειες κυκλικές πιρουέτες μου, τον είδα απέναντι στο γραφειάκι της Νατάσας να στέκεται αμήχανος κι αμέριμνος να με κοιτά!!!

Διέκρινα κάτι μαγικό στα καλό-σχηματισμένα μάτια του, πρόσεξα πως φορούσε μια κόκκινη στολή με μπλε ρίγες και καλογουαλισμένα μαύρα άρβυλα. Τα μικρά άσπρα κουμπιά του χιτωνίου έδειχναν πως ο στρατιώτης ήταν επιμελής και λάτρης της καθαριότητας. Παρατήρησα το κρεμασμένο όπλο στην πλάτη του. Στην αρχή ένιωσα ένα ρίγος να με διαπερνά αν και κατάφερα να μην επηρεαστεί ο όμορφος χορός μου. Μετά σκέφτηκα πως ως στρατιώτης έπρεπε να κουβαλάει μαζί του το όπλο όπως εγώ φορούσα το υπέροχο πλίσέ φουστάνι με το ολόλευκο κορμάκι από μέσα. Δυστυχώς δεν πρόλαβα να τον αποχαιρετήσω με το βλέμμα μου διότι έληξε ο χρόνος της χορευτικής μου παράστασης.

Το επόμενο πρωί αδημονούσα να ανοιχτεί το κουτί και να ξεκινήσω να δίνω το καλύτερο ρεσιτάλ μου κι έτσι έγινε. Όλη την ώρα που οι νότες καλημέριζαν το δωμάτιο εγώ ζωγράφιζα στον αέρα με το διαμαντένιο μου σώμα. Στιγμή δεν άφησα να περάσει δίχως να βλέπω τον όμορφο στρατιώτη περήφανο απέναντι να με θαυμάζει, νομίζω πως τα βλέφαρα του πετάρισαν λίγο πριν ξανά χαθώ στο σκληρό μαύρο κουτί.

Κάθε πρωί το ίδιο μοτίβο, εγώ καλλονή να λικνίζομαι, να λιώνω ψάχνοντας το βλέμμα του, ενώ εκείνος ολοένα και πιο διαχυτικός, να με κοιτά όσο περνάγανε οι μέρες όλο και πιο προκλητικά. Η καρδιά μου χτύπαγε σαν τρελή, μετρούσα κάθε λεπτό που με χώριζε από την έξοδο μου από το μαύρο κουτί. Έβλεπα το γλυκό μου στρατιώτη να με ποθεί, να λάμπει το πρόσωπο του κάθε φορά που ακούγονταν οι νότες και ξεκινούσα το χορό μου. Όμως ένιωθα τόσο πικραμένη, γιατί να μη μπορώ να ζήσω πλάι του? Αφού ήταν ολοφάνερο πως με ήθελε κι αυτός, το έβλεπα στη ματιά του, έρωτας πλανιόταν στο δωμάτιο σε κάθε μου χορευτική φιγούρα.

Κάθε μέρα που περνούσε ένιωθα να καίγομαι και πιο πολύ, ανατρίχιαζα γιατί

ένιωθα να με χαϊδεύει με τα μάτια του, ήθελα να έρθει να με αρπάξει και να ενώσουμε τα σώματά μας σε έναν ανεπανάληπτο χορό! Μα την ίδια στιγμή ήξερα πως αυτό ήταν ανέφικτο, δε θα ζούσα ποτέ το όνειρο μου. Τι αδικία!!!

Ο ανεκπλήρωτος έρωτας κόντευε να με τρελάνει, νόμιζα πως σε κάποια από τις παραστάσεις μου θα χάσω τα βήματα, θα απογοητεύσω τη μικρή Νατάσα και θα γελάσει κι ο αγαπημένος μου στρατιώτης μαζί μου. Κι εκεί που έκλαιγα κάθε φορά που έκλεινε το κουτί, έγινε κάτι που ούτε το είχα ονειρευτεί. Μια μέρα η Νατάσα άργησε να βγάλει το κουτί κάτω από το κρεβάτι και λίγο πριν ολοκληρώσω το ρεσιτάλ μου η μητέρα της φώναζε από μέσα πως είχαν αργήσει για το σχολείο, τότε η μικρή προσπάθησε να κλείσει το κουτί γρήγορα και να το βάλει στη θέση του. Στην προσπάθεια της αυτή όμως της ξέφυγε από τα χέρια κι έσκασε με δύναμη στο έδαφος...

Ταράχτηκα, όλο το κορμί μου πονούσε..άνοιξα τα μάτια μου και είδα παντού φως, που ήταν το κουτί/? Πρόσεξα το έντρομο βλέμμα της Νατάσας, τότε κατάλαβα, η μικρή πλαστική βάση μου είχε σπάσει, το κουτί μου ήταν λίγα εκατοστά μακριά. Δε πρόλαβα να σκεφτώ τις επιπτώσεις αυτής της ζημιάς μιας κι η μικρή δεν είχε χρόνο, η μάνα της σχεδόν ούρλιαζε, οπότε με γράπωσε και με τοποθέτησε πάνω στο γραφείο.!

Απίστευτο!!! Ήμουν εκεί, πλάι στον πανέμορφο στρατιώτη, επιτέλους θα ζούσαμε όσα με τόσο πάθος φανέρωναν τα βλέμματα μας. Οι καρδιές μας χτυπούσαν δυνατά στους ρυθμούς της γνωστής μελωδίας που συνόδευε το χορό μου.

Έλα γλυκέ μου στρατιώτη να σου μάθω τα βήματα, αγκάλιασε με σφιχτά, ας αρχίσει ο χορός του έρωτα!

Νίκος Φάκος

~ <http://arxigramma.wordpress.com/> ~

Το άσπρο μαύρο

Περιχαρής για την μοναξιά μου άνοιξα το μπουκάλι με την βότκα. Κατέβασα δυο γρήγορες τζούρες για την έναρξη πριν γεμίσω το ποτήρι μου. Κατάλαβα το άρωμα του οινοπνεύματος στα πνευμόνια μου τα οποία είχαν γεμίσει ασφυκτικά με καπνό, στην ατελείωτη μάχη να μην ανοίξω αυτό το μπουκάλι. Μα δεν τα κατάφερα. Ζήτησα από τον εαυτό μου μια δεύτερη ευκαιρία σε επανάληψη, όπως έκανα και δυο μέρες πριν. Το επιστέγασμα της δικαιολογίας που είχα κατά νου, αυτής της ρημάδας δικαιολογίας που με ταλαιπωρεί και ξεγελάω τον εαυτό μου, είναι ότι πάντα πίνω από το ίδιο ποτήρι, χωρίς να το πλένω, για να θυμίζω στον εαυτό μου την δυσωδία του συκωτιού μου, αν κάποιος το ανοίξει. Το ίδιο βρωμάει και το ποτήρι. *Πόσο μου αρέσει να ταλαιπωρώ τον εαυτό μου!* , σκέφτηκα.

Στο δεύτερο γέμισμα σκεφτόμουν ήδη την δουλειά. Ο μεγάλος αφέντης σήμερα με απείλησε ότι μετράω τις τελευταίες μέρες στην εταιρεία. Άραγε να φταίει που δεν φοράω γραβάτα, όπως κάνουν όλοι; Αφού η εταιρεία δεν έχει dresscode, δεν μου έχει ανακοινωθεί από κανέναν ότι πρέπει να φοράω γραβάτα! Τί πρέπει να κάνω για να κρατήσω τα ψίχουλα που με ταΐζουν μακαρονάδα και ρύζι; Φοβάμαι ότι αν με απολύσουν θα χάσω την δυνατότητα να γεμίζω το στομάχι μου με ζυμαρικά και άλλα φτηνά εδέσματα. Τόσο φτηνά, όσο αντέχει η τσέπη μου να πληρώνω τα ζυμαρικά, την βότκα, το ενοίκιο, το φως και τα εισητήρια για την δουλειά.

Ήρθε το τρίτο γέμισμα και με βρήκε να βαστάω το κεφάλι μου πάνω στο τραπέζι με δυσκολία. Δυνάμωσα την τηλεόραση να μου «κρατάει παρέα». Πάλι στο δελτίο των οχτώμιση είχα βρεθεί να κατεβάζω τον κελαρυστό χυμό της μέθης. Ο παρουσιαστής των ειδήσεων φαινόταν να το διασκεδάζει καθώς ανήγγειλε την οικονομική κατάσταση της χώρας με έναν βαρύνων τόνο που θύμιζε κηδεία, ενώ σε ένα ατυχές πλάνο του σκηνοθέτη, προφανώς, πιάστηκε να φτιάχνει την φράτζα του και μια κοπέλα να πουδράρει τα ροζουλά ζυγωματικά του. Χαμογέλασε αμήχανα και συνέχισε την ροή των ειδήσεων. Τα νέα είχαν τέτοια απόχρωση που στο τέλος του δελτίου, είχαν ειδικό σποτάκι με το «ευχαριστο νέο της ημέρας». Ίσως αυτό δεν πουλάει, ενώ η αναγγελία μιας ευχάριστης είδησης να είναι η κοινωνική προσφορά του καναλιού. Πουλάει ο πόνος, η χροιά της οδύνης και του σπαραγμού, η βία, ο θάνατος, η σαπίλα. Ο άνθρωπος (στις μέρες μας;) ικανοποιείται ίσως να ακούει τον συνάνθρωπο να πνεεί τα λούισθια και να διαπιστώνει ότι δεν είναι ο ίδιος παθών, ακόμα. Το τρίτο γέμισμα λοιπόν, μάλλον με ζάλισε, κάνοντάς με να βασανίζω το,

γεμάτο αλκοόλ, μυαλό μου με φιλοσοφικές αναζητήσεις. Έψαχνα μέσα στα μύχια μου να βρω το πως θα συνεχίσω και αυτό το βράδυ, να κάνω κάτι άλλο που θα με απομάκρυνε από την μονότονη καθημερινότητα, από τα επαναλαμβανόμενα τερτίπια της ψυχοσύνθεσής μου, αυτής της καταραμένης ψυχοσύνθεσης που μόνο μια νότα ξέρει να παίζει στο, ίσως, εύηχο όργανο που λέγεται ζωή.

Ξαναγέμισα το ποτήρι και έκλεισα την τηλεόραση. Το βλέμμα μου στάθηκε να κοιτάει το ευθυτενές ποτήρι που έστεκε απαστράπτον μπροστά μου, γεμάτο με το άχρωμο διαφανές υγρό μέσα του. Χλώμισα όταν διαπίστωνα ότι ο ήχος της πόλης βουβαίνει το στόμα μου. Η σειρήνα κάποιου ασθενοφόρου με έκανε να κοιτάω το ποτήρι και να προσπαθώ να φανταστώ το ταβάνι του, αν εγώ ήμουν ο ασθενής που μεταφερόταν εσπευμένα στο πλησιέστερο νοσοκομείο. Τί θα έβλεπα; Αναρωτιώμουν αν θα άκουγα τον παλμογράφο να μου θυμίζει ότι είμαι ακόμη ζωντανός. Που θα πονούσα; Άραγε θα γνώριζα τί με περιμένει στο νοσοκομείο; Ή θα ήμουν στον ονειρικό κόσμο της Αλίκης αφήνοντας τους άλλους να κάνουν τα πάντα για να με επαναφέρουν στην γκρίζα πραγματικότητα της πόλης που μόνο εκείνη γνωρίζει τον τρόπο και τον χρόνο ώστε να μου προσφέρει τα απαραίτητα να ζω; Οι σκέψεις μου είχαν εμπλακεί σε άενους παραλληλισμούς και οι απορίες, μέσα στον ταλαιπωρημένο εγκέφαλό μου, πολλαπλασιάζονταν με ιλιγγιώδεις ρυθμούς. Έπιασα το χέρι μου να ρίχνει μεγάλες ποσότητες υγρού από το ποτήρι στο στόμα μου και να συνεχίζω τις δήθεν εποικοδομητικές μου σκέψεις.

Πήρα ένα κομμάτι χαρτί μπροστά μου, από αυτό που έγραφα τα έσοδα έξοδα για να βγάλω τον μήνα και αποτύπωσα με όσο το δυνατόν κυρτά γράμματα την λέξη ΖΩΗ. Κάθησα με τα χέρια ελεύθερα να ακουμπούν τα γόνατά μου και συλλογίστηκα για τόσο χρόνο όσο χρειαζόταν να ξεκινήσω τις αλληλουχίες των σκέψεών μου. Τί είναι ζωή; Για να υπάρχει ζωή πρέπει να αναπνέουμε. Το τσιγάρο μου είχε σβήσει από ώρα. Την ζωή την βλέπουμε με τις κόγχες των ματιών μας, να περνάει από δίπλα μας και εμείς να μην την αρπάζουμε. Μπούρδες!! Πόσο πάει για να ζήσεις; Πόσα θέλουμε; Για να ζήσουμε πρέπει να φάμε. Πόσο κοστίζει το φαγητό; Μπορούμε να κάνουμε όμορφα πράγματα στην ζωή μας, όπως να ακούμε για παράδειγμα μουσική. Η μουσική γαληνεύει και εξυψώνει. Είναι η ίδια η ζωή αποτυπωμένη σε κύμματα, μόρια στοιχείων που συγκρούονται μεταξύ τους και που βρίσκουν αντίκρουσμα στα κύτταρα του εγκεφάλου μας που είναι υπεύθυνα για την ακοή. Η σωστή σειρά από τα κύμματα αυτά, το μήκος τους για την ακρίβεια, είναι υπεύθυνο για το αν κάτι είναι εύηχο ή το αντίθετο. Αναρωτήθηκα αν το στερεοφωνικό που είχα στο πατάρι δούλευε ακόμα και την σκέψη μου στοίχιωσε την τιμή που το είχα πάρει από το πολυκατάστημα. Με

δόσεις. Συνέχισα όμως τους συλλογισμούς μου. Ζωή σημαίνει να δημιουργείς. Εγώ δεν ήμουν ζωγράφος, μουσικός, συνθέτης, γλύπτης, ποιητής, συγγραφέας, διανοούμενος, επιστήμονας ή κάτι τέτοιο. Ένας απλός καταχωρητής σε βάση δεδομένων ήμουν που καταχωρούσε στοιχεία σε μια πολυεθνική. Πως λοιπόν θα δημιουργούσα; Ή τι;

Έπιασα τον εαυτό μου να γεμίζει το πέμπτο ποτήρι και να το κατεβάζει απνευστί. Συνέχισα την σκέψη που τόσο μου άρεσε και κατέληξα ότι δεν είχα κανένα λόγο να ζω. Γιατί δεν ήμουν δημιουργός, δεν ήμουν μουσικός, συνθέτης, γλύπτης, ποιητής, δεν είχα λεφτά για να φάω σνίτσελ σωτέ με μύδια και χαβιάρι, να πάω στην συμφωνική της Νέας Υόρκης και να ενισχύσω την μουσική μου παιδεία, να γράψω ένα μυθιστόρημα που να τύχει δόξας και τιμών, να πάω μια βόλτα στην φύση για να γίνω ένα με αυτήν, δεν ήμουν αυτός που θα τύγχανε της εύνοιας της τύχης. Για λίγο φοβήθηκα, τρομοκρατήθηκα όταν έδωσα στον εαυτό μου να καταλάβει ότι ήμουν ένας υποψήφιος αυτόχειρας. Ίσως αυτός να ήταν ο σκοπός μου, να γεννηθήκα για να κάνω αυτό και μόνο, να ήμουν μόνο σε αυτό καλός, ικανός να το κάνει με τον τέλειο τρόπο.

Πέταξα το ποτήρι στον τοίχο και τα κομμάτια του σκόρπισαν σαν κρυστάλλινη βροχή στο πάτωμα με τον ήχο από τα γυαλιά να διεκδικεί μια θέση στην μονοτονία του δωματίου. Έπιασα με τα δυο μου χέρια το μπουκάλι και ξεκίνησα να κατεβάζω γενναίες γουλιές από βότκα χωρίς διαλείμματα. Ο λάρυγγάς μου καιγόταν, αλλά δεν σταματούσα, το ποτό σιγόκαιγε τα πνευμόνια μου με τις κυψέλες τους να πασχίζουν να κρατήσουν τους τελευταίους θύλακες οξυγόνου μέσα τους. Όσο άδειαζα το μπουκάλι σκεφτόμουν ότι ήμουν ένας δειλός, ένας κακομαθημένος που δεν του αξίζει τίποτα, «ένα τίποτα με μπόλικο καθόλου» όπως λέγαμε πιτσιρικάδες, ίσως ήμουν ένας εγωιστής, που δικαίωμα στην ζωή είχα μόνο εγώ, ένα κακομαθημένο κωλόπαιδο που του χρειαζόταν ένα χεράκι ξύλο για να στρώσει χαρακτήρα. Μα όχι, ένας δειλός ήμουν, που δεν ήξερε να παλεύει, ίσως που έφτασε στο τέλος των προσπαθειών του για αυτήν την ζωή που χρεώθηκα και που δεν είχα κουράγιο ή ,το λιγότερο, όρεξη να δοκιμάσω. Συνέχισα να αδειάζω το μπουκάλι αδιαφορώντας αν ήθελα να αναπνεύσω και αν ο οργανισμός μου είχε βαρέσει κόκκινο , ενώ σκεφτόμουν ότι αυτό που έκανα εκείνο το βράδυ ήταν πράξη αυτοκτονίας. Δεν σταμάτησα όμως και έπιασα το σώμα μου να τεντώνεται στην καρέκλα και το κεφάλι μου να γυρίζει κατά τέτοιο τρόπο ώστε το μπουκάλι να είναι παράλληλο με τον οισοφάγο μου για να βρει το

οινοπνευματώδες υγρό τον δρόμο του μέσα μου.

Στις τελευταίες γουλιές αιστάνθηκα την καρέκλα μου να τραβιέται προς τα πίσω σαν να ήταν κάποιος εκεί και να την τραβούσε. Το χέρι μου όμως δεν άφηνε το μπουκάλι, πριν τελειώσει το αυτοκαταστροφικό του έργο και τα αντανακλαστικά μου δεν λειτούργησαν εφόσον τα πόδια μου είχαν ήδη μουδιάσει από το ποτό. Τα μπροστινά πόδια της καρέκλας άφησαν το στέρεο έδαφος και το σώμα μου βρισκόταν για λίγες στιγμές μετέωρο, να ακουμπάει πάνω στην καρέκλα, η οποία με την σειρά της είχε χαράξει τον δρόμο της για το πάτωμα. Εγώ όμως επέμενα ότι έπρεπε πριν βρεθώ ανάσκελα στο έδαφος, έχοντας πετύχει τον στόχο μου, δηλαδή να αδειάσω την βότκα στο στομάχι μου και να την αφήσω να κάνει την δουλειά που μόνο εκείνη ξέρει. Οι τελευταίες εικόνες που είδα, πριν κλείσω τα μάτια μου, είναι την λάμπα του δωματίου να γυρίζει προς τα κάτω και την τηλεόραση να περιμένει πότε θα την ανάψω για να ακούσω άλλη μια είδηση της ημέρας που πέρασε.

Και εγένετο φως! Στην κυριολεξία. Μόνο φως. Άγχρωμο φως. Από αυτό που δεν περιγράφεται, ή που για να το πω πιο σωστά, δεν μπορώ εγώ να περιγράψω! Κοίταξα τα πόδια μου και τινάχτηκα σαν να προσπαθούσα να προσδιορίσω την βάση για την θέση μου στο χώρο. Μα πουθενά δεν υπήρχε πάτωμα, δεν φυσούσε αέρας, δεν υπήρχε ορίζοντας, δεν φαινόταν κάτι για να προσπαθήσω να πιαστώ, επομένως εξ' ορισμού δεν πετούσα. Κοίταξα τα χέρια μου και αναγνώρισα τις γνώριμες φλέβες στα ακροδάχτυλά μου, βεβαιώνοντας το θεμελιώδες και ζωτικής σημασίας ότι ήμουν ακόμα εγώ, ότι υπήρχα ή ότι ακόμα ζούσα. Παρατήρησα ότι έχω μνήμη και ότι δεν ήμουν ζαλισμένος, ούτε ο λαιμός μου με έκαιγε, δεν αισθανόμουν στεναχώρια, πίκρα για τα βάσανα που ταλάνιζαν την σκέψη μου ή αγωνία για το αύριο γιατί δεν υπήρχε τίποτα τριγύρω. Είχε πατηθεί reset, μια νέα κοσμογονία που η απουσία της ήταν κάτι παραπάνω από αισθητή. Αναλογίστηκα για λίγο τις τελευταίες σκέψεις που έκανα πίνοντας λίγη ώρα πριν. Πόση ώρα πριν; Διαπίστωσα την αμφιβολία που είχε γεννηθεί μέσα μου αν στην διάσταση που βρισκόμουν υπήρχε ο Χρόνος. Έκανα μια τελευταία προσπάθεια να ορίσω κάτι με τις αισθήσεις μου, έναν ήχο, μια εικόνα, να αγγίξω κάτι, μια γλυκόξινη γεύση ή έστω την μυρωδιά του ποτού, που, όπως αποδείχτηκε, τόσο αγαπούσα. Μάταια όμως, βρισκόμουν στο πουθενά και στο τίποτα.

Σαν να παρακολουθούσε κάποιος τις σκέψεις μου, άκουσα βήματα από πίσω μου και μια μεστή, βραχνή και αργόσυρτη φωνή ψιθύρισε το όνομά μου. Μα δεν υπήρχε κάποιος να στηριχτώ ώστε να γυρίσω, ούτε έδαφος να πατήσω ώστε να μετακινήσω το σώμα μου. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να δω αυτόν που με πλησίασε μόνο αν το ήθελε ο ίδιος και προσπέρασα αυτά που είπε στην αρχή με τούτες τις πρωτοφανείς σκέψεις

τις οποίες δεν πίστευα ποτέ ότι θα έκανα.

Η φωνή συνέχισε να μιλάει:

«Γιατί δεν με ακούς;»

«Ποιός είσαι;»

«Σημασία δεν έχει ποιός είμαι εγώ. Σημασία έχει ποιος είσαι εσύ! Μπορείς να ορίσεις ποιός είσαι εσύ; Ή τί είσαι;», με ρώτησε μειλίχια.

Για λίγο, άφοβα, σκέφτηκα την ερώτησή του και προσπάθησα να βασιστώ σε έννοιες και ορισμούς ξεκινώντας από τα βασικά, λέγοντάς του το όνομά μου. Απαιτούσα όμως να μάθω που βρισκόμουν και κατέληξα με την ερώτηση που βασάνιζε τις τελευταίες στιγμές το μυαλό μου.

«Πέθανα;», τον ρώτησα σαν να έχω βιώσει το ορόσημο του κάθε ζωντανού οργανισμού.

«Όχι αγαπητέ μου, δεν πέθανες ακόμα, όμως είμαι εδώ για να κάνω τις επιθυμίες σου πραγματικότητα. Παρακολούθησα με ενδιαφέρον τις σκέψεις σου και αποφάσισα να πραγματοποιήσω τις επιθυμίες σου, κάτι που δεν συνιθίζω να κάνω, όχι για να σου αποδείξω την ύπαρξη από κάποιον ή κάτι ανώτερό σου, μια και δεν έχεις την ικανότητα να με ορίσεις, άλλα για να σου δώσω να καταλάβεις ότι είσαι άνθρωπος και σαν άνθρωπος έχεις την ικανότητα...» μου είπε τονίζοντας την λέξη «ικανότητα» ,«... να πραγματοποιείς αυτά που θέλεις».

Εμφυτεύτηκε μέσα μου η αμφιβολία για αυτά που άκουγα καθώς δεν πίστευα λέξη από όσα μου είπε και μια δόση ειρωνίας για όσα άκουγα με οδήγησε στην σκέψη ότι ονειρευόμουν.

«Ίσως να είναι και όνειρο, ίσως να είναι μια πραγματικότητα, ίσως να είσαι στο «τίποτα με μπόλικο καθόλου»...» μου είπε στον ίδιο ειρωνικό τόνο που άκουγα τις σκέψεις μου μέσα μου από την φωνή της συνείδησής μου.

«Ξεκινάμε;», με ρώτησε φανερώνοντας ένα ανανεωμένο ενδιαφέρον για τον εαυτό μου. Εκεί διαπίστωσα ότι περίμενε την απάντησή μου, επομένως ο χρόνος υπήρχε, ή ξεκίνησε να ορίζεται από εκείνη την στιγμή, σαν μια γέννηση του σύμπαντος για την υπόστασή μου, για τον κόσμο όπως τον είχα γνωρίσει μέχρι εκείνη την μέρα.

Δεν απάντησα αμέσως, σαν να ήθελα να βασανίσω αυτόν που βρισκόταν πίσω μου και προσπαθούσε εναγωνίως να με φοβίσει, επομένως σκέφτηκα να τον αφήσω να

περιμένει, για να δω πως θα αντιδράσει.

«Εφόσον επιλέγεις να με αφήσεις να περιμένω, κάτι που δηλώνει ευθαρσώς ότι εναντιώνεσαι σε μένα, στην δυνατότητα που σου δίνεται να γίνεις και να κάνεις ότι θέλεις με την ζωή σου, σημαίνει ότι είσαι έτοιμος! Ξεκινάμε λοιπόν και καλή τύχη!» μου είπε με αδημονία.

Πριν αλλάξει πάλι το μακάβριο σκηνικό στο οποίο ήμουν μέρος διαπίστωσα ότι η τελευταία λέξη που άκουσα από το στόμα του ήταν η «τύχη», για την οποία σκεφτόμουν πιο πριν ότι δεν είχα την εύνοιά της. Αιστάνθηκα. Και αιστάνθηκα την βίαια κατάσταση ενός πόνου στο πίσω μέρος του κεφαλιού μου, πιθανόν από την πτώση που είχα με την καρέκλα. Αισθανόμουν το κεφάλι μου να γυρίζει, πριν ακόμη ανοίξω τα μάτια μου , τα οποία παρέμεναν κλειστά αυτοβούλως. Η σειρήνα διαπερνούσε τα τύμπανά μου και ο πόνος μου γινόταν δυσβάσταχτος. Μαζί με την σειρήνα ακουγόταν χαμηλόφωνη κλασική μουσική από τα δεξιά μου και αιστάνθηκα το βάρος ενός χεριού στον ώμο μου να με σκουντάει ελαφρά. Σκέφτηκα ότι προσανατόλισα την κατεύθυνση από το σκούντηγμα στα δεξιά μου, επομένως η ισορροπία μου, η θέση μου στο χώρο λειτουργούσε, κάτι ενθαρρυντικό. Με πολύ προσπάθεια άνοιξα τα μάτια μου και συγκεντρώθηκα στο ταβάνι του ασθενοφόρου ακούγοντας τον παλμογράφο, τον οποίο σκεφτόμουν εκείνο το βράδυ για το ασθενοφόρο που περνούσε έξω από το σπίτι μου. Αντίκρουσα το καθησυχαστικό βλέμμα του τραυματιοφορέα να μου χαμογελάει έχοντας στα αυτιά του τα ακουστικά απ' όπου ακουγόταν η μουσική. Μου χαμογέλασε και μου έκλεισε το μάτι.

Την επόμενη φορά που άνοιξα τα μάτια μου βρισκόμουν στην είσοδο από τα «επείγοντα περιστατικά» του νοσοκομείου να συναντώ τα βλέμματα των γιατρών και των συγγενών που περίμεναν στον χώρο υποδοχής. Άκουσα κάποιους από αυτούς να ψυθιρίζουν ότι ήμουν ένας μέθυσος που χτύπησε στο κεφάλι από μια πτώση που είχα στο σπίτι μου.

Η τελευταία φορά που άνοιξα τα μάτια μου καταφέρνοντας να τα κρατήσω ανοιχτά και που βρισκόμουν στο δωμάτιο με κάποιους άλλους ασθενείς ήταν όταν άκουσα από την τηλεόραση του δωματίου την «ευχάριστη είδηση της ημέρας» με το γνώριμο πια τηλεοπτικό εισαγωγικό σποτ.

«...ο ιδιωτικός υπάλληλος που είχε εξαφανιστεί μια βδομάδα βρέθηκε στο σπίτι του ζωντανός, ο οποίος επέζησε από μια άσχημη πτώση και μια βαριά διάσειση. Ο τραυματίας μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο έχοντας διαφύγει τον κίνδυνο παράλο που όπως φάνηκε είχε καταναλώσει μεγάλη ποσότητα αλκοόλ...»

Μια φευγαλέα στιγμή είδα τον παρουσιαστή της είδησής μου για την διάσωση να μου κλείνει το μάτι. Ένα ρίγος διαπέρασε την ραχοκοκαλιά μου αφού έφερα στην μνήμη μου την εμπειρία που είχα με τον τύπο που ακουγόταν από πίσω μου στο πουθενά.

Εκείνη την στιγμή μπήκε ο γιατρός και σκέφτηκα ότι θα αρχίζε τις ερωτήσεις για να με ελέγξει για την κατάσταση της μνήμης μου, κάτι σύνηθες για χτυπήματα στο κεφάλι.

«Ποίος είσαι, θυμάσαι;», με ρώτησε με έναν τόνο που ταίριαζε στην φωνή του παραλογισμού μου.

«Αυτό που μπορώ να σου πω με σιγουριά είναι ποιός ήμουν και τί είμαι. Ήμουν ένας μέθυσος και είμαι άνθρωπος» του είπα σαν να έκανα μάθημα σε κάποιο μαθητούδι.

«Το συκώτι σου , αν συνεχίσεις έτσι θα σαπίσει. Παρόλα αυτά θα ζήσεις και θα πας στην δουλειά σου.Και μπορείς να ζήσεις ό,τι και όπως θέλεις...», μου είπε χαμογελώντας μου φιλικά και κλείνοντάς μου το μάτι.

Τότε αναρωτήθηκα που είχα βάλει την γραβάτα για την ημέρα που θα επέστρεφα στην δουλειά.

Οι ψηφίδες λόγου στοιχειοθετήθηκαν σε ηλεκτρονικό βιβλίο προορισμένο να ταξιδέψει ελεύθερα στο διαδίκτυο ύστερα από ανοικτή πρόσκληση σε συγγραφείς για κείμενα που έχουν δημοσιεύσει σε ιστολόγια λογοτεχνικού ενδιαφέροντος. Τα κείμενα χρωματίζουν την πολυδιάστατη συλλογική σκέψη στη δημιουργία ενός βιβλίου χωρίς θέμα. Κατ' αυτόν τον τρόπο το έργο μοιάζει σαν ένας αφηρημένος πίνακας ζωγραφικής που μπορεί να κοσμήσει μια ηλεκτρονική βιβλιοθήκη. Οι ψηφιακές εκδόσεις ανοικτού περιεχομένου ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑ ελπίζουν να σας κρατήσει ευχάριστη συντροφιά, όπως κράτησε στους επιμελητές κατά τη διάρκεια της στοιχειοθέτησης αυτού του βιβλίου. Καλή ανάγνωση!

